

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

A JELENÉSEK KÖNYVE

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2019. január, február, március

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

evs
editura viață și sănătate

Pantelimon
2018

© 2018 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Az *Ellen G. White-idézetek a Bibliatanulmányokhoz* a Pacific Press® Publishing Association negyedévi kiadványa.

Ezt az idézetgyűjteményt, valamint egyes részleteit nem fordíthatják, módosíthatják, vehetik át, adhatják ki, másolhatják vagy sokszorosíthatják magánszemélyek vagy intézmények a Pacific Press vagy a Heted-napi Adventisták Generál Konferenciájának írásos engedélye nélkül.

Megjegyzés: Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra: Czinkota Orsolya

Tördelés: Szócs Erzsébet

Borítóterv: Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

A Jelenések könyve: Idézetek a Bibliatanulmányokhoz:
Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból a naponkénti
tanulmányozáshoz / Ellen G. White; fordította: Bartha Sándor. –
Pantelimon: Viața și Sănătate, 2018

ISBN 978-606-911-577-0

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. A patmoszi evangélium	5
2. A gyertyatartók között	15
3. Jézus üzenete a hét gyülekezetnek	24
4. Méltó a Bárány	33
5. A hét pecsét	42
6. Isten elpecsételt népe	52
7. A hét trombita	61
8. Sátán legyőzött ellenség	70
9. Sátán és szövetségesei	80
10. Isten örökkévaló evangéliuma	90
11. Az utolsó hét csapás	99
12. Ítélet Babilon felett	108
13. „Ímé, újjáteremtek mindent”	118

1. tanulmány

A patmoszi evangélium

December 29., szombat délután

Amikor a hívők jobban megértik majd a Dániel és a Jelenések könyvét, akkor megváltozik a vallási életük. A nyitott mennykapu látványa tárul eléjük, és szívükben meg elméjükben vágy ébred a megfelelő jellem kialakítása iránt, hogy részük lehessen a tiszta szívűeknek fenntartott jutalomból. Az Úr megáldja mindazokat, akik szelídséggel és alázattal törekednek megérteni a Jelenések könyvének kinyilatkoztatásait. Ez a könyv oly sok halhatatlan és dicsőséges dolgot tartalmaz, hogy minden olvasójában és kutatójában – „akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megírattak abban” – vágy ébred a megígért áldások iránt. A Jelenések könyvének tanulmányozása nyomán bizonyossá válik, hogy Isten és népe között minden kétséget kizáróan szoros kapcsolat él.

Szakítsunk több időt a Biblia tanulmányozására. Nem értjük az Igét úgy, ahogy kellene. A Jelenések könyve már az első soraiban arra bátorít, hogy értsük meg a benne rejlő tanítást... Amikor majd felfogjuk, hogy mit is jelent számunkra ez a könyv, megújulás lesz látható sorainkban. – *The Faith I Live By*, 345. o.

A lelket megvidámító örömmüzenet – „Küszöbön az Úr eljövele, legyetek készen!” – ma sem kevésbé igaz, mint amikor először hallottuk. Isten népének és a megátalkodott, istentelen világnak is a jelenlegi és örök sorsa forog kockán. Valamennyien az ítélet előtt állunk...

Ezek az események rövidesen bekövetkeznek, sokan mégis alsznak azok közül, akik állítják, hogy hisznek az igazságban. Kétségkívül a gonosz szolgák közé számítják majd azokat, akik megmaradnak a világgal kötött barátságukban, így szólva magukban: „Késlekedik a gazdám.”

Csak azoknak hoz majd üdvösséget Krisztus a megjelenésekor, akik reménnyel és hittel várják. Sokan jártasak ugyan az igazság elméletében, mégsem ismerik az istenfélelem erejét. Ha Isten szava élne a szívükben, Ő uralkodna az életükön is: hitük, tisztaságuk és az Isten akaratának való engedelmességük bizonyítaná az Ige megszentelő hatalmát. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 14. o.

Tápláljuk és ápoljuk a próféták és apostolok hitét – a hitet, amely megragadja Isten ígéreteit, és várja, hogy szabadulást hozzon akkor és ahogyan jónak látja. A biztos prófétai beszéd végső beteljesülése a mi Urunk és Megváltó Jézus Krisztusunk dicsőséges adventje lesz, amikor eljön, mint királyok Királya és uraknak Ura. A várakozási idő talán hosszúnak tűnik, és az embert lesújtják a csüggesztő körülmények. Sokan, akikben bízunk, talán elhullanak az úton. De mondjuk bizakodóan a prófétával együtt, aki a példátlan hitehagyás idején bátorította Júdát: „Az Úr azonban ott van szent templomában: csendesedjék el előtte az egész föld!” (Hab 2:20) – *Próféták és királyok*, 387. o.

December 30., vasárnap – A könyv címe

[Jánost] világos beszédű hang szólította meg: „Én vagyok az alfa és az ómega, a kezdet és a vég.” Megfordulva Mesterét látta, akivel régen együtt járt és beszélt Júdeában. Akinek a keblén nyugodott is...

De mennyire megváltozott a megjelenése! Akkor ódon bíborpalástban és töviskoszorúval látta őt. Most pedig mennyei tündöklésű ruhában állt ott, aranyövvel a derekán...

Fél század múlt el Krisztus mennybemenetele óta, hogy bemutassa egyházát Isten előtt, és helyet készítsen hűségeseinek. Még mindig szerette népét, hiszen eljött idő szolgájához kinyilatkoztatni neki Istennek a jövőre vonatkozó tervét. – *A Te Igéd igazság*, 7. kötet, 955. o.

Amint a világtörténelem végéhez közeledünk, különösképpen kell foglalkoznunk az utolsó időket érintő próféciákkal. Az újtestamenti iratok utolsó könyve tele van igazságokkal, csak meg kell értenünk őket...

„Az pedig az örök élet – mondta Krisztus –, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) Miért van az, hogy nem látjuk meg ennek az ismeretnek az értékét? Miért nem égnek izzón ezek a dicsőséges igazságok a szívünkben, egész lényünket áthatva? Miért nem hirdetjük őket remegő ajakkal?

Amikor Krisztus életét és missziójának jellegét vizsgáljuk, minden egyes próbálkozásunkkor az igazság sugarai tisztábban ragyognak. Minden újabb kutatás nyomán az addig ismertnél érdekesebb tárul elénk. Ez a témakör kimeríthetetlen. Krisztus testtelétele, engesztelő áldozatának és közbenjárói munkájának kutatása az idők végéig foglalkoztatja a szorgalmas tanulókat. A végtelenségbe nyúló örökkévalóságot várva kiáltják: „Nagy a kegyességnek eme titka!” – *Krisztus példázatai*, 133. o.

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek – mondotta nekik –, higgyetek Istenben és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. És hogy hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok.” (Jn 14:1–4) Érettetek jöttem a világba. Érettetek munkálkodom. Mikor elmegyek, még akkor sem hagyok fel az érettetek való munkával. Azért jöttem a világba, hogy kijelentsem, feltárjam magamat néktek, hogy hihessetek. Az Atyához is azért megyek, hogy velem együtt munkálkoddjak érdeketekben. Krisztus eltávozásának a célja éppen az ellenkezője volt annak, amitől a tanítványok féltek. Krisztus eltávozása nem a tőlük és a világtól való végleges elkülönülését jelentette. Krisztus csak azért távozott el tőlük, mert helyet szándékozott készíteni számukra, hogy azután ismét eljöhessen hozzájuk, és magához fogadhasa őket. Miközben lakóhelyet épített számukra, nekik a jellemüket kellett az isteni hasonlóság szerint formálni. – *Jézus élete*, 663. o.

December 31., hétfő – A könyv célja

Isten Igéje világosság és igazság – lábainknak szövétnek és fény az ösvényen. Minden ember lépteit Isten városa felé vezetheti az úton.

Sátán azonban mindent megtesz, hogy árnyat vessen a fényre, hogy az emberek ne találják meg és ne maradjanak meg az Úr megváltottainak előkészített úton...

A Biblia önmagát magyarázza. Az igeszakaszokat össze kell vetnünk egymással. A tanulónak meg kell tanulnia, hogy az Igére, mint egységes egészre kell tekintenie, és észre kell vennie a szakaszok közötti összefüggéseket. El kell sajátítania a nagy központi témák ismeretét – Isten eredeti tervét a világra vonatkozóan, a nagy küzdelem megjelenését és a nagy megváltási tervet. Meg kell értenie az uralomért harcoló két nagy elv jellegét, és meg kell tanulnia felismerni ezen elvek munkáját a történelemben valamint a próféciaikban egészen a nagy végki-fejletig...

A Biblia minden egyes részének megírását Isten ihlette, és igen hasznos...

Az Ótestamentum rávilágít az Újtestamentumra, az Újtestamentum pedig az Ótestamentumra. Mindkettő Isten dicsőségének a kinyilatkoztatása Krisztusban úgy, ahogy megjelent a pátriárkáknak, ahogy az áldozati rendszer Órá mutatott, ahogy megmutatkozik a törvényben, ahogy ki lett nyilatkoztatva a próféták által – és mindez az Ótestamentum gazdagságát képezi. Földi élete, halála és feltámadása által, valamint a Szentlélek általi kinyilatkoztatása révén Krisztus az Újtestamentum drága kincsét képezi. Mind az Ó-, mind pedig az Újtestamentum olyan igazságokat mutat be, amelyek a kitartó kutató számára továbbra is megértendő mélységeket fognak feltárni. – *Tanácsok szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 375–376. o.

Senkinek sem kellene azzal foglalkoznia, amit az Úr sosem nyilatkoztatott ki. Napjainkban egyre több a félremagyarázás, pedig az Úr kijelentette: „A titkok az Úréi” (5Móz 29:29). ... Az ember szembe szállt az isteni akarral, ez azonban nem hallgattathatja el Isten bölcsességét és vezetést nyújtó szavait, habár az emberek megpróbálnak a Szentírás tanításával ellentétes elméleteket hangoztatni, és az emberi bölcsességét az „így szól az Úr” elv fölé helyezni.

Szükség van arra, hogy minden lélek eltökélten kutasson, de nem is azért, hogy mindent megértsen a jövőendő életre vonatkozóan, hanem

inkább azért, hogy megtudja, mit vár el az Úr ebben az életben tőlünk. Isten azt akarja, hogy aki hívőnek vallja magát, a mennyeihez hasonló jellemet alakítson ki. Krisztus Szentírásban kinyilatkoztatott jellemét tanulmányozva, az erényeit gyakorolva változik el a hívő, és tesz bizonyosságot a jóságáról, az irgalomról. – *Tanácsok szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 202. o.

Január 1., kedd – A Jelenések könyvének jelképes nyelvezete

Isten Igéje jelenti az igazi filozófiát és tudományt. Az emberi gondolat és szenzációhajhász prédikálás semmit sem ér. Akik betöltek Isten Igéjével, olyan egyszerűen fogják azt bemutatni, ahogy Krisztus tette. A világ legnagyobb Tanítója a legegyszerűbb nyelvezetet és a legérthetőbb jelképeket használta. – *Tanácsok szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 352. o.

Jézus tevékenysége nem csupán prédikációból állt, hanem az emberek tanításából is. A falvakat járva közvetlen kapcsolatot teremtett velük az otthonukban, tanította őket, és betöltötte a szükségleteiket. Amint hallgatósága egyre nagyobb lett, megfelelő helyre vezetve beszélt hozzájuk, és a tanításait példázatok, jelképek által tette egyszerűbbé és érthetőbbé. – *Letter 192*, 1906.

Maga Isten is képeket és ábrákat alkalmaz, hogy olyan tanításokat nyújtson látnokainak, amelyeket Ő maga adott valaha a népnek, és amelyeket így jobban megértének, mintha bármi más módon tanította volna őket. Isten a látás érzékén keresztül közölt gondolatokat. Dánielnek és Jánosnak is jelképek segítségével ecsetelte a jövő történelmét, és ezeket világosan táblákra kellett rajzolniuk, hogy aki olvassa, megérthesse. – *A Te Igéd igazság*, 1. kötet, 1106. o.

Számokban és jelképekben kifejezett nagy fontosságú eseményeket látott János azért, hogy megörökítse. Ezek által kortársai, sőt később, az elkövetkező korszakokban Isten gyermekei érthető felvilágosításokat kapnak a rájuk váró veszélyekről és küzdelmekről.

Ezt a kinyilatkoztatást az egyház okulására és vigasztalására, az egész keresztény korszakra nyerte. Mégis vallástanítók állították, hogy bepecsételt könyv, a titkai megfejthetetlenek. Ezért sokan utasították vissza ezt a profetikus könyvet, sem időt, sem fáradságot nem vettek, hogy titkaiba hatoljanak. Isten azonban nem akarja, hogy népe is így tekintse ezt a könyvet. Ez a könyv: „Jézus Krisztus kijelentése, amelyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az ő szolgálóinak, amiknek meg kell lenniök hamar.” (...)

Az Úr maga jelentette ki szolgálójának e könyvben foglalt titkait, és azt akarja, hogy minden kutató előtt tanulmányozásra nyitva álljon. Igazságai éppúgy szólnak azoknak, akik az utolsó napokban, tehát az idők végén élnek, mint azoknak, akik János idejében éltek. (...)

Senki se higgye, hogy mert nem tudja azonnal megfejteni a „jeleknek” minden jelképét, hiábavaló dolog e könyvben kutatnia és azon fáradoznia, hogy az abban foglalt igazságokról felvilágosítást nyerjen. Aki Jánosnak ezeket a titkokat kijelentette, ízelítőt fog adni az igazság szorgalmas kutatójának is a menny örömeiből. Mindazok, akik kitárják szívüket az igazság előtt, megérthetik e könyv tanításait; elnyerik azt az áldást, amelyet Isten ígért azoknak, „akik hallják a jövődölés szavát és megtartják, ami abban megíratott.” – *Az apostolok története*, 582–584. o.

Január 2., szerda – A Szentháromság

A világ Krisztusban szemlélhette a láthatatlan Istent. Krisztus mondta: „Én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem!” „Aki engem látott, látta az Atyát.” „Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is, és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt.” Az őszinte odaszentelődés minden mozzanatában szemünket Szószólónkra szegeztük, aki az ember és az örökkévaló trón között áll, segít minden igyekezetünkben, a Szentlélek által pedig eljuttat Isten tökéletesebb ismeretére.

Istennek Bárányát Isten „trónjának közepette” mutatja be nekünk az Ige. Ő a nagy oltári szentség, aki által az ember és Isten egyesül, és közösséget tart fenn egymással. Az embereket pedig úgy vázolja, mint

akik mennyei helyeken ülnek Krisztus Jézusban. Az Isten és az emberiség találkozásának ez az elrendelt helye. – *Bizonyságtételek lelkeseknek*, 123. o.

Nem dob el minket a bűnünkkel, gyengeségünkkel, mint értéktelent... A dicsőség, amely Krisztuson megnyugodott, Isten irántunk való szeretetének záloga. Ez beszél nekünk az ima erejéről, hogy miképpen juthat hangunk Isten füléhez, és hogyan találnak kéréseink meghallgatásra a mennyei udvarban. A bűn elszakította a földet a mennytől, és elidegenítette az égi közösségtől, de Jézus újra összekapcsolta a dicsőség országával. Szeretete körülveszi az embert, és elér a mennyekig. A megnyílt kapukon át a Megváltónk fejére hulló fény ránk is árad, ha imádkozunk, hogy ellen tudjunk állni a kísértésnek. A hang, amely Jézushoz szólt, minden hívő léleknek mondja: „Ez amaz én szerelmes gyermekem, akiben én gyönyörködöm...” Megváltónk olyan utat nyitott meg, amelyen a legbűnösebb, legszegényebb, legelnyomottabb és legmegvetettebb ember is az Atyához járulhat. Mindenki otthonra lelhet az égi hajlékokban, amelyeket Jézus készít. – *Isten csodálatos kegyelme*, 83. o.

Hiszitek-e teljes szívetekből, hogy az Úr eljövetele közel van, és nekünk kell a világgal közölni az utolsó kegyelmi üzenetet, azt a kegyelmi üzenetet, amelyhez hasonlót az Úr még sohasem küldött a bűnös világnak? Vajon oly példát adunk-e, amelyet kell? Bizonyságot teszünk-e az életünkkel és eljárásunkkal a környezetünknek arról, hogy várjuk Urunknak és Üdvözítőnknek dicsőséges eljövetelét, annak a Jézus Krisztusnak eljövetelét, aki halandó testünket elváltoztatja és az Ő megdicsőült testéhez teszi hasonlóvá? Félek, hogy ezeket az igazságokat nem hiszünk úgy, és nem vagyunk velük úgy tisztában, mint ahogy kellene. Akik hiszik a nagy fontosságú, korszerű igazságot, amelyet vallunk, éljük is ki a hitüket. Sajnos, inkább törekszünk szórakozások és olyan dolgok után, amelyek e világ figyelmét magukra vonják. Sokat foglalkozunk a ruházattal, a nyelvünket gyakran könnyelmű, sőt haszontalan fecsegésre használjuk, amelyek meghazudtolják hitvallásunkat, mert nem az oda fel valókkal törődünk, ahonnan a mi Üdvözítőnket várjuk. – *Tapasztalatok és látomások*, 111. o.

Január 3., csütörtök – A Jelenések könyvének alap gondolata

A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövételében reménykedtek. „Ismét eljövök” – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák-hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött a szívükbe, amit a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. A szenvedés és üldözés közepette „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése” volt a „boldog reménység”...

A sziklás Patmoszon a szeretett tanítvány ezt az ígéletet hallotta: „Bizony hamar eljövök.” És János sóvárgó válasza az egyház egész zarándokútján mondott imáját önti szavakba: „Bizony jövel, Uram Jézus!” (Jel 22:20) – *A nagy küzdelem*, 302. o.

Nincs olyan emberi nyelv, amely ábrázolni tudná az Emberfia második eljövételének jeleneit az ég felhőiben. Dicsőségben jön el, az Atya és a szent angyalok dicsőségében. A világosság ruhájába öltözött érkezik, amelyet az örökkévalóság napjai óta viselt. Angyalok társulnak hozzá útján, tízezerszer tízezren. Trombita hangja hallatszik majd, amint az alvó halottakat előhívja a sírból. Krisztus hangja áthatol a síron, és „mindazok, akik a sírokban vannak, előjönnek”. – *Maranatha*, 292. o.

„Igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.” (2Pt 1:4)

Isten könyvének minden ígérete bátorítás számunkra, hogy isteni természet részeseivé válhatunk. Teremtőnkre bízhatjuk magunkat, hihetünk Igéjében, és végezhetjük munkáját. Ezt akkor tudjuk megtenni, ha elismerjük Krisztus istenségét. Ez a lehetőség értékesebb számunkra a világ minden kincsénél, semmi sem hasonlítható ehhez. Amikor megragadjuk Isten erejét, élő reménység tölt be bennünket, ezért teljesen ígéreteire támaszkodunk, és a Krisztus által felkínált lehetőségeket elfogadva Isten fiaivá és leányáivá leszünk. – *Az én életem ma*, 274. o.

Fogadjuk a Szentírást Isten hozzánk intézett – nem csupán írott, hanem mondott – szavaként is! (...)

Ezek a szavak más bűnterhet hordozókhoz is szólnak, akiknek segítséget kellene igényelniük. Így van ez Isten Igéjének minden ígéréteivel. Bennük Ő személy szerint mindnyájunkhoz szól, olyan közvetlenül, mintha ténylegesen hallanánk szavát. Krisztus megígéri nekünk kegyelmét, és megosztja velünk hatalmát. Ezek azok a falevelek, amelyek „a népek gyógyítására szolgálnak”. (Jel 22:2 – új prot. ford.) Elfogadva, belénk ivódva a jellemünk erősségévé, az élet mozgatórugójává és fenntartójává lesznek. Semmi másnak nincs ilyen gyógyító ereje. Ezen kívül semmi sem képes azt a biztonságot és hitet adni, amely az egész ember életető erejévé válik. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 122. o.

Január 4., péntek

„Zengedeztetek az Úrnak, ti hívei! Dicsóítsétek szent emlékezetét. Mert csak pillanatig tart haragja, de élethossziglan jóakarata; este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm.” (Zsolt 30:5–6)

Ha törölnénk az ígéretek Isten Igéjéből, az olyan volna, mintha eltűnne a Nap az égről. Akkor semmi sem örvendeztetne meg bennünket. Isten azért helyezte ígéréteit az Igéjébe, hogy hitre vezéreljen bennünket. Ezekben az ígérétekben fellebbenti az örökkévalóság függönyét, hogy valamelyest fogalmat alkothassunk az „igen-igen nagy és örök dicsőségről”, amely a győzőkre vár. Nyugodjunk meg Istenben, dicsérjük Őt, hogy ilyen dicső kijelentést ad a céljairól.

Isten egész utunk mentén elhintette az ígéretek virágait, hogy felderítsenek bennünket zarándoklásunk során. Azonban sokan nem akarják összegyűjteni ezeket a virágokat, hanem inkább a tövist és bogáncsot választják. Minden lépésüknél sírnak és szomorkodnak, pedig örülhetnek az Úrban, hogy kellemessé tette a menny felé vezető utat.

Isten ígéréteiben vigaszt, reményt és örömet találunk, mivel a Mindenható szavait szólják hozzánk. Hogy igazán értékelni tudjuk ígéréteit, gondosan tanulmányoznunk kell és részletesen megvizsgálnunk őket. Mennyi öröm volna az életünkben, és milyen jó irányba fejlődhetne a jellemünk, ha szívünkbe fogadnánk Teremtőnk ígéréteit! A föl-felé vezető úton haladva beszéljünk azokról az áldásokról, amelyek ránk áradnak. Amikor a mennyei hajlékokra gondolunk, amelyeket Krisztus

készített az Őt szeretőknek, elfeledjük csekély bosszúságainkat, amelyekkel napról napra találkozunk. Úgy érezzük, hogy a menny levegőjét lélegezzük be, lecsendesülünk és megvigasztalódunk. Istent úgy tisztelhetjük, ha jobban beleszőjük Őt és a mennyet a mindennapi életünkbe.

Isten csalhatatlan ígéretei tökéletes békességben őrzik meg a szívünket. – *Az én életem ma*, 338. o.

További tanulmányozásra:

Bizonyágtételek lelkészeknek, „Dániel és a Jelenések könyvének tanulmányozása” című fejezet.

2. tanulmány

A gyertyatartók között

Január 5., szombat délután

A végtelen Bölcsesség még akkor sem pusztította el Sátánt, amikor már eldöntött tény volt, hogy nem maradhat tovább a mennyben. Mivel Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot fogadhat el, a teremtményei engedelmességének arra a meggyőződésre kell épülnie, hogy Isten jó és igazságos. Mivel a menny és a többi világ lakói akkor még nem ismerték a bűn jellegét és következményeit, nem látták volna meg Isten igazságos és irgalmas voltát, ha Sátánt elpusztítja. Ha Sátán azonnal megszűnt volna létezni, Istent inkább félelemből szolgálták volna, mint szeretetből. A csaló befolyása nem szűnt volna meg teljesen, és nem semmisült volna meg egészen a lázadás szelleme. A bűnnek be kellett érnie. Sátánnak az egész világegyetem érdekében – amelynek korszakai szünet nélkül peregnek – alaposabban ki kellett bontakoztatnia elveit, hogy az Isten kormányzása elleni vádját igazi megvilágításban lássa minden teremtett lény, és Isten igazságossága, irgalma és törvényének változhatatlansága örökre vitán felül álljon. – *A nagy küzdelem*, 498. o.

Isten a szeretet. Gondja van teremtményeire. „Amilyen könyörülő az Atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt.” (Zsolt 103:13) „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 3:1) Milyen drága kiváltság, hogy a magasságos fiai lehetünk, Isten örökösei és Jézus Krisztus örökostársai. Ne gyászoljunk és búslakodjunk tehát, amiért ebben az életben nem mentesülünk a csalódásoktól és szenvedésektől. Ha Isten gondviselése arra szólít fel, hogy megpróbáltatásokat viseljünk el, fogadjuk el a keresztet, igyuk ki a keserű poharat, emlékezve, hogy az Atya keze emeli azt az ajkunkhoz. Bízunk benne az éj sötétjében csakúgy, mint fényes nappal. Képtelenek

lennénk elhinni, hogy mindent a javunkra ad? „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Rm 8:32) Még a szenvedés órájában se tagadjuk meg, hogy felemeljük szívünket és szavunkat hálás dicsérettel, amikor emlékezünk a szeretetre, amely a Golgota keresztyén jutott kifejezésre. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 315. o.

Amikor viszont valóban elhisszük, hogy Isten szeret bennünket, és jót akar tenni velünk, nem aggódunk többé a jövőnkért, és úgy megbízunk Őbenne, miként a gyermek megbízik szüleiben. Akkor a bajaink és gyötrelmeink elmúlnak, hiszen akaratunkat Isten akaratába fogadja.

Krisztus nem ígérte, hogy ma ad nekünk erőt a holnap terheinek hordozásához. Így szólt: „Elég néked az én kegyelmem.” Ahogy mannat adott a pusztában, ma is naponta kiárasztja kegyelmét, és megadja napi szükségleteinket. Akár Izrael seregei a vándorlás idején, mi is reggelről reggelre megtalálhatjuk a mennyei táplálékot.

Egyedül a mai nap a miénk. Ezen a napon kell Istennek élnünk. Erre az egy napra helyezzük Krisztus kezébe komoly, lelkiismeretes szolgálattal minden szándékunkat, minden tervünket. Vessük rá gondjainkat, hiszen Ő gondot visel rólunk! „Mert én tudom az én gondolataimat, amelyeket felőletek gondolok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak néktek.” (Jer 29:11) „Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reménységben erősségtel lett volna.” (Ésa 30:15) – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 100–101. o.

Január 6., vasárnap – Patmoszon

„Aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (Jn 14:21) Jézus ismerte a tanítványai jövő sorsát. Látta, hogy egyet közülük vérpadra juttatnak, másokat keresztre feszítenek, lesz, akit a tenger egyik magányos szigetére száműznek, másokat üldöznek és megölnék. Krisztus azzal az ígérettel erősítette, bátorította őket, hogy minden megpróbáltatásukban velük lesz. Ez az ígéret semmit sem veszített erejéből...

Minden időben és minden helyen, minden szomorúságban és nyomorúságban, mikor a kilátások sötétnek látszanak és a jövő zavarosnak; tehetetlennek és magányosnak érezzük magunkat, Krisztus elküldi hozzánk a Vigasztalót válaszul a hitből fakadó imádságunkra. A körülmények elválaszthatnak bennünket minden földi barátunktól, de nincs az a körülmény, nincs az a távolság, amely elválaszthatna bennünket mennyei Vigasztalónktól. Bárhol vagyunk, bárhová megyünk, Vigasztalónk mindig a jobb kezünkön áll, hogy támogasson, fenntartsa, erősítsen és megvidámítsa bennünket. – *Jézus élete*, 669. o.

Jézus nem feledkezik meg hűségese gyermekeiről, akiknek oly sok csüggedéssel kell megküzdeniük. Nincs szükség különösebb erőfeszítésre ahhoz, hogy magával sodorjon a tömeg, ám csupán azok jutnak el a halhatatlanság partjára, akik a szél és a hullám ellen küzdenek...

Krisztus igazi követője ne csodálkozzon, amikor megvetéssel szembeül... A szeretett apostol mondta: „Ne csodálkozzatok atyámfiai, ha gyűlöl titeket a világ!” (1Jn 3:13) Az Üdvözítő pedig emlékeztette tanítványait: „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem elébb gyűlölt ti nálatoknál.” (Jn 15:18) Isten hűségese gyermekeit nem tántorítja el a megvetés és az ellenszegülés. Sőt ellenkezőleg, olyan erényeket fognak kialakítani, amelyek nem bukkanhatnak fel derűs időben és jólétben. A hit, a türelem, az alázat és a szeretet a felhős napok és a sötétség közepette csírázik és borul virágba. – *Our High Calling*, 359. o.

Láttam, hogy István Isten hatalmas embere volt, kiválasztva arra, hogy nagyon fontos helyet töltsön be a gyülekezetben. Sátán ujjongott halála felett, mert tudta, hogy elvesztését fájdalmasan megérik a tanítványok. Ámde Sátán diadala nem sokáig tartott, mert abban a tömegben, amely tanúja volt István megkövezésének, volt valaki, akinek Jézus akart megnyilatkozni. Saul nem vett ugyan részt István megkövezésében, de nem ellenezte azt. Saul nagyon buzgón üldözte Isten gyülekezetét. Behatolt a hívók házaiba, üldözte őket, és kiszolgáltatotta azok kezébe, akik megölhették őket. Saul nagyon tehetséges és művelt ember volt; végtelen buzgalma és nagy tudománya folytán igen nagy tiszteletben állt a zsidók között, az Úr tanítványai pedig félték tőle. Nagy tehetségét arra

használta fel Sátán, hogy segítségével Isten Fia és követői ellen a lázadást tovább vezesse. Ámde Istennek módjában volt a nagy ellenség erejét megtörni, és foglyait megszabadítani. Krisztus kiszemelte Saul, mint „választott edényét”, hogy nevét hirdesse, hogy tanítványait erősítse munkájukban, és még többre annál, hogy István helyét teljesen betöltse. – *Tapasztalatok és látomások*, 199. o.

Január 7., hétfő – Az Úr napján

Az ember boldogságának nagy ellensége a negyedik parancsolatban foglalt szombatot különös támadások célpontjává teszi a keresztyén korszak idején. Sátán így beszél: „Isten szándékával ellentétben cselekszem. Követőimet felhatalmazom arra, hogy tegyék félre Isten emlékűnépét, a hetedik napi szombatot. Így megmutatom a világnak, hogy megváltozott az a nap, amelyet Isten megszentelt és megáldott. Az emberek el fognak feledkezni róla. Kitörlöm emlékezetükből, és olyan nappal helyettesítem, amely nem hordja magán Isten hitelesítő jelét; olyan nappal, amely nem lehet jel Isten és népe között...”

Így enyém lesz a világ. Én leszek a föld ura, a világ fejedelme. Annyira uralom majd az emberek lelkét, hogy Isten szombatja különös megvetés tárgya lesz. Ami pedig a jelet illeti? A hetedik nap megtartását a földi hatalmasságokkal szembeni hűtlenség jelévé teszem...”

[Csakhogy] Aki tegnap, ma és örökké ugyanaz, kijelentette a hetedik napi szombatról: „jel ez köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre.” „Örök jel ez...” (2Móz 31:13,17). – *Próféták és királyok*, 183–184. o.

Krisztusnak pontosan az a célja a példázatokkal, mint a szombattal. Isten emléket emelt teremői hatalmának, és azt az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy a Teremtő dicsőségét teremtett műveiben szemléljük. Jézus ugyanezt akarja. Ezért a természet szépségéből merítette mélységes tanításait. Tanulmányozzuk a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon jobban, mint bármely más napon! Tanulmányozzuk a Megváltó példázatait ott, ahol elmondta őket: a mezőn, a berekben, a szabad ég alatt, a pázsiton és a virágok között! Amikor kimegyünk a természetbe, Krisztus valóságossá

teszi jelenlétét számunkra, és figyelmünket a maga békességére, szeretetére irányítja. – *Krisztus példázatai*, 25. o.

„Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia.” E szavak tanítanak, vigasztalnak. Mivel a szombat az emberért rendeltetett, az Úr napja. Krisztusé, mert „minden Őáltala lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3). Mivel Ő teremtett mindeneket, Ő a szombat szerzője is. Ő különítette el, mint a teremtés emlékünnepét. A szombat Őrá mutat tehát, Teremtőjére és Megszentelőjére. Azt hirdeti, hogy Ő az egyház feje, aki mindent alkotott mennyen és földön, akiben fennállnak a dolgok, és akinek ereje által megbékélünk Istennel. Izraelről szólva ezt mondja: „Adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközötük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük” (Ez 20:12) A szombat Krisztus hatalmának a jele, amely szentté tesz minket. Mindenkinek megadatik, akit Krisztus megszentel – szentté teszem őket. A szombat mindenkinek megadatik, mint az Ő megszentelő erejének jele, aki Krisztus által részesévé válik Isten Izraelének. – *Jézus élete*, 288. o.

Január 8., kedd – János látomása Krisztusról Patmoszon

„Aki jár a hét arany gyertyatartó között” (Jel 2:1) – ez a kép szemlélteti Krisztus kapcsolatát a gyülekezettel. Krisztus a föld szélében és hosszában mindenfelé gyülekezetei között jár. Élénk érdeklődéssel figyeli őket, hogy megfelelő lelkiállapotban vannak-e országa ügyének előbbre viteléhez. Krisztus jelen van a gyülekezet minden összejövetelén. Mindenkít ismer, aki kapcsolatban van szolgálataival. Tudja, kiknek szívét töltheti meg szent olajjal, hogy másoknak továbbítsák. Akik hűségesen végzik Krisztus munkáját, akik szavaikkal és tetteikkel Isten jellemét képviselik, akik betöltik a szerepet, melyet az Úr kijelölt számukra, azok igen értékesek az Úr szemében. Krisztus örömét leli bennük, mint az ember örömét leli gondozott kertjében, és a maga ültette virágok illatában. – *Bizonyságtételek*, 6. kötet, 418. o.

Isten szemmel kíséri mindenki munkáját, minden tervet, az elme minden elképzelését. Ő a mélybe lát, ismeri a szív minden gondola-

tát, szándékát. A sötétség cselekedeteit, minden tervet, a szív minden képzeletét, az elme minden gondolatát, mint nyitott könyvből olvassa. Minden tett, minden szó, minden indok híven szerepel a feljegyzésekben a szívnek nagy Bírója előtt, aki mondotta: „Tudom a te dolgaidat.” – *Bizonyságtételek lelkeseknek*, 463. o.

Csak mélységes személyes tapasztalat tesz képessé, hogy kiálljunk a próbákat és a kísértéseket, amelyekkel szembe kell néznünk a keresztény küzdelem során. Túl gyakran érezzük, hogy minden rendben van; ám amikor kételyek gyötörnek, és Sátán saját gondolatait sugallja, védtelenek maradunk, és könnyen engedünk a kísértő hazugságoknak, sőt, nem is igazán teszünk erőfeszítéseket az elutasításukra. A jó szándék nem elég. A lelket fel kell vértetni imával és a Szentírás tanulmányozásával. Jézus a csatatéren ezekkel a fegyverekkel győzte le alnok ellenségünket. Az Ő ereje által mindannyian győzhetünk; ám teljesen hasztalan azt feltételeznünk, hogy nincs szükségünk erre az erőre. Ő mondta: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) Azonban Sátán kísértéseinek csapdájába egyetlen világosságban – a Krisztus világosságában – járó alázatos lélek sem fog belesni. – *Our High Calling*, 330. o.

Isten gondot visel mindenekre, és fenntart mindent, amit alkotott. Kezében tartja a mindenség megszámlálhatatlan világait, de gondoskodik a kismadár szükségleteiről is, amely félelem és gond nélkül zengi egyszerű kis dalát. Ha az ember napi munkájába megy, ha térdre borulva imádkozik, ha nyugodni tér, ha a szegény ember ebédre hívja özsze gyermekeit vagy a gazdag palotájában dúslakodik, mennyei Atyánk az élet minden egyes mozzanatára gondosan őrökdi. Egyetlen könny sem hullhat le az Ő tudta nélkül, és egyetlen vidám mosoly sem kerüli el figyelmét. – *Jézushoz vezető út*, 85. o.

Január 9., szerda – Krisztus üzenete akkor és most

Hasonló módon, amikor Isten a szeretett János előtt készült feltárni a gyülekezet jövőbeli történetét, biztosította róla, hogy az Üdvözítő szíven viseli népe ügyét, ezért gondoskodni fog róluk: megmutatta neki

az Emberfiához hasonlót, aki a hét gyülekezetet jelképező gyertyatartók között jár. Lepergette János előtt a gyülekezet utolsó küzdelmeit a világi hatalmakkal, de azt is megengedte neki, hogy lássa a végső győzelmet és szabadulást. János szemtanúja volt a gyülekezet élet-halál harcának a fenevaddal és képével, és azt is látta, amikor elrendelték, hogy mindenki halálbüntetés terhe mellett köteles imádni a fenevadat. De túltekintve a harc zaján és füstjén, sokaságot látott állni a Barányal a Sion hegyén, akik a fenevad bélyege helyett az Atya nevét viselték homlokukon (Jel 14:1). Ismét látta azokat, akik legyőzték a fenevadat, annak képét és nevének számát, és ott álltak hárfáikkal az üvegtengeren Mózes és a Barány énekét énekelve. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 752. o.

Az Üdvözítő arra vágyik, hogy kinyilvánítsa kegyelmét, és jellemének pecsétjét rányomja az egész világra. Ez Krisztus megszerzett tulajdona, és Ő szabaddá, tisztává és szentté akarja tenni az embereket. Bár Sátán azon fáradozik, hogy megakadályozza Krisztus szándékának a megvalósítását, de a világért kiontott vérével az Úr mégis olyan diadalt arat, amely dicsőséget szerez Istennek és a Baránynak. Krisztus nem nyugszik meg addig, míg győzelme nem lesz teljes, és „lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik” (Ésa 53:11). A föld minden népe meghallja majd a Krisztus kegyelméről szóló evangéliumot. Ámbár nem mindenki fogadja el Krisztus kegyelmét, de „öt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak” (Zsolt 22:31). – *Jézus élete*, 827. o.

Krisztus egyháza Isten elrendelt eszköze az elveszett emberiség üdvözítésére. Küldetése, hogy az evangéliumot az egész világnak eljuttassa. Ez egyúttal minden egyes keresztény kötelessége. Ki-ki igyekezzen alkalma és képessége szerint teljesíteni az Üdvözítő parancsát. Krisztusnak előttünk megnyilatkozott szeretete mindnyájunkat adósakká tesz azokkal szemben, akik Őt még nem ismerik. Isten azért adta nekünk világosságát, hogy sugarait szétáraszszuk.

Ha Krisztus hívei kötelességük tudatában lettek volna, akkor ma ezrével lennének az evangéliumnak hirdetői a pogány országokban is, ahol most legfeljebb egy van. Akkor mindazok, akik személyesen nem vehetnek részt a missziómunkában, a vagyonukkal, az érdeklődésükkel

és az imájukkal támogatnák azt. A keresztény országokban szintén szentebb komolysággal fáradoznának a veszendő lelkek megmentésén.

Nem kell feltétlen pogány országokba mennünk, és otthonunk szűk körét sem kell odahagynunk – ha kötelességünk odafűz –, hogy Krisztusért dolgozhassunk. A családban, a gyülekezetben, a rokonaink és ismerőseink, sőt még az ügyfeleink körében is munkálkodhatunk Jézus Krisztusért. – *Jézushoz vezető út*, 81. o.

Január 10., csütörtök – Az efézusi gyülekezetnek szóló üzenet

A maradék egyháznak a zsidókéhoz hasonló tapasztalaton kell átmennie. A hű Tanúbizonyásznak – aki fel és alá járkal a hét arany gyertyatartó között – ünnepélyes üzenete van népe számára. „De az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért, honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” (Jel 2:4–5) Isten szeretete hiányzott a gyülekezetből, aminek eredményeként az énszeretet új életre kelt. Isten szeretetének hiányával együtt járt a testvérek szeretetének hiánya is...

Egy törvényeskedő vallást eléggé megfelelőnek tartottak napjaikban, de ez hiba volt. Krisztus farizeusokhoz szóló feddése mindazoknak szól, akik elvesztették szívükből az első szeretetet. A hideg, törvényeskedő vallás soha nem vezetheti a lelkeket Krisztushoz, mivel az szeretet és Krisztus nélkül való... A hatalmas, meghozott Áldozat mindazok számára elegendő, akik hisznek. Krisztus szeretete új élettel tölti meg a hívő szívét. Aki iszik az élet vizének kútfejéből, meg fog teltekezni az ország új borával. A Krisztusban való hit az, ami által jó lelkiület és szándék vezérli a hívő életét. Jóság és mennyei gondolkodásmód árad szét azoktól, akik Jézusra, hitük szerzőjére és bevégezőjére tekintenek. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 387–388. o.

Mi ez a végzetes hiányosság? „Első szeretetedet elhagytad.” Vajon nem ez a mi esetünk is? Miért kaptunk felhívást a megtérésre? „Első szeretetedet elhagytad.” (...)

Bárcsak felismerné a gyülekezet az első szeretet tüzének szükségét! Amikor az hiányzik, minden más kiválóság elégtelen. A megtérésre felhívás egyike azoknak, amelyeket nem lehet veszélytelenül figyelmen kívül hagyni. Az elméleti igazságban való hit nem elegendő. Ennek az elméletnek a hitetlenek előtti feltárása nem tesz benneteket Krisztus tanúivá. Tapasztalatokban és munkátokban alapvető szerepe volt annak a világosságnak, mely örömmel töltötte be szíveteket, amikor először értettétek meg a napjainkra szóló üzenetet. Ez a világosság azonban kiveszett a szívetekből és az életekből. Krisztus a buzgóságotok hiányára tekint, és kijelenti, hogy elbuktatok, és veszélyes állapotban vagytok. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 370. o.

Január 11., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Patmosz” című fejezet; *Megszentelt élet*, „A természet hangja” című fejezet.

3. tanulmány

Jézus üzenete a hét gyülekezetnek

Január 12., szombat délután

Az özönvíz bekövetkezte előtt Isten elküldte Noét, hogy figyelmesse a világot, megtérítse az embereket, és így megmeneküljenek a fenyegető pusztulástól. Amint Krisztus második eljövételének ideje közeledik, az Úr elküldi szolgáit intő üzenettel a világhoz, hogy felkészítsék azt erre a nagy eseményre. Tömegek szokásszerűen hágják át Isten törvényét, és most az irgalmas Isten felszólítja őket, hogy engedelmeskedjenek törvénye szent szabályainak. Isten megbocsát mindazoknak, akik bűnbánattal és Krisztus iránti hittel elhagyják bűneiket. De sokan úgy érzik, hogy bűneik elhagyása túl nagy áldozatba kerül. Mivel életük nincs összhangban Isten erkölcsi kormányzatának tiszta elveivel, elutasítják intéseit, és tagadják törvényének tekintélyét. – *Pátriárkák és próféták*, 102. o.

Virrasszunk, ne hanyagoljuk el az Ige figyelmeztetéseit! Ha nem győzzük le a jellemünk hibáit, azok győznek le minket. Tévedésbe, hitehagyásba, nyílt bűnbe sodornak. Az a gondolkodás, amely nem fejlődik a teljesség irányába, idővel még előbbi erejét is elveszíti. „Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék.” (1Kor 10:12) „Ti azért, szeretteim, előre tudván ezt, őrizkedjetek, hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva a saját erősségeitekből ki ne essetek. Hanem növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében.” (2Pt 3:17) – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 537. o.

Minél tisztább és erősebb Isten gyermekeinek a hite, minél szilárdabb az elhatározásuk, hogy Uruknek engedelmeskedjenek, annál buzgóbban szítja fel Sátán azok gyűlöletét, akik – miközben azt állítják,

hogy igazak – lábbal tapossák Isten törvényét. A legerősebb bizalomra és hősies elhatározásra van szükség, hogy megőrizzék a hitet, amely egykor a szenteknek adatott.

A kereszthírnökei legyenek éberek, imádkozzanak, és menjenek előre hittel, bátran, mindig Jézus nevében munkálkodva. Bízzák magukat Vezetőjükre, mert komor idők következnek. Isten ítéletei vonulnak végig a világon, szerencsétlenségek követik egymást. Isten nemsokára felkel helyéről, hogy a földet borzalmasan megrázza, és a gonoszokat istentelenségükben megbüntesse. Akkor kezeskedik majd népéért, és gondoskodó védelemben részesíti őket. Az örökkévalóság karjaival átölelve minden nyomorúságtól megóvjá híveit. – *Az evangélium szolgálói*, 264. o.

Január 13., vasárnap – Krisztus üzenete Szmirnának és Pergámumnak

Jézusnak e tanúi a leghevesebb üldözések idején is makulátlanul megőrizték hitüket. Minden kényelemtől megfosztva, a napfénytől elzárva, a föld sötét, de békés ölében találtak otthonra. Panasz nem hagyta el az ajkukat. Hitről, béketűrésről, reménységről tanúskodó szavakkal bátorították egymást, hogy el tudják viselni a nélkülözést és a gyötrelmeket. Semmilyen földi áldás elvesztése nem tudta őket rákényszeríteni arra, hogy Krisztusba vetett hitüket megtagadják. Minden próba és minden üldözés csak egy-egy lépés volt, amellyel közelebb jutottak a megnyugváshoz és a jutalomhoz...

És ők örültek, mert Krisztus méltónak találta őket arra, hogy az igazságért szenvedjenek, és győzelmi énekük felhangzott a lobogó lángok között. Hitszemükkel felfelé néztek, Krisztust látták és az angyalokat, amint a legmélyebb érdeklődéssel tekintenek le a mennyből, és helyeslően figyelik kitartásukat. Isten trónjától egy hangot hallottak: „Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját!” (Jel 2:10) – *A nagy küzdelem*, 41. o.

„Ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót – mondja az Úr –, amelyet senki be nem zárhat.” Fegyveres őr nem őrzi ajtaját. Bentől és az ajtónál hang-

zik a hívás: Jöjj! A Megváltó meleg szeretettel szólít: „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy!” (Jel 3:8,18)

Krisztus evangéliuma olyan áldás, amelyhez mindenki hozzájuthat. A legszegényebb éppúgy megveheti az üdvösséget, mint a leggazdagabb, mert nem földi vagyon az ára. Miénk lehet, ha készségesen engedelmeskedünk Krisztusnak, ha saját tulajdonaiként igényt tarthat ránk. Önmagában még a legmagasabb szintű műveltség sem viszi az embert közelebb Krisztushoz. – *Krisztus példázatai*, 116–117. o.

Közel van az Úr az Őt kereső lélekhez. Azért maradnak olyan sokan a kísértésben magukra, mert nincsenek kapcsolatban az Úrral. Az élet mécsesét épp arra az életterületre kell helyeznetek, amelyben a legkevésbé figyelték Istenre. Ha szem elől tévesztenénk Istent, ha megszakadna hitünk és kapcsolatunk Ővele, a lelkünkre valós veszély leselkedne, és elveszítené igazságát.

Az Úr a mi támaszunk és oltalmunk. Istennek gondja volt rá, hogy egyetlen Őbenne bízó lelket se győzhessen le a kísértés. Amikor a hívőket arra kényszerítik, hogy valamilyen módon társuljanak a világgal, Krisztus annál is inkább velük lesz, ha az Ő házába gyűlnék össze imádkozni. Gondolkozzatok el az alábbi kijelentésen: „De van Sárdisban egy kevés neved, azoké, akik nem fertőztették meg a ruháikat: és fehérben fognak velem járni; mert méltók arra. Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből.” (Jel 3:4–5) – *This Day Whit God*, 232. o.

Január 14., hétfő – Krisztus üzenete Thiatirának

Pál apostol kijelenti, hogy „mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak”. (2Tim 3:12) Akkor miért van az, hogy napjainkban olyan ritkán üldözik a keresztényeket? Ennek csak az oka, hogy az egyház alkalmazkodik a világ normájához, és ezért nem vált ki ellenkezést. Korunk vallásában nincs meg az a tisztaság és szentség, amely Krisztus- és az apostolok-korabeli keresztények hitét jellemezte. A kereszténység azért olyan népszerű a világ előtt, mert kiegye-

zik a bűnnel; mert Isten szavának nagyszerű igazságait közömbösen veszi; mert olyan kevés az életadó kegyesség az egyházban. Éledjen csak fel az őskeresztény egyház hite és ereje, az majd életre kelti a gyűlölet szellemét, és felszítja az üldözés tüzét! – *A nagy küzdelem*, 48. o.

A pogányság szokásai majdnem észrevétlenül lopóztak be a keresztény egyházba. A megalkuvás és alkalmazkodás szellemét egy ideig viszatartották a heves üldözések, amelyeket az egyház eltűrt a pogányságtól. De minden üldözés megszűnt, és a kereszténység bejutott a királyok udvaraiba és palotáiba. Félretette Krisztusnak és apostolainak egyszerűségét a pogány papok és fejedelmek fényűzéséért és büszkeségéért, és Isten követelményeit emberi hagyományokkal, elméletekkel helyettesítette...

A pogányság és kereszténység között létrejött kiegyezés következménye volt a jövődőlésben előre kijelentett bűn emberének kifejlődése, aki „ellene veti és fölébe emeli magát Istennek”. A hamis hitvallásnak ezen óriási kiterjedésű rendszere Sátán hatalmának mesterműve, erőfeszítéseinek emlékműve, hogy trónra üljön, és saját akarata szerint kormányozza a földet. – *A megváltás története*, 326–327. o.

Dániel... elhatározta, hogy szilárdan őrzi feddhetetlenségét, történjen bármi. „...elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni.” És három társa vele tartott.

A héber fiatalok nem vakmerőségből, hanem Isten iránti szilárd bizalomból jutottak erre az elhatározásra. Nem akartak különködni; de inkább azt választották, mintsem szégyent hozzanak Istenre. Ha engednek a körülmények kényszerének, és egyezséget kötnek a bűnnel, az elveik feladása gyengíti a jó iránti érzéküket, és csökkenti a bűnnel szembeni irtózásukat. Az első hibás lépés további helytelen lépéshez vezet, mígnem megszakad a mennyel való kapcsolatuk, és elsodorja őket a kísértés. – *Próféták és királyok*, 483. o.

Jézus hitéről sokat beszélnek, de nem értik annak mibenlétét. Mit jelent Jézus hite a harmadik angyal üzenetének fényében? Jézus bűneink hordozójává vált, hogy bűnbocsátó Megváltónk lehessen. Úgy bán-

tak vele, ahogyan mi érdemeltük volna. Eljött világunkba, és magára vette bűneinket, hogy magunkra vehessük igazságosságát. A Krisztus képességében való hit a teljes, mindenre kiterjedő megmentésünkre – ez jelenti a Jézus hitét. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 172. o.

Január 15., kedd – Krisztus üzenete Szárdisznak

A zsidók eltávolodtak Istentől, és tanításaikban saját hagyományaikkal helyettesítették a mennyei törvényt. Krisztus élete és tanításai határozott módon mutattak rá az áthágott törvény elveire. A mennyei sereg megértette: Jézus azért jött, hogy felmagasztalja Atyja törvényét, és igazolja elvárásait. – *The Signs of the Times*, 1887. augusztus 25.

Krisztus olyan munkát végez, amely az embereket eltávolítja a hamis és hibás dolgoktól, és az igazhoz és hiteleshez viszi őket. „Aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (Jn 8:12) Addig nem vagyunk abban a veszélyben, hogy hibás útra tévedünk, amíg a „világ Világosságának” lábnyomában járunk...

A zsidókat tévelygésbe, romlásba és az Úr dicsőségének elutasításába vezették, mivel nem ismerték „az Írásokat, sem az Istennek hatalmát” (Mk 12:24). Nagy munka áll előttünk: embereket arra vezetni, hogy vegyék és tegyék Isten Igéjét az életük szabályává és mércéjévé; ne alkudjanak meg a hagyománnyal és szokásokkal, hanem járjanak Isten minden parancsolatában és rendelésében. – *A keresztyén nevelés alapja*, 128. o.

Ha Isten szolgálói hűségesen megőrzik a rájuk bízottakat, nagy jutalmuk lesz, amikor a Mester így szól: „Adj számot sáfárságodról” (Lk 16:2). A komoly erőfeszítések, az önzetlen munka, a türelmes, kitartó fáradozások gazdagon meg lesznek jutalmazva. Jézus az ilyen szolgálóknak mondja majd, hogy ezentúl nem szolgálóinak, hanem barátainak nevezi őket (lásd: Jn 15:15). Az Úr a munkát nem a nagysága szerint ítéli meg, hanem a hűség szerint, amellyel végezték. Nem az elért eredményeket mérlegeli, hanem az indítékokat, amelyek minket a munkára

ösztönöztek. A jóságot és hűséget többre értékeli, mint bármi más. – *Az evangélium szolgálói*, 267. o.

Órizd meg az Isten Igéjében talált bátorítást, hitet és reménységet! Sose csüggedj el. Az elkeseredett ember semmire sem képes. Sátán próbál elkeseríteni, azt sugallja, hogy semmi haszna szolgálnod Istent, nem éri meg, ezért inkább örülj az élvezeteknek és a világ gyönyöreinek. De „mit használna az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?” (Mt 16:26). Megszerezheted a földi gyönyöröket az eljövendő világ árán, de vajon megéri? Krisztus közvetlen közelében kell maradnunk, a mennyből kapott világosság fényében kell élnünk... Ha átadod magad Krisztusnak, az Atya, a Fiú és a Szentlélek – a Szentháromság – nevében kötsz szövetséget. Ragaszkodj ehhez a szövetséghez! (...)

Az ellenség sosem ragadhatja ki Krisztus karjából azokat, akik teljes mértékben bíznak az ígéreteiben. Ha a lélek bízik és teljes mértékben engedelmes, akkor az elme fogékonyvá válik a mennyei befolyásra, Isten világossága pedig beragyogja az elmét, hogy elősegítse a megértést. Micsoda előjogunk van Jézus Krisztusban! – *Isten fiai és leányai*, 361. o.

Január 16., szerda – Krisztus üzenete Filadelfiának

Nem ismerjük Urunk eljövételének pontos idejét. Viszont akár még az idén, akár a következő évben vagy csupán évek múltán következik be, Krisztus figyelmeztet, hogy úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. Mindenkit felszólít: „Vigyázzatok!” Nagyon sok ember számára akkor jön el, amikor nem is számít rá. Eljövetelekor kérdezik majd egyesek: „Hol van az Ő eljövételének ígérete?” (...)

Ha valaha annak volt az ideje, hogy Isten őrszemei éberek legyenek, akkor az az idő most van... Szóaljjon meg a trombita. Az igazságot mindenütt hirdetni fogják és az egész menny fényleni fog Isten dicsőségétől, ám csupán azok ismerik fel a világosságot, akik igyekeztek különbséget tenni szentség és szentségtelen között. – *The Upward Look*, 365. o.

Csüggedt lélek, bátorodj! Akkor is, ha gonoszul cselekedtél. Ne gondold, hogy Isten talán megbocsátja vétkeidet, és talán közel enged magá-

hoz. Isten megtette az első lépést. Amikor még lázadtál ellene, a keresésedre indult. A melegszívű pásztor otthagya a kilencvenkilencet, és kiment a pusztába, hogy megkeresse az elveszettet. A sérült, megbezett, pusztuló lelket szeretettel karjába zárta, és örömmel vitte a biztonságos akolba.

A zsidók azt tanították, hogy a bűnösnek először meg kell bánnia bűneit, mielőtt Isten szeretetével felé fordulna. Véleményük szerint bűnbánattal érdemeket lehet szerezni Istennél. Ebből kiindulva a farizeusok döbbenet és haraggal kiáltották: „Ez bűnösöket fogad magához!” Azt képzelték, hogy Jézus csak a bűnbánókat engedheti közel magához. Krisztus azonban azt tanítja az elveszett juhról szóló példázatban, hogy üdvösségünk nem azon múlik, hogy mi keressük Istent, hanem azon, hogy Ő keres minket. „Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak.” (Rm 3:11–12) Nem azért térünk meg, hogy Isten szeressen minket, hanem Isten kinyilatkoztatta irántunk való szeretetét azért, hogy megtérjünk. – *Krisztus példázatai*, 188–189. o.

Jézus hitvallói rázzanak le magukról mindennemű restséget, amely törekvéseiket gyengíti, és vállalják örömmel mindazt a súlyos felelősséget, amely rájuk bízott. Akik így cselekszenek, elvárhatják, hogy Isten ereje általuk megnyilatkozzon. Szavaik és tetteik hozzájárulnak a világ Megváltójának és Isten nevének megdicsőítéséhez. – *Megszentelt élet*, 41. o.

Isten szeretete nem vásárolható meg jócselekedetekkel, viszont a cselekedetek bizonyítják, hogy rendelkezünk az isteni szeretettel. Ha akaratunkat és útjainkat alávetjük Istennek, többé nem azért dolgozunk, hogy megszerezzük az Ő szeretetét, hanem azért engedelmeskedünk parancsolatainak, mert így igazságos. János apostol írta: „Mi szeressük Őt; mert Ő előbb szeretett minket!” (1Jn 4:19). Az igazi lelkiség láthatóvá válik minden emberben, aki Krisztust szolgálja. Akik Krisztusban élnek, betöltek a lelkületével, és egyszerűen nem tehetik, hogy ne dolgozzanak a szőlőkertjében. Isten munkáját végzik. Mindenki elmélkedjen imádságos lelkülettel, és így dolgozzon. – *Manuscript 120.*, 1899. augusztus 23.

Január 17., csütörtök – Laodíceai keresztények

Sokan vannak a Krisztus nevét vallók és közeli eljövételét várók között, akik még mindig nem tudják, hogy mit jelent Krisztusért szenvedni. Szívüket még nem vetették alá a kegyelem hatásának, és nem haltak meg az énnel, amely minduntalan követelőzik. Egyidejűleg megpróbáltatásaikról beszélnek, pedig megpróbáltatásaik legfőbb oka makacs és dacos szívük, ami annyira érzékeny, hogy könnyen sértődik. Ha ezek az emberek megértenék, hogy mit jelent Krisztust igazán követni, hogy mit jelent igaz és őszinte kereszténynek lenni, komolyan munkához látának. Mindenekelőtt meghalának az énnel, és kitartóan imádkozának, megfékeznek szívük szenvedélyeit. Adjátok fel önbizalmatokat, önteltségeket, kövessétek szelíd példaképeket, tekintsetek Jézusra, hitetek megkezdőjére és bevezetőjére, aki megvetve az örömet és dicsőséget, elszenvetve érettünk a kereszthalált, és nem törődött a gyalázattal. Ő volt egykor a bűneink következtében a csendes, megölt Bárány, aki miattunk megsebesített, kínoztatott, és aki büntetésünk terhét viselte. – *Tapasztalatok és látomások*, 113. o.

„Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem.” Láttam, hogy sokaknak akkora rakás szemét állja el a szívéhez vezető utat, hogy nem tudják kinyitni az ajtót. Egyeseknek a testvéreikkel vannak nehézségeik. Mások e világot gördítették a szívük ajtaja elé, ez állja el az utat. El kell távolítaniuk minden szemetet. Akkor majd ki tudják tární az ajtót, és szívesen fogadják Üdvözítőjüket.

Ó, mily becses volt az ígélet, mikor látomásban elém tárták! „Ahhoz bemegyek, és vele vacsorálok, és ő énvelem.” Ó, a szeretet, Isten csodálatos szeretete! Összes langymelegségünk és bűnünk után így szól: „Térjete vissza hozzám, és én is visszatérek hozzátok, és meggyógyítom minden álnokságotokat.” Az angyal ezt ismételte el néhányszor: „Térjete vissza hozzám, és én is visszatérek hozzátok, és meggyógyítom minden álnokságotokat!” – *Bizonyágtételek*, 1. kötet, 143. o.

Népünk tovább szunnyad a bűneiben. Továbbra is gazdagnak tartja magát, mintha semmire sem lenne szüksége. Sokan azt kérdezzetik,

hogy mire jó ez a sok intés? Hiszen szeretjük az igazságot, szépen fejlődünk, nincs hát szükségünk figyelmeztetésekre és intésekre. De e zúgóldók pillantsanak csak a szívükbe, vessék össze életüket a Biblia gyakorlati tanácsaival, alázzák meg lelküket Isten előtt, hadd világítsa be Isten kegyelme a sötétet – akkor lehull szemükről a hályog, rádöbbenek lelki szegénységükre és nyomorukra. Akkor majd szükségesnek tartják aranyat venni, ami a szintiszta hit és szeretet; fehér ruhát, ami az Üdvözítő vérében szeplőtlenre mosott jellem; szemgyógyító irt, ami Isten kegyelme, mely lelki látást ad nekik, és felfedi a bűnt. – *Bizonyosságtételek*, 3. kötet, 254. o.

Január 18., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Jelenések könyve” című fejezet; *Üzenet az ifjúságnak*, „Előre és felfelé” című fejezet.

4. tanulmány

Méltó a Bárány

Január 19., szombat délután

Az utolsó napok veszélyes időszakát éljük. Minden lépésre nagyon kell figyelnünk, és biztosnak kell lennünk abban, hogy Urunkat követjük. Az út mindkét oldalán kételyek, hitetlenség, tékozlás és törvénytelenység leselkedik ránk. Egyszerűbb lenne elengedni az önuralom gyep-lőjét, és a biztos pusztulást hozó mélységbe vetni magunkat...

A végtelen szeretet taposta ki az ösvényt, amelyen az Úr megváltottai végigmehetnek a földtől a mennyországig. Ez az út maga Isten Fia. Vezérlő angyalokat küld, hogy a tévelygők lépteit helyreigazítsák. A menny dicsőséges lajtorjája száll alá minden ember útjára, hogy elállja a szenvedélyek és a meggondolatlanság felé vezető utat... Ámde a végtelen Isten az Ő bölcsességében senkit sem kényszerít a menny drága ajándékának elfogadására – senkit sem kényszerít arra, hogy ilyen áron járja a már kitaposott ösvényt. Mindenki személyesen dönthet: vagy a menny felé vezető fényes és keskeny úton jár, vagy a halálra vezető széles úton. – *Our High Calling*, 11. o.

Isten szól hozzánk Igéjében is. Abban még világosabban nyilatkozik meg jelleme, hozzánk való viszonya és nagy váltságterve. Előttünk fekszik a próféták, az ősatyák és a többi szent férfiak története... Ha azokról a fenséges tapasztalatokról olvasunk, amelyeket ezek a férfiak szereztek; ha azt a fényt, szeretetet és áldást szemléljük, amelyeknek örvendhettek; ha arról a munkáról olvasunk, amelyet a nekik adott kegyelem által elvégeztek, akkor ugyanaz a Lélek, mely ihlette őket, felgyújtja ma bennünk is a lelkesedés szent lángját; teljes szívünkben vágyakozunk hozzájuk hasonló jellemre, és hozzájuk hasonlóan járni Istennel.

Jézus azt mondta az ótestamentumi iratokról, és mennyivel inkább áll ez az újszövetségeikről: „Ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek

rólam.” (Jn 5:39) Róla, a Megváltóról, kiben összpontosul minden reményünk az örök életre. Hiszen az egész Szentírás Krisztusról beszél. Mert a teremtésről szóló első tudósítástól kezdve: „és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3), a befejező ígéretig: „és ímé hamar eljövök” (Jel 22:12), az Ő művéről olvasunk, és az Ő hangját halljuk. Ha meg akarjátok ismerni az Üdvözítőt, kutassatok a Szentírásban! – *Jézushoz vezető út*, 88. o.

A menny megváltási terve oly széles, hogy átfogja az egész világot... Nem engedi, hogy bárki is csalódjon, aki őszintén sóvárog valami szebb és nemesebb után, mint amit a világ kínál. Isten állandóan küldi anygáit azokhoz, akik – miközben a legcsüggesztőbb körülmények között élnek – hittel imádkoznak azért, hogy náluk erősebb hatalom vegye birtokba őket, szabadulást, békességet hozzon. Isten különböző utakon nyilatkoztatja ki önmagát, és olyan helyzetet teremt, amely bizalmat ébreszt bennük Krisztus iránt, aki önmagát adta váltságul mindenkiért, „hogy Istenbe vessék bizalmukat; ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait” (Zsolt 78:7). – *Próféták és királyok*, 377. o.

Január 20., vasárnap – A mennyei trónteremben

Az ígéret magas trónt átívelő szivárványa örökkévaló bizonyosága annak, miszerint „úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta... [ha] valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Ez tanúsítja a világegyetemnek, hogy Isten sohasem feledkezik meg a gonosszal küzdő népéről. Ez az erő és védelem biztosítéka számunkra, amíg csak maga a trón fennáll...

Az ígéret szivárványa biztosíték minden alázatos, töredelmes, hívó lélek számára, hogy élete Krisztuséval egy, és Krisztus egy az Atyával. Isten haragja egyetlen lélekre sem zúdul, aki benne keres menedéket. – *Isten csodálatos kegyelme*, 70. o.

Ettől fogva Krisztus követői tekintsék Sátánt legyőzött ellenségnek! Jézus a kereszten kivívta értük a győzelmet; és azt akarja, hogy a győzelmet tekintsék sajátjuknak. „Ímé – mondta –, adok néktek hatalmat,

hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.” (Lk 10:19)

A Szentlélek mindenható hatalma minden bűnbánó lélek védelmezője. Krisztus senkit nem enged át az ellenség hatalmának, aki töreldelmesen és hittel igényli védelmét. Az igaz, hogy Sátán nagyhatalmú lény, de Istennek hála, nekünk hatalmas Megváltónk van, aki kivetette a gonoszt a mennyből. Sátánnak tetszik, ha eltúlozzuk hatalmát. Miért nem beszélünk Jézusról? Miért nem magasztaljuk az Ő hatalmát és szeretetét? – *A nagy Orvos lábnyomán*, 94. o.

Sátán megkérdőjelezte Jézus istenfiúságát. Az elutasítások olyan bizonyítékok voltak, amelyeket nem tagadhatott. Az istenség átvillant a szenvedő emberen. Sátánnak nem volt ereje ellenállni a parancsnak... Krisztus győzelme olyan tökéletes volt, mint Ádám bukása.

Mi is ellenállhatunk a kísértésnek, és Sátánt távozni kényszeríthetjük. Jézus az Isten iránti engedelmességgel és hittel győzött. Az apostol által így szól hozzánk: „Engedelmeskedjete azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjete az Istenhez, és közeledni fog hozzátok!” (Jak 4:7–8) ... Sátán retteg és menekül még a legyengébb lélek elől is, aki az Ő hatalmas nevében talál menedéket...

Nem mérhetjük fel megváltásunk árát addig, amíg nem áll együtt a megváltott a Megváltóval Isten trónja előtt. Akkor az örök otthon dicsősége ámulatba ejti érzékeinket, és megértjük, hogy Jézus mindezt elhagyta értünk. Nemcsak a mennyei udvar száműzöttje lett, hanem vállalta a bukás és az örök elveszés kockázatát is. Akkor majd lábához helyezük koronánkat, és zengjük az éneket: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást.” (Jel 5:12) – *Jézus élete*, 130–131. o.

Január 21., hétfő – Gyűlés a mennyei trónteremben

Aki legalább valamicskét is megért Krisztus semmihez sem fogható szeretetéből, úgy érzi, hogy minden csak hiábavalóság, és mindenkéül a legszebb az, akinek a lénye annyira elbűvölő. A szeráfok és kerubok a szárnyaikkal eltakarják arcukat Krisztus előtt. Nem mutatják szép-

ségüket és tökéletességüket Uruk dicsőségének jelenlétében. Helytelen tehát, hogy az ember önmagát magasztalja! Inkább öltözzé fel az alá-
zatos, hagyjon fel minden felsőbbségért vívott küzdelemmel, és tanulja meg, hogy mit jelent a szelíd és alá-
zatos szív. Aki Isten végtelen dicső-
ségét és szeretetét szemléli, önmagáról szerény véleményt alkot, és Isten jellemét szemlélve elváltozik az Ő képmására. – *That I May Know Him*, 175. o.

„És kiált vala egy a másiknak, és mondá: Szent, szent, szent a sere-
geknek Ura, teljes mind a széles föld az Ő dicsőségével!” (Ésa 6:3)

A szent lények büntelen ajkai énekkel dicsőítik Istent. A látvány Ésa-
iást megdöbbsentette, és szégyenérzetet keltett benne, látva az ellentétet
a között, ahogy ő dicsőíti a Teremtőt, és ahogy a szeráfok dicsőítik Őt
lelkesen...

A trón előtt álló angyalokat annyira áthatja a hódolat és a csodálat,
amikor Istenre tekintenek, hogy még egy pillanat erejéig sem gondol-
nak öntelten önmagukra, esetleg egymásra. Dicsőítésük és dicséretük
csak a seregek Urához szól... Teljes mértékben elégedettek azzal, hogy
Istent magasztalhatják, az Ő jelenlétében lehetnek, és az Úr jóváhagyó
mosolyán kívül nem is vágnak másra. Az Ő képmását hordozva szol-
gálatuk és imádatuk által beteljesül leghőbb vágyuk. – *Conflict and Cou-
rage*, 233. o.

Uzziás király halálának évében Ésaías engedélyt kapott, hogy bete-
kintsen a mennyei Szentélybe és a Szentnek Szentjébe. A második kár-
pítot eltávolították, és a próféta egy nagyon magas trónt látott, amely
úgy tűnt, mintha az égig érne. A trónon ülő lényt leírhatatlan dicső-
ség övezte, a palástja betöltötte az egész templomot, mint ahogy végül
ez a dicsőség betölti majd az egész földet. A kegyelem trónusa mellett
mindkét oldalon kerubok álltak... és Isten jelenlétének dicsősége bera-
gyogta őket... Ezek a szent, büntelen ajkú lények énekkel dicsőítették
Istent. – *Krisztushoz hasonlón*, 328. o.

Krisztus szentségét jellemének dicskoronája képezi. „Szent, szent,
szent az Úr, a mindenható Isten.” (Jel 4:8) Őt nevezik szentségesnek és

dicsőségesnek. Tanulmányozzátok Isten jellemét! Krisztusra tekintve hittel és imával keresve Őt, hasonlóvá válhattok Hozzá. – *Tanácsok szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 326. o.

Január 22., kedd – A lepecsételt könyv

„És láték annak jobbkezeiben, aki a királyiszékben üle, egy könyvet, amely be volt írva belől és hátul, és le volt pecsételve hét pecséttel. És láték egy erős angyalt, aki nagy szóval kiálta: Ki volna méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecségeit? És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránézni.” (Jel 5:1–3)

Isten kitárt karjában volt a könyv, a Gondviselés tekerce, a nemzetek és az egyház profetikus történelmének feljegyzései. Abban találhatóak a mennyei szavak, az Ő tekintélye, parancsolatai, törvényei, az Örök Isten összes jelképes tanácsa, és a nemzetek hatalmasságainak összes történelme. Jelképes értelemben a tekercs tartalmazza minden nemzet, nép és nyelv befolyását a föld történelmére a kezdettől a végig. – *Manuscript Releases*, 9. kötet, 7. o.

Krisztus keresztje közelebb vezet bennünket Istenhez, és megbékélést hoz ember és Isten, Isten és ember között... Az emberi figyelem középpontjából már szinte teljesen kiveszett a kereszt, ám nélküle nincs kapcsolat az Atyával, sem egység a mennyei trónon ülő Báránnyal, és nem nyernek elfogadást azok a tévelygők, akik vissza akarnak térni az igazság és feddhetetlenség elveszített ösvényére, és a törvénytaposó számára sincs remény az ítéletre vonatkozóan. Kereszt nélkül nincsenek rendelkezésünkre bocsátott eszközök, amelyekkel legyőzhetjük hatalmas ellenségünket. Az emberi faj reménysege teljes mértékben a keresztben rejlik. – *Our High Calling*, 46. o.

De a mennyei versenyben nincs bizonytalanság, nincs kockázat. Mindnyájan futhatunk, és mindnyájan elnyerhetjük a díjat. Öltük magunkra a mennyei kegyességeket, és a halhatatlanság koronájára függesztve tekintetünket tartjuk mindig szemünk előtt Jézust, a példa-

képet. Urunk a fájdalomak embere volt, aki jól tudta, mi a szenvedés. Álljon szüntelenül előttünk mennyei Urunk szerény, önmegtagadó élete. S amikor a díjra függesztve tekintetünket, követni akarjuk Őt, akkor azzal a bizonyossággal tudjuk megfutni a versenyt, hogy ha megteszünk minden tőlünk telhetőt, akkor biztosan elnyerjük a díjat. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 358. o.

Ha ellenben benne maradtok, életek az övéből sarjadzik, nem száradtok el, sem terméketlenekké nem váltok. Folyópartra ültetett fához lesztek hasonlóká.

Sokan úgy vélik, hogy a munkának egy részét maguknak kell elvégezniük. Bízna Krisztus bűnbocsánatában, de saját erejükből akarnak igaz életet élni. Az ilyen próbálkozások sikertelenek lesznek. Jézus mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) A kegyelemben való növekedésünk, örömünk és hasznosságunk mind a Krisztussal való egyesülésünktől függ. Csak ha napról napra, sőt, ha óráról órára közösségünk van vele – ha Őbenne maradunk –, növekedhetünk a kegyelemben. Ő nem csak a szerzője, hanem befejezője is hitünknek. Krisztus az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Ám nemcsak a kezdetnél és végnél, hanem minden lépésünknél legyen velünk. Fenségesen fejezik ki ezt Dávid következő szavai: „Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.” (Zsolt 16:8) – *Jézushoz vezető út*, 68–69. o.

Január 23., szerda – Méltó a Bárány

Egy hang így szólt: „A trónon ülő Jézus úgy szerette az embereket, hogy életét adta a Sátán hatalmából való megmentésükért, hogy trónjára emelhesse őket. Aki minden hatalom fölött való, aki a legnagyobb erővel bír mennyen és földön, akinek minden lélek adása lett kapott ajándékaiért – szelíd és alázatos szívű volt, szent, ártalmatlan és romlatlan életű”...

Sátán uralma alatt a bűn evilági mesterei igen megerősödtek, és rettenetessé váltak, de ki lehet erősebb a Babilont ítélő Istennél? A szenteknek nincs többé okuk félni az erőszaktól és a hitetéstől, ha ők maguk

a hűségesekkel és igazakkal tartanak. Hatalmasabb valaki lesz segítségükre a felfegyverzett és erős embereknél. Minden erő, nagyság és kiválóság azoknak adatik majd, akik hittek az igazságban, kiálltak annak védelme mellett, és szilárd eltökéltséggel védelmezték Isten törvényeit. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 429. o.

Ha Krisztust akarjuk követni, nem kell megvárnunk, hogy előbb átköltözzünk a mennybe. Isten népe már itt a földön megteheti ezt. Csak akkor fogjuk a mennyei udvarokba követni Isten Bárányát, ha már itt követjük Őt... Ne a kedvünk vagy a szeszélyeink határozzák meg, hogy követjük-e Krisztust vagy sem, és ne csak akkor járunk a nyomdokain, amikor előnyünk származik belőle. Döntenünk kell az Ő követése mellett. Minden nap el kell határoznunk, hogy példáját követjük, mint ahogyan követi a nyáj a pásztorát. A követésben akár még a szenvedést is vállalnunk kell Őérte, miközben folyton ezt mondjuk: „Még ha meg is öl engem, akkor is Őbenne bízom.” (Jób 13:15 – szabadfordítás az angol szövegből) Krisztus életvitele legyen a mi életvitelünk. Miközben arra törekszünk, hogy hozzá hasonlóvá váljunk, és akaratunkat az Ő akaratához igazítjuk, akkor kinyilatkoztatjuk Őt másoknak is. – *In Heavenly Places*, 298. o.

Lényünk törvénye az, hogy gondolataink és érzéseink elmélyülnek, és nagyobb súlyt kapnak, ha kifejezzük őket. Míg a szavak gondolatokat fejeznek ki, a gondolatokat szavak követik. Ha többet beszélünk hitünkéről, ha jobban örvendeznénk a nyilvánvalóan minket érintő áldásoknak – Isten nagy kegyelmének és szeretetének –, akkor mélyebben hinnénk és boldogabbak lennénk. Emberi nyelv képtelen kifejezni, véges elme nem tudja felfogni, hogy milyen áldások származnak Isten jóságának és szeretetének értékeléséből. Már itt a földön is soha ki nem apadó forráshoz hasonlíthatna örömünk, mert az a folyam táplálja, amely Isten trónjától árad.

Akkor hát neveljük szívünket és nyelvünket Isten páratlan szeretetének dicsőítésére! Szoktassuk lelkünket bizakodásra, és maradjunk mindig a Golgota keresztyéről sugárzó fényben! Sohase feledkezzünk meg arról, hogy a mennyei Király gyermekei vagyunk, a seregek Urának fiai

és leányai! Nála mindig megpihenhetünk. – *A nagy Orvos lábnymán*, 251–253. o.

Január 24., csütörtök – A pünkösöd jelentősége

„De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok.” (Jn 16:7)

Krisztus kijelentette, hogy mennybemenetele után ajándékainak mintegy koronájaként küldi el egyházának a Vigasztalót maga helyett. Ez a Vigasztaló a Szentlélek – az Ő életének lehelete, egyházának hatékonysága, a világ világossága és élete...

A Lélek ajándéka révén Jézus az embernek a legnagyobb mennyei ajándékot kínálta fel... A Lélek teszi hatékonyvá a világ Megváltója által elvégzett munkát. A szív a Lélek által tisztul meg. Általa válik a hívő ember a mennyei természet részesévé. Krisztus azért adta Lelkét, hogy a mennyből származó erővel le lehessen győzni minden eredendő hajlamot és dédelgetett bűnt, és egyházába belevésődjön az Ő jelleme... Isten minden fiának és leányának nagy előjoga, hogy a Szentlélek benne lakozhat. – *Our High Calling*, 150. o.

A Szentlélek azokra töltetett ki ezen a földön, akik szerették Krisztust. Ezáltal, valamint Uruk megdicsőülése által felkészítették a küldetésük elvégzéséhez szükséges minden képesség befogadására. Az Életadó nem csak a halál kulcsait tartja a kezében, hanem az egész mennyet is birtokolja, amely telve van gazdag áldásaival. Néki adatott minden hatalom földön és égen, és miután elfoglalta helyét a mennyei udvarokban, áldásait kínálhatta fel mindazoknak, akik elfogadták Őt.

Krisztus így szólt a tanítványokhoz: „Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok.” (Jn 16:7) Ez volt az ajándékok ajándéka. A Szentlélek az embernek küldött legfelbecsülhetlenebb értékű kincs volt, amit valaha kaphatott. Az egyház átesett a Lélek keresztségén. A tanítványok pedig felkészülhettek Krisztus evangéliumának hirdetésére. – *This Day Whit God*, 341. o.

Jézus ismeri gyermekei szükségleteit, és szívesen hallgatja imáikat. Gyermekei szakadjanak el a világtól, és mindattól, ami eltereli gondolataikat Istenről. Meg kell tapasztalniuk, hogy kettesben maradtak Istennel, beszélgethetnek Vele, és az Ő szemei vizsgálják a szívet, és olvasák a lélek vágyait. Hittel és alázattal kérhetitek ígéreteinek teljeseését az életetekre, és teljes bizonyosságotok lehet afelől, hogy bár semmivel sem érdemlitek ki Isten jóindulatát, Krisztus érdemeire és feddhetetlenségére hivatkozva bizalommal járulhattok a kegyelem királyi székéhez, és segítséget találtok a szükség idején. Az élet nagy küzdelmében, Sátán kísértései közepette semmi sem erősítheti meg jobban a lelket, mint az, ha alázatosan keresi Istent, tehetetlenségében kitarja szívét az Úr előtt, és várja, hogy Ő legyen oltalma és segítsége. – *Isten fiai és leányai*, 123. o.

Január 25., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz” című fejezet; *Az apostolok története*, „A Lélek adománya” című fejezet.

5. tanulmány

A hét pecsét

Január 26., szombat délután

Aki majd belép Isten városába, koronát helyeznek a fejére. Örömteli jelenet lesz, ezért közölünk senki sem engedheti meg magának, hogy lemaradjon róla. Jézus lábai elé helyezzük koronáinkat, és ismételten dicsőítjük az Ő szent nevét. Angyalok csatlakoznak a győzelmi énekhez. Megpengetik arany hárfáikat, és az egész menny a Báránnyhoz intézett gyönyörű ének dallamaival telik meg. – *In Heavenly Places*, 216. o.

Az egész örökkévalóságban Krisztus keresztyét tanulmányozzák a megváltottak és erről énekelnek. A megdicsőült Krisztusban a megfeszített Krisztust fogják látni. Soha nem felejtik el, hogy Ő, aki hatalmával teremtette és fenntartotta a roppant tér megszámlálhatatlan világát, Isten szeretett Fia, a menny Felseje, akit kerubok és fénylő szeráfok gyönyörűséggel imádnak, megalázta magát, hogy felemelhesse az elbukott embert; hogy a bűn átkát és szégyenét, Atyja arcának elrejtőzését viselte, mígnem az elvesztett világ szenvedése meghasította szívét, és kioltotta életét a Golgota keresztyén. A világegyetem örökké csodálni és imádni fogja Alkotóját, minden sors Bíróját, aki az ember iránti szeretetből letette dicsőségét, és megalázta magát. Amikor az üdvözültek Megváltójukra néznek, és arcán meglátják az Atya örök dicsőségét; amikor trónjára tekintenek, amely öröktől fogva mindörökké létezik, és felfogják, hogy országának soha nem lesz vége, lelkesen énekelni kezdenek: „Méltó, méltó a Bárány, akit megölték, és aki megváltott minket Istennek a maga végtelenül drága vérén!” – *A nagy küzdelem*, 651. o.

Isten országában nincs részrehajlás. Állást, rangot ott nem lehet kiérdemelni, kiosztásuk azonban mégsem önkényes. A jellem jutalma.

A korona és a trón az elért magaslatok jelképei, az önmagunk felett arattott győzelmeink jelvényei az Úr Jézus Krisztus kegyelme által.

Csak sokkal később, miután János szenvedéseiben való közösség által eggyé vált vele, nyilatkozta ki az Úr Jézus, hogy milyen feltétel mellett lehet trónjához közeledni. Ő mondta: „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az Ő királyiszékiben.” (Jel 3:21) Az áll legközelebb Krisztushoz, aki legtöbbet merített önfeláldozó szeretetéből. „A szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt.” (1Kor 13:4–5) Szeretet, amely a tanítványokat Urukhoz hasonlóan arra indítja, hogy embertársaik megmentéséért mindent feláldozzanak; hogy ezért éljenek, dolgozzanak és halálig sikraszálljanak. – *Az apostolok története*, 543. o.

Január 27., vasárnap – Az első pecsét feltörése

Mivel nem tudjuk Krisztus visszajövetelének pontos idejét, Isten azt parancsolja meg nekünk, hogy vigyázzunk. „Boldogok azok a szolgák, kiket az Úr, mikor hazamegy, vigyázva talál.” (Lk 12:37) Azok, akik vigyázva várnak az Úr érkezésére, nem hiú reménykedéssel vároznak. Krisztus érkezésének a várása arra indít bennünket, hogy féljük az Urat, és féljünk a bűnre kiszabott ítéleteitől. Fel kell ébrednünk abból a nagy bűnből, amely abból áll, hogy visszautasítjuk a nekünk felajánlott irgalmat. Akik vigyázva vároznak az Úrra, azok megtisztítják lelküket az igazságnak való engedelmeskedésükkel. Az éber vigyázást komoly munkálkodással kapcsolják össze. Mivel tudják, hogy az Úr az ajtó előtt áll, mindent elkövetnek annak érdekében, hogy a mennyei lényekkel együtt munkálkodjanak a lelkek üdvösségéért. – *Jézus élete*, 634. o.

„Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának.” A vőlegény késése a csalódást, a látszólagos késedelmet szemlélteti, azt, hogy elmúlt az az idő, amikor az Urat várták. E bizonytalanság közben a felszínes és lagymatag hívők érdeklődése csakhamar alábbhagyott, és erőfeszítésük megcsappant. De azok, akiknek hite a Biblia megismerésén nyugodott, sziklán álltak, amelyet a csalódás hullámai nem

tudtak a lábuk alól elmosni. „Mindannyian elszunnyadának és aluvának.” Az egyik csoport közömbösen, hitét feladva, a másik csoport türelmesen, nagyobb világosságra várva. Mintha azonban a próba éjszakáján az utóbbiak lelkesedése és hitbuzgalma is kissé alábbhagyott volna. A lagymatagok és felszínesek pedig nem támaszkodhattak már testvéreik hitére. Mindegyikük egyedül állt vagy bukott. – *A nagy küzdelem*, 394. o.

Isten Fia, a Világosság és az Élet lejött a földre, hogy átölelje az egész világot, és magához vonzza a Sátán uralma alatt álló minden emberi lényt. Ő hív: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” (Mt 11:28–29) A kegyelem lehetével egyesíti önmagával mindazokat, akik hozzá jönnek. Pecsettjét, az Ő pecsettjét helyezi rájuk, a szent szombat iránti engedelmességük és hűségük jelét. – *Manuscript 104.*, 1897. szeptember 28.

Hamarosan megvívják az armageddoni csatát. Akinek öltözékén ott a felirat: királyok Királya és uraknak Ura, fehér lovon, tiszta fehér gyolcsba öltözve elővezeti az ég seregeit...

Meg fogják harcolni az armageddoni csatát, és ama nap egyikünket se találjon szunnyadva. Teljesen ébren kell lennünk, és mint az okos szüzeknek, legyen olaj az edényünkben a lámpásunk számára.

A Szentlélek erejének kell rajtunk nyugodnia, és az Úr seregeinek parancsnoka fog a mennyei angyalok élén állni, hogy irányítsa a csatát. Komoly eseményeknek kell még lejátszódnia előttünk. Harsonának kell harsona után harsannia, pohárnak pohár után kiürülnie a föld lakosaira. Fő fontosságú események állnak közvetlen előttünk. – *A Te Igéd igazság*, 7. kötet, 982. o.

Január 28., hétfő – A második és a harmadik pecsét

Önmagáról mondta Krisztus: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.” (Mt 10:34) Ámbár a békesség Feje-

delme, mégis szakadás okozója lett. Ő, aki azért jött, hogy üdvösséget és reménységet hirdessen, és örömet ébresszen az emberek szívében, olyan küzdelmet nyitott meg, amely mély sebeket ejt, és erős szenvedélyeket gyújt fel. A következő szavakkal óvta követőit: „E világon nyomorúságok leszen” (...) „kezeiket reátok vetik, és üldöznak titeket, adván a gyülekezet elé, és tömlöcökbe és királyok és helytartók elé visznek az én nevemért.” „Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnék némelyeket ti közületek. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért.” (Jn 16:33; Lk 21:12,16–17)...

Ugyanaz a lelkület működik ma is zord eltökéltséggel a meg nem újult szívben, amely a sötét középkorban férfiakat és nőket száműzetésre és halálra ítelt; amely az inkvizíció válogatott kínzásait kieszelte; a Szent Bertalan-éj mézárulásait kitervezte és véghezvitte, és a smithfieldi tüzeket gyújtotta. Az igazság története az elejétől végéig nem egyéb, mint a jó és a gonosz küzdelme. Az evangélium hirdetése e világon mindig ellenállás, veszély, veszteség és szenvedés közepette haladt előre. – *Az apostolok története*, 84. o.

Az emberek vad hajsztát folytatnak a nyerészkedésért. Önzően szórakoznak, mintha nem is volna Isten, sem menny, sem pedig örök élet. Noé korában Isten azért figyelmeztette az embereket az özönvíz bekövetkezésére, hogy rádöbbenjenek gonoszságukra, és megtérjenek. Hasonlóképpen a Krisztus második eljövételéről szóló tanításnak is az a célja, hogy az embert kiragadjon a földi dolgok hálójából, és ráirányítsa figyelmét az örök valóságokra, hogy meghallja, amikor meghívja asztalához...

A világnak létkérdés az evangélium megismerése. Az emberek éheznek Isten Igéjéért. Csak kevesen hirdetik az Igét tisztán, emberi hagyományoktól mentesen. Jóllehet a Biblia az emberek kezében van, mégsem részesülnek abban az áldásban, amelyet Isten részükre az Igében elhelyezett. Az Úr arra szólítja szolgáit, hogy vigyék el üzenetét az emberekhez. Az örök élet beszédét meg kell ismerniük azoknak, akik bűneik miatt a pusztulás határán vannak. – *Krisztus példázatai*, 228. o.

Azon a napon tömegek fognak vágyakozni Isten kegyelmének védelme után, amelyet oly sokáig semmibe vettek. „Ímé, napok jönnek, azt

mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után. És vándorolni fognak tengertől tengerig és északtól fogva napkeletig. Futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg.” (Ámos 8:11–12) – *A nagy küzdelem*, 529. o.

Január 29., kedd – A negyedik pecsét jelenete

Angyalok tartják vissza azokat a szeleket, amelyeket egy mérges, ki-törni akaró ló jelképez, aki az egész földön végig vágta a rombolást és halált hagy maga után...

Izrael Istenének nevében mondom nektek, hogy láthatatlan angyali kezek tartanak vissza mindenféle ártó és elcsüggesztő befolyást, amíg mindazok el nem pecsételtetnek homlokukon, akik Isten félelmében és Istent szeretve munkálkodnak. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 409. o.

Sátán nem tarthatja fogva a halottakat, amikor Isten Fia életet ígér nekik. Egyetlen olyan lelket sem tarthat a lelki halálban, aki hittet fogadja Krisztus hatalmi szavát. Isten minden bűnben holt embernek mondja: „Serkenj föl, aki aluszol és támadj fel a halálból!” (Eféz 5:14) Ez a szó örök élet. Ahogyan Isten szava, amely az első embert életre hívta, ma is életet ad nekünk; ahogyan Krisztus szava: „Ifjú, néked mondom, kelj föl!” (Lk 7:14), életet adott a naini ifjúnak, úgy ez a szó: „Támadj föl a halálból!” – életet jelent annak, aki elfogadja. Isten „megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szerelmes Fiának országába” (Kol 1:13). Mindezt följánlja nekünk Igéjében. Ha elfogadjuk az Igét, megszabadulunk. – *Jézus élete*, 320. o.

Közösségünkben vannak, akiknek bele kell kapaszkodniuk hitünk oszlopaiba, meg kell állapodniuk, sziklaalapot találniuk, ahelyett, hogy az izgalmak felületén hanykolódnának, ösztönösen viselkednének. Van a gyülekezetben lelki betegek. Maguk teremtette betegek. A lelki gyöngeségük az ingadozásuk következménye. Ide s tova hajtja őket a tanítás váltakozó szele. Gyakran összezavarják a dolgokat, gyakran két-

ségbe esnek, mert teljesen az érzések játékszerei. Feltűnést keltő, izgató vallást kedvelő keresztények, akik mindig újra, mindig másra éheznek. A fura tanítások megzavarják a hitüket, értéktelenek az Isten ügye számára.

Isten kiegyensúlyozott férfiakat és nőket hív, akiknek szilárd a célja, akikre számítani lehet a veszedelem és a próba óráján; akik olyan biztosan meggyökeresedtek és megállapodottak az igazságban, mint az örök halmok; akiket nem lehet jobbra-balra ingatni, hanem célegyenesen haladnak, és mindig az igazság oldalán szállnak síkra. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 74–75. o.

A Megváltó győzött, hogy megmutassa az embernek, hogyan győzhet. Krisztus Isten Igéjével válaszolt Sátán minden kísértésére. Mivel bízott Isten ígéreteiben, erőt kapott a parancsolatai iránti engedelmeséghez, és a kísértő nem juthatott előnyhöz...

Látszólag nincs tehetetlenebb, valójában mégis legyőzhetetlenebb, mint az a lélek, aki érzi semmiségét, és teljesen a Megváltó érdemeiben bízik. Ima, Isten Igéjének tanulmányozása által, és mert hiszi, hogy Isten állandóan jelen van, a leggyengébb ember is kapcsolatban lehet az élő Krisztussal, aki fogja kezét, és soha nem ereszti el. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 181–182. o.

Január 30., szerda – Az ötödik pecsét feltörése

Népének buzgó könyörgése meghallgatásra talál. Mert Isten szereti, ha népe teljes szívvel keresi és Őrá támaszkodik szabadulásért. Népe keresni is fogja, hogy az Úr megtegye ezeket értük, és Ő majd fölkel népe védelmezőjeként és megbosszulójaként. „Hát az Isten nem áll-e bosszút választottaiért, akik hozzá kiáltanak éjjel és nappal?” – *A Te Igéd igazság*, 6. kötet, 1081. o.

Krisztus nem csak az utat mutatta meg, amelyen járnunk kell, hanem Ő maga lett a mi tanítómesterünk. Nem csupán azt mondta el, hogy engedelmeskednünk kell, hanem életével az engedelmeség gyakorlati példáját nyújtotta. Ezért Ő a mi segítségünk. Előttünk járva ledöntötte

az akadályokat és azt kéri, hogy járjunk a lábnyomán. Áldott Megváltónk mondja: „Kövess engem. Én vezetek. Én vagyok az út, az igazság és az élet. Aki engem követ, nem jár sötétségben.” (lásd Mt 4:19; Jn 8:12)...

„Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törlöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevééről az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt.” (Jel 3:5) A fehér ruha Krisztus feddhetetlenségének palástját jelenti, és mindazok, akik rendelkeznek ezzel a feddhetetlenséggel, a mennyei természet részesei. „És felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet” – mondja az Úr. – *The Upward Look*, 166. o.

A bátorság, a lelkierő, a hit és az Isten megmentő hatalmába vetett feltétlen bizalom nem egy pillanat műve. E mennyei eredetű tulajdonságok megszerzéséhez évek tapasztalata szükséges. Isten gyermekei már előzőleg a szent életre való törekvéssel és az igazsághoz való szilárd ragaszkodással pecsételték meg sorsukat. Számtalan kísértés közepette tudták, hogy szilárdan ellen kell állniuk, máskülönben elbuknak. Érezték, hogy súlyos kötelesség vár rájuk. Azt is tudták, hogy bármelyik órában felszólítást kaphatnak, hogy tegyék le fegyverzetüket. S ha életük anélkül zárulna le, hogy feladatukat nem végezték el, az örök veszteségük lenne. Buzgón elfogadták a menny világosságát, akár az első tanítványok Jézustól. Régen, amikor pusztákba és hegyekbe űzték az őskeresztényeket, amikor földalatti börtönökben haltak meg éhség, hideg, kínzások miatt, amikor a vértanúhalál látszott az egyetlen kiútnak szorongatott helyzetükből, még örvendeztek is, hogy Isten méltónak találta őket arra, hogy szenvedjenek az értük megfeszített Krisztusért. Ragyogó példájuk megnyugvás és bátorítás lesz Isten népének, akik majd olyan nyomorúságos időben élnek, amilyen még sohasem volt. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 213. o.

Január 31., csütörtök – A hatodik pecsét felnyitása

A Megváltó prófécijának, amely Jeruzsálem pusztulását jövendőli meg, lesz egy másik teljeseése is, amelynek Jeruzsálem rettenetes el-

pusztítása csak halvány árnyéka. A kiválasztott város sorsában annak a világnak a pusztulását láthatjuk, amely Isten kegyelmét elutasítja, és törvényét lábbal tiporja... Irtózatos következményei lettek annak, hogy az ember elvetette a menny uralmát. De még ennél is sötétebb az a kép, amely a jövőbe mutat. A múlt történelme... mi ez annak a napnak a rémségeihez képest, amelyen Isten teljesen visszavonja fékező Lelkét a gonoszoktól, és nem tartja többé féken az emberi szenvedély és a sátáni düh viharát! Sátán uralmának következményeit akkor úgy fogja látni a világ, mint soha azelőtt. – *A nagy küzdelem*, 36. o.

Tekintetünk ezután nemsokára kelet felé irányult, ahol egy kis sötét felhő tűnt fel, alig volt féltényérnyi nagyságú. Mindnyájan tudtuk, hogy ez az ember Fiának a jele. Mély csendben néztük mindnyájan a felhőt, amely mind közelebb jött hozzánk, mind világosabban, fényesebben és dicsőségesebben ragyogott, amíg végül egy nagy, fehér felhővé vált... Szemei olyanok voltak, mint a tűzláng, amely át- és átjárta gyermekeit. Minden arc elsápadt, és akik Istent elvetették, azokat sötétség vette körül. Mindnyájan így kiáltottunk fel: „Ó, ki állhat meg az Úr előtt? Tiszta-e a ruhám?” Az angyalok abbahagyták éneküket, és egy ideig a legfélelmetesebb csend uralkodott, amikor Jézus felkiáltott: „Akiknek szívük és kezük tiszta, megállhatnak: kegyelmem elégséges számotokra.” Arcunk sugározott a boldogságtól, és szívünket teljesen betöltötte az öröm. Az angyalok még erőteljesebben kezdtek énekelni, miközben a felhő egyre közelebb jött a földhöz. – *Tapasztalatok és látomások*, 15. o.

„De kicsoda szenvedheti el az ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan Ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgja!” (Mal 3:2)

Aki Isten fiának és leányának vallja magát, jellemben Őt kellene képviselnie... Itt van tehát a lehetőség, hogy olyan jellemet alakítsunk ki, amely belépést biztosíthat a mennyek országába. Aki megtartja Isten parancsolatait, joga lesz az élet fájához, és bemehet a kapukon a városba. Isten az Ő szeretete folytán adta a törvényt, hogy megmutassa, milyen jellemtulajdonságok nem lesznek megtúrva a mennyben, és mit kell elhagynunk. Oda nem mehet be olyan, akit lopással, házasságtöréssel,

gonosz vagy tisztességtelen beszéddel vádolhatnak, mivel ez újabb háborút robbantana ki a mennyben. Isten törvénye azért adatott, hogy az embereket elszakítsa ezektől a gyakorlatoktól, és jellemük az Ő jelleméhez igazodhasson. – *The Upward Look*, 105. o.

Február 1., péntek

„Hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.” (Eféz 5:27)

Krisztus nemsokára megjelenik az ég felhőin, és várunk kell Őt, készen kell lennünk szeplő vagy sömörögözés nélkül... Isten megtérést előidéző hatalmának kell megnyugodnia rajtunk. Tanulmányozunk kell Krisztus életét, utánoznunk a mennyei Példaképet! Gondoljunk tökéletes jellemére, hogy elváltozzunk az Ő képmására. Isten országába csak az léphet be, aki akarátát Krisztus akarátának vetette alá.

A névleges keresztények túl közel kerültek a földi dolgokhoz. Megtanulták észrevenni a közönséges dolgokat, az elméjük pedig azon időz, amit szemlélnek. Vallási életük gyakran felszínes és hiányos, a szavaik könnyelműek és értéktelenek. Így hogyan tükrözhetnék Krisztus képességét? Hogyan terjeszthetik a feddhetetlenség Napjának ragyogó sugárait? (...)

A mennyben nincs bűn vagy szenny, és ha mennyei légkörben szeretnénk élni, ha szemlélni akarjuk Krisztus dicsőségét, akkor meg kell tisztítanunk a szívünket; a jellemünk pedig az Ő kegyelme és igazsága révén nyerje el a tökéletességet. Ne engedjük, hogy magunkkal ragadjanak a gyönyörök és a szórakozás, hanem készüljünk a dicsőséges otthonba, amelyet Krisztus készít számunkra...

Krisztus nemsokára eljön dicsőségben, és amikor megjelenik, a világ majd kívánni fogja, hogy bárcsak a kegyeibe férközhetne. Akkor majd mindenki vágyódik egy mennyei lakhelyre, ám aki most nem vallja szavaival, tetteivel és jellemével Krisztust, nem várhatja el, hogy majd Ő is vallást tesz róla az Atya és a szent angyalok előtt. (...)

Ő, milyen boldogok lesznek azok, akik készültek a Bárány menyegzőjére, akik felöltötték Krisztus feddhetetlenségének ruháját, és az

Ő gyönyörű képmását tükrözik! Fehér gyolcsruhát viselnek, ami a szentek feddhetetlensége, Krisztus pedig az élet vizéhez vezeti őket; és Isten letöröl a szemükről minden könnyet, és örökké fognak élni, mint Isten.
– *In Heavenly Places*, 285. o.

További tanulmányozásra

Bizonyágtételek lelkészeknek, „A világ ínsége” című fejezet.

6. tanulmány

Isten elpecsételt népe

Február 2., szombat délután

Harcoljunk meg bátran az Úr harcait! Kitartóan küzdjünk azért, hogy felismerjük és legyőzzük a kísértéseket és minden gonoszságot. Tudatosítsuk, hogy Isten lát bennünket, és hűséget kíván tőlünk. Mint hűséges őrszemek, őrizzük szívünk ajtaját, hogy Sátán ne hatolhasson át rajta a világosság angyalának álcázva magát.

A fehér ruhákba öltözött megváltottak, akik körülveszik Isten trónját, nem azok lesznek, akik jobban szeretik a különféle kedvteléseket, mint Istent, sem azok, akik inkább sodródnak az árral, semmint szembezálljanak az ellenségeskedés hullámaival. Mindazoknak, akik tiszták és romlatlanok maradnak a korunkban uralkodó lelkület és befolyás közepette, heves harcot kell vívniuk, próbákkal és nehézségekkel szembeülniük. Megtisztítják jellemüket: megmossák és megfehérik ruháikat a Bárány vérében. Ők éneklék majd a győzelem énekét a dicsőség országában. – *Az én életem ma*, 321. o.

Az eljövendő világért kellene élnünk. Sajnálatos dolog a véletlenre bízva, céltalanul élni. Szeretnénk céltudatosan élni – egy bizonyos célért élni. Isten segíteni fog önzetlenül élnünk, hogy ne magunkkal törődjünk, hanem megelégedve önmagukról és érdekeinkről, tegyünk jót, ám nem itt remélt hírnévért, hanem azért, mert ez életünk célja, és meggyezik a létezésünk értelmével. Minden nap kérjük imában Istent, hogy szabadítson meg az önzéstől...

Törekedjétek türelmetlenül és komolyan a kegyelemben való növekedésre; arra, hogy minél jobban megértsetek Isten rátok vonatkozó akaratát, és küzdjétek komolyan a rátok váró jutalom elnyeréséért. Csak a keresztény tökéletesség nyeri el azt a folt nélküli jellemruhát, amely fel-

jogosít, hogy megállhassatok majd Isten trónja előtt abban a nagy seregben, amely megmosta ruháját az Ő vérében, és amely az örök győzelem palmaágait fogja lengetni. – *Our High Calling*, 242. o.

Isten gyermekei a világ millióihoz arányítva mindenkor csak kicsiny nyáj. Ha azonban helyállnak az igazságért, ahogy szent Igéjében kinyilatkoztatta, Isten lesz mentsváruk. A Mindenható széles pajzsa alatt meghúzódnak. Isten mindenkor a többség! (...)

Krisztus őszinte tanítványai követik Őt súlyos küzdelmeken át, kitaranak mellette önmegtágadás és keserű csalódások ellenére is. Mindez azonban megismerteti velük a bűn utálatosságát, nyomorúságát, és undorral fordulnak el attól. Mint Krisztus szenvedéseinek részestársai hivatottak, hogy dicsőségében is osztozzanak. – *Az apostolok története*, 590. o.

Február 3., vasárnap – A szelek visszatartása

János látja, hogy a természet elemeit – a földrengést, vihart, politikai viszályokat – négy angyal tartja vissza. Ezeket a szeleket Isten féken tartja, amíg akarja, s amíg parancsot nem ad, hogy elereshetők. Ebben rejlik egyházának biztonsága. Isten angyalai teljesítik a parancsait, visszatartják a föld szeleit, hogy a szél ne fújjon a földre, sem a tengerre, sem a fákra, amíg el nem pecsételik Isten szolgáit a homlokukon. Hatalmas angyal látható, aki napkelet felől leszáll. Ennek a leghatalmasabb angyalnak kezében van az élő Isten pecsétje, azé az Istené, aki egyedül adhat életet, aki homlokra ütheti a pecsétet, hogy ki részesülhet halhatatlanságban, örök életben. Ennek a leghatalmasabb angyalnak hatalma van arra, hogy a négy angyalnak megparancsolja, hogy mindaddig féken tartsák a négy szelet, amíg az elpecsételést elvégzik, amíg újabb parancsot nem ad, hogy elereshetik. – *Bizonyágtételek lelkészeknek*, 444. o.

A pogányok már haragszanak egymásra, de ha Főpapunk befejezi munkáját a szentélyben, akkor felkel, magára ölti a bosszúállás palástját, és kiönti a hét utolsó csapást.

Láttam, hogy a négy angyal a négy szelet visszatartja, amíg Jézus be nem fejezi művét a szentélyben. A hét csapás rendkívül felbőszíti

a gonoszokat az igazak ellen, mert azt hiszik, hogy mi okoztuk Isten ítéleteit, és ha a földet tőlünk megtisztíthatják, akkor a csapások is megszűnnek. – *Tapasztalatok és látomások*, 36. o.

A Szentlélek pünkösdi kitöltése után az Úr nem zárta be az égi tárházat. Mi is részesülhetünk gazdag áldásaiból. A menny tele van kegyelmének kincseivel, és aki hittel járul Istenhez, kérheti a megígért áldásokat. – *Review and Herald*, 1889. június 4.

Azt szeretném, ha minden testvérem és testvérnőm tudatában lenne annak, hogy milyen komoly véték megszomorítani a Szentlelket, és akkor bántjuk meg Őt, amikor az emberi eszköz egymagában akar dolgozni, nem hajlandó az Úr szolgálatát végezni, mivel túl nehéz számára a kereszt, vagy túl nehéznek tűnik az önmegtágadás. A Szentlélek arra törekszik, hogy ott lakozzon minden lélekben. Ha megfelelő fogadtásra talál, megtisztelt vendégként fogadják, befogadóját elvezeti a krisztusi tökéletességre. A kezdeti jó munkát befejezi; a szent gondolatok, mennyei érzelmek és tettek hasonlókká lesznek Krisztus gondolataihoz és tetteihez, és átveszik a tisztátalan, megfélemlített érzelmek, gondolatok valamint a lázadó cselekedetek helyét.

Vigyáznunk kell a szívünkre, mert túl gyakran feledkezünk meg a mennyből kapott tanításról, és próbálunk szentségtelen emberi hajlamokat követni. Mindenkinek meg kell küzdenie saját énjével. Figyelmezzetek a Szentlélek tanácsaira! Ha ezt teszitek, újból és újból tanácsolni fog, míg befolyása olyan nem lesz, mint örökre sziklába véssett írás. – *Egészségügyi tanácsok*, 525. o.

Február 4., hétfő – Isten elpecsételt népe

Krisztus kijelentette, hogy az egyházban lesznek, akik meséket és feltevéseket állítanak, miközben Isten magasztos, felemelő és nemes igazságokat kínált fel, melyeket az elmében kellene őriznünk. Nem Isten vezeti őket, amikor ilyen-olyan elméleteket elfogadnak, vagy amikor lényegtelen dolgokra kíváncsiak. Nincs tervében, hogy gyermekei csak feltevéseket, az Igében ki sem jelentett dolgokat tárjanak az emberek elé.

Nincs szükség arra, hogy lelki fejlődést hátráltató vitákba, kérdésekbe bocsátkozzanak, mint például: Kik tartoznak majd a száznegyvennégyezerhez? Isten választottai minden bizonnyal rövidesen választ kapnak erre a kérdésre. – *Manuscript 26.*, 1901.

A 144000 egyik fő jellegzetessége, hogy szájában nem találatik álnokság. Az Úr így szól: „Boldog ember az... akinek lelkében álnokság nincsen.” Isten gyermekeinek vallják magukat, akikről a Szentírás azt írja, hogy követik a Bárányt, valahová megy. A Sion hegyén állva jelennek meg előttünk, szent szolgálatra övezve, és fehér gyolcsba öltözöttek, mely a szentek igazságos cselekedeteit jelképezi. Azonban mindazoknak, akik a mennyben majd követik a Bárányt, először a földön kell követniük Őt bizalmas, szeretetteljes és készséges engedelmisségekben. Nem háborogva és önféjű módon, hanem bizalommal és hűségesen, ahogyan a nyáj is követi pásztorát. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 3. kötet, 424. o.

A trón a kristálytengerre néz, amely az Istentől rásugárzó dicsőségben mintha tűzben égő üvegből lenne. A tengeren sorakoznak fel azok, akik diadalmaskodtak „a fenevadon és az ő képén és bélyegén és az ő nevének számán”. A száznegyvennégyezer a Báránnyal a Sion-hegyén áll, kezükben az „Istennek hárfái”, és a „hárfások szava”, „akik az ő hárfájukkal hárfáznak”, olyan, mint a sok víz zúgása és nagy mennydörgés hangja. A trón előtt „új éneket” énekelnek, amelyet a száznegyvennégyezren kívül senki más nem tanulhat meg. Ez Mózes éneke és a Báránnyé – a szabadulás éneke. Ezt az éneket csak a száznegyvennégyezer tudja megtanulni, mert ez a tapasztalatuk éneke – olyan tapasztalaté, amilyen senki másnak soha nem volt. „Ezek azok, akik követik a Bárányt valahová megy.” Krisztus a földről, az élők közül ragadta el őket, és ők „Istennek és a Báránynak zsengei” (Jel 15:2–3; 14:1–5). – *A nagy küzdelem*, 648. o.

Február 5., kedd – A nagy sokaság

Isten jósággal és irgalommal tekint azokra, akik Krisztus szelídlelkűségéről és alázatáról tesznek bizonyosságot. Figyelmét semmi sem kerüli

el. Látja önmegtágadásukat és igyekezetüket, hogy Krisztust akarják magasztalni a világ előtt. Ezek az alázatos munkások nagy értéket képviselnek az Ő szemében, bár megvetéssel tekint rájuk a világ... A tiszta szívűek szájában nem találtatott álnokság; a lelki szegényeket a bennük lakozó krisztusi lélek vezérli; a békességre igyekezőknek legfőbb céljuk Isten akaratának teljesítése – ők fogják elnyerni a mennyei udvarokba való belépés jogát. Az Úr drágakövei ők, és ott lesznek azok között, akikről írja János: „És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgésnek szavát, mondván: Halleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható.” (Jel 19:6) Megmosták és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében. „Ézért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az Ő templomában; és aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettök.” (Jel 7:15) – *That I May Know Him*, 123. o.

Hamarosan olyan idő következik, amely próbára teszi a föld lakóit, és akiknek gyenge a hitük, azok nem állnak helyt a veszedelem napjaiban. Tanulmányozzuk a kijelentés komoly igazságait, mert égető szükségünk lesz az Isten szavában való jártasságra. Biblia-tanulmányozás és a Jézussal ápoltt mindennapi közösség által tisztán és jól meghatározhatóan meglátjuk személyes felelősségünket, és erőt kapunk, hogy helytálljunk a megpróbáltatás és kísértés napjaiban. Akiknek az élete láthatatlan kötelékkel fűződik Krisztushoz, azt Isten hatalma hit által megtartja az üdvösségre. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 273. o.

A hit önmagában nem üdvözíthet. Nem képes eltávolítani a bűnt. Krisztus jelenti azt az isteni hatalmat, amely üdvösséget ad a hívőnek. A megigazulás Jézus Krisztus érdemeiből fakad. Ő fizette le a bűnös megváltásának árát. Ám Jézus csupán a vére által igazíthatja meg azt, aki hisz.

A bűnös nem hivatkozhat jó cselekedeteire, hogy megigazulást nyerjen. El kell jutnia arra a pontra, amikor felhagy minden bűnnel, és az útjára ragyogó fényt egyre inkább elfogadja. Egyszerűen hittel fogadja el a Krisztus vére által felkínált gazdag és ingyenes áldásokat. Hiszi Isten ígéreteit, amelyek Krisztus által megszentelődését, megigazulását és üd-

vösségét szolgálják. Ha követi Jézust, akkor alázatosan jár a világosságban, örül a kapott világosságnak, és másokra is árasztja azt. Hit által megigazulva egész életében örömmel engedelmeskedik. Békessége Istennel mintegy következménye mindannak, amit jelent számára Krisztus.
– *The Signs of the Times*, 1898. május 19.

Február 6., szerda – A Bárány követői

Az Úr elkülönítette magának a hűségeseket. Mind az Ó-, mind az Újszövetség világosan és határozottan megparancsolja az Istennek szentelést és a világtól elkülönülést. Válaszfal áll – melyet maga az Úr alapozott meg – a világ dolgai és azok között a dolgok között, amelyeket kiválasztott e világból, és magának szentelt meg. Isten népének különleges a hivatása és jelleme, különlegesen a kilátásaik, és ezek a különösségek különböztetik meg őket a többi embertől. Isten valamennyi földi gyermeke egyetlen testet alkot kezdettől az idők végéig. Egy a fő, ő irányítja és igazgatja a testet. Azok az utasítások, amelyek az ősi Izraelnek szóltak, Isten népének szólnak ma is – különüljete el a világtól! Az egyház mindenható feje nem változott meg. A keresztyének mai élete nagyon hasonlít az ősi Izrael pogányság követéséhez. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 283. o.

Isten elvárja, hogy az ember adja át neki az érzelmeit, teljes szívét, lelkét, elméjét és minden erejét. Mindent a magáénak tart, ami az emberé, mivel amikor felkínálta a megváltást, a menny összes kincsét kiárasztotta, és semmit sem tartott vissza magának...

Amikor írni kezdek erről, egyre inkább elmélyülök benne, megpróbálok a végére érni, de nem járok sikerrel. Amikor majd eljutunk a mennyi országba, maga Jézus vezeti az Atya elé azokat, akik ruháikat a Bárány vérében fehérítették meg. „Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az Ő templomában; és aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettök.” (Jel 7:15) – *Our High Calling*, 12. o.

Isten többet vár követőitől, mint sokan gondolják. Ha nem akarjuk hamis alapra építeni a mennyre vonatkozó reményeinket, akkor úgy kell

elfogadnunk a Bibliát, ahogyan megírták, és meg kell értenünk, hogy az Úr komolyan gondolja, amit mond. Semmit nem vár tőlünk, aminek a véghezviteléhez nem ad kegyelmet. Nem hozakodhatunk elő semmiféle kifogással Isten napján, ha nem érjük el az Igében meghatározott mértéket.

Az apostol int minket: „A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek.” (Rm 12:9–10) Pál arra tanít, hogy különböztessük meg az ártatlan, önzetlen szeretetet, krisztusi lelkületet a világban bőven fellelhető és üresen kongó, hamis tettetéstől. Ez a hitvány hamisítvány sok embert félrevezet. Összemoshatja a különbséget a helyes és helytelen közt, mert a bűnösnek ad igazat, ahelyett, hogy lelkiismeretesen rámutatna tévedéseire. Az ilyen elnézés sohasem fakad valódi barátságból, olyan lelkület készíti, amely a megtéretlen szívben otthonos. Bár a keresztény mindig szeretetteljes, szánakozó és megbocsátó lesz, mégsem érthet egyet a bűnnel. Irtózni fog a gonosztól, s ragaszkodni a jóhoz, még ha fel is kell adnia az Istent nem félőkkel meglévő kapcsolatát vagy barátságát. Krisztus lelkülete a bűn gyűlöletéhez vezet, ugyanakkor szívesen hozunk bármilyen áldozatot a bűnös megmentéséért. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 171. o.

Február 7., csütörtök – „Áron vétettek meg... Istennek és a Báránynak”

Amikor felvetted a keresztény nevet, megígérted, hogy már ebben az életben készülsz egy magaszosabb életre Isten országában. Kereszténynek lenni azt jelenti: Krisztushoz hasonlónak lenni. Elmédben vagy testedben nem maradhat semmi sátáni jellemtulajdonság, hanem kegyességről, tisztaságról, tisztességről és méltóságról kell bizonyosságot tenned. Krisztus élete legyen a példaképed. Ne veszítsd el szemed elől az örökévalóságot, s akkor valamilyen mértékben sikerül értékelned Krisztust, mint drága áron megfizetett örökséget.

Aki Krisztusért dolgozik, őrizze meg tisztán az elveit. Életét ne szennyezzék be gyűlöletes gyakorlatok. Az egész menny érdekelt abban,

hogy Isten erkölcsi képmása az emberben helyreálljon. Ezen dolgozik az egész menny. Isten és a szent angyalok leghőbb vágya, hogy az ember eljusson a tökéletességre, ami csak Krisztus halála által érhető el. Azt akarja, hogy egyek legyünk Ővele, töltekezzünk be Ővele, és váljunk a menny örököseivé. – *In Heavenly Places*, 286. o.

Amint közeledik a vég, az ellenség minden hatalmát latba veti, hogy elhintse közöttünk a vakbuzgóságot. Örülne, ha szélsőségesen cselekednénk, hogy a világ elvakultnak tartson minket. Tanítsunk minden testvért, hogy lábát a szilárd alapra, az egyszerű „így szól az Úr”-ra helyezze...

Az Ige komoly kutatói, akik alázatos lélekkel követik Krisztust, nem lesznek szélsőségesek. Az Üdvözítő a példaképünk: sohasem veszítette el önuralmát, és nem szegte meg a jó ízlés törvényeit. Tudta, mikor kell beszélni, és mikor hallgatni. Mindig higgadt volt, nem tévedett az emberek vagy az igazság megítélésében. Nem tévesztette meg a látszat, nem tett fel időszerűtlen kérdéseket, és nem adott olyan választ, amely nem tartozott volna közvetlenül a tárgyhöz. A gáncoskodó papokat elhallgattatta úgy, hogy a felszín alá hatolva elérte a szívet, világosságot gyűjtött a lélekben, és felébresztette a lelkiismeretet.

Aki Krisztus példáját követi, nem lesz fanatikus, a nyugalmat, az önuralmat ápolja, és az a béke árad majd belőle, amely Jézus életét jellemezte. – *Az evangélium szolgái*, 316–317. o.

Sátán csodákat tesz, hogy elhitessen, és hatalmát a legnagyobb hatalomként próbálja bemutatni. Úgy tűnhet, hogy az egyház elesik, de nem fog. Megáll, és eközben Sionban a bűnösök a rostába kerülnek – a pelyvát elválasztják az értékes búzaszemektől. Ez egy különösen nehéz tapasztalat, ám be kell következnie. Csak azok lesznek a hűségesek, a bűn szennyétől mentesek között, és azok között, akiknek szájában nem találhatik álnokság, akik győztek a Bárány vére valamint bizonyágtévésük által...

Az igazság iránti engedelmességben lelkét megtisztító maradék erőt gyűjt a vizsgálati folyamatra, és a hitehagyás közepette szentségének szépségéről tesz bizonyágot. Ők azok, akikről Isten kijelentette: „mar-kaimban metszettek fel téged” (Ésa 49:16). Ők örökre az Úrral lesznek. – *The Upward Look*, 356. o.

Február 8., péntek – További tanulmányozásra

Gondolatok a Hegybeszédről, „Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért” című fejezet; *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, „A büntelenség és üdvösség kérdései” című fejezet.

7. tanulmány

A hét trombita

Február 9., szombat délután

Buzgó, gyötrődő imában kéri majd Istent, hogy ne mellőzze őket. Az uralkodók, a világ hatalmasai, a főemberek, a kevélyek, a zsigoriak együtt hajtanak térdet a kimondhatatlan szomorúság, kilátástalanság és bánat súlya alatt. Szívet tépő könnyörgés szakad majd ajkukról: „Kegyelem, kegyelem!” Ments meg bennünket a megbántott Isten haragjától. Borzalmasan jól érthető, szigorú, fenséges hang felel majd nekik: „Amikor hívtalak benneteket, nem jöttetek, oda sem néztetek, amikor kezemet nyújtottam; semmibe vettétek minden tanácsomat, és a feddéssemel mit sem törődtek. Ezért most én is nevetek bajotokon; gúnyolódok, ha hatalmába kerít titeket a rettegés.” – *Bizonyágtételek*, 2. kötet, 41. o.

Akik szembeszálltak Istennel, beteljesítik a Jel 6:15–17-ben adott leírást... A pásztorok, akik rossz úton vezették a nyáját, hallják a vádoló szavakat: „Te voltál az, aki súlytalanná tetted az igazságot; te voltál, aki azt mondtad, hogy Isten törvénye hatályon kívül van helyezve, hogy az a szolgaság igája! Te hangoztattál hamis tanításokat, amikor meg voltam győződve arról, hogy az Isten törvényét megtartóknál van az igazság. Fizetsz-e váltságot a lelkemért? ... Mit tegyünk, akik hallgattunk arra, aki összezavarta az Írásokat, és az igazságot hazugságra fordította, pedig ha engedelmeskedtünk volna, megmenekülnénk!”

Krisztus eljön, és igazságot szolgáltat, megbüntetve azokat, akik arra nevelték az embereket, hogy semmibe vegyék Isten törvényét, elvesék szombatját, letörjék az emléket. Hiába panaszkodnak majd azok, akik a hamis pásztorokban bíztak – hiszen náluk volt Isten Igéje, hogy saját maguk kutassák. Isten megítél minden egyes embert, aki ismerte

az igazságot, s mégis elfordult a világosságtól, mert az önmegtagadást és kereszthordozást kívánt. A sziklák és a hegyek nem tudják eltakarni őket annak tekintete elől, aki a mennyei trónon ül. – *Maranatha*, 290. o.

Padlásszobákból és viskókból, börtönökből és vesztőhelyekről, hegyekről és pusztaságokból, barlangokból és tengerparti üregekből fogja Krisztus magához gyűjteni gyermekeit. A földön szűkölködtek, bánkód-
tak, gyötrődtek. Milliók tértek megbélyegezve a sírba, mert nem enged-
tek Sátán csalásainak. Földi törvényszékek Isten gyermekeire a leggon-
szabb bűnözőknek kijáró büntetést szabták. De közel van már az a nap,
amikor Isten lesz a „bíró” (Zsolt 50:6), és a földi ítéleteket visszajukra
fordítja. „Népe gyalázatát eltávolítja.” Fehér ruhát kapnak. És „hívják
őket szent népnek, az Úr megváltottainak” (Ésa 25:8; Jel 6:11; Ésa 62:12).

Bármilyen keresztet hordtak, bármit vesztek, bárhogyan üldöz-
ték őket, még ha földi életükkel kellett is fizetniük, Isten bőségesen kár-
pótolja gyermekeit. „Látják az Ő orcáját; és az Ő neve homlokukon lesz.”
(Jel 22:4) – *Krisztus példázatai*, 179–180. o.

Február 10., vasárnap – A szentek imái

Amikor a papok reggel és este beléptek a szent helyre a tömjénezés idején, a naponkénti áldozatot már elkészítették a feláldozásra az udvarban levő oltáron. Ez volt az áhítat ideje az istentiszteleten résztvevők számára, akik összegyülekeztek a szent sátonnál. Mielőtt Isten jelenléte elé kerültek volna a pap szolgálata útján, a szívüket meg kellett vizsgálniuk, és bűneiket be kellett vallaniuk. Csendes imában egyesültek arcukkal a szent hely irányába fordulva. Így kéréseik a tömjénfüst felhőjével együtt szálltak fel, mialatt hitükkel erősen belekapaszkodtak a megígért Üdvözítő érdemeibe, akit az engesztelő áldozat jelképezett. A reggeli és az estéli áldozatokra kijelölt órákat szentnek tekintették, és az áhítat óráiként tartották meg mindenütt a zsidó nép körében... Amíg Isten megítéli a lélek nélküli áhítatokat, addig örömmel tekint azokra, akik iránta való szeretetből hajtják meg magukat előtte minden reggel és este, hogy nála bűnbocsánatot keressenek elkövetett bűneikért, és áldásáért könyörögjenek. – *Pátriárkák és próféták*, 353. o.

Ünnepélyes események tárulnak fel most előttünk. Trombita trombita után hangzik, pohár pohár után lesz kiöntve a föld lakóira.

A világot a kegyelem angyala hamarosan elhagyja, és a hét utolsó csapás ki lesz öntve. ...Isten haragjának villámai hamarosan lecsapnak, és amikor elkezdi a törvényszegők megbüntetését, az szünet nélkül végig tart. – *Az utolsó napok eseményei*, 238. o.

Emberileg mégis az lesz várható, hogy Isten népe ekkor vérével fogja bizonyágtevését megpecsételni, akárcsak az előtte járó mártírok. Ők maguk is attól tartanak, hogy az Úr kiszolgáltatja őket ellenségeik gyilkos kezébe. Félelem és gyötrellem ideje ez. Éjjel és nappal szabadulásért kiáltanak Istenhez... Jákobhoz hasonlóan küzdenek Istennel. Tekintetük belső harcra árulkodik. Sápadság ül minden arcon. De nem hagyják abba a buzgó imát.

Ha az emberek szeme mennyei látásra nyílna, akkor hatalmas erejű angyalok csoportjait látnák azok körül, akik megtartották Krisztus békétűrésre intő beszédét. Az angyalok szeretettel figyelik Krisztus követőinek szorult helyzetét, és hallgatják imájukat. Vezérüktől várják a parancsot, hogy kiragadják őket a veszedelemből. De még egy kicsit várniuk kell. Isten népének ki kell innia a kelyhet, és meg kell keresztelkednie a szenvedések tüzeiben. Pontosán az a késelem a legjobb válasz könyörgésükre, amely oly nagyon fáj nekik. Miközben bizakodva várnak az Úr cselekvésére, gyakorolniuk kell azt a hitet, reménységet és türelmet, amelyet oly kevéssé gyakoroltak vallásos életükben. De Isten a választottakért megrövidíti a nyomorúság idejét. „Az Isten nem áll-é bosszút az Ő választottaiért, kik Őhöz kiáltanak éjjel és nappal? (...) Mondom néktek, hogy bosszút áll értük hamar.” (Lk 18:7–8) A vég hamarabb itt lesz, mint ahogy az ember várja. – *A nagy küzdelem*, 630. o.

Február 11., hétfő – A trombiták jelentése

Az egyiptomi kivonulás után nagyon hamar megszervezték őket, és alapos fegyelmet vezettek be... Az Úr nem hagyta, hogy a szent sátrat bármelyik törzs szállíthassa, amint nekik tetszik... Az Úr a lévitákat

jelölte ki a szent láda hordozására. Mózes és Áron haladt a frigyláda előtt, s Áron fiai a közelükben, kürttel a kezükben. Mózesről kapták utasításukat, amelyeket kürtjelek adtak a nép tudtára. A nép ismerte a jeleket, és vándorlásuk során azokhoz igazodtak.

Először a nép figyelmét felhívó kürtjel hangzott el. Akkor mindenki figyelt, és engedelmessé vált a kürtjelnek. Nem volt zavar a kürtjelekben, így nem volt zavar a seregmozdulatok zűrzavarára. Minden század parancsnokló tisztje határozott utasításokat adott, amelyeknek eleget kellett tenniük, s aki ügyelt, tudhatta, mi a teendője. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 650. o.

Isten hűséges gyermekei Jézus Krisztus képmását hordozva jellemük szépségével és szentségével, folyamatos önmegtagadásukkal és minden bálványtól való elszakadásukkal azt mutatják, hogy Krisztus iskolájában tanultak. Folyamatosan elsajátítják a szeretetteljes, türelmes, alázatos és jóságos lelkületet, és Krisztus képviselőiként látványosságai a világnak, angyaloknak és embereknek...

Az igazság erődjeként kell megállniuk, fényüknek át kell hatolni a világ erkölcsi sötétségén. Az Úrnak üzenete van, amelyet a Sion falain vigyázó őrszemnek továbbítania kell. A trombita határozott és érthető jelzést adjon. – *Our High Calling*, 247. o.

A hetednapos adventista gyülekezetekben olyan munka vár ránk, amit eddig még nem végeztünk... Mindenki alázkodjon meg Isten előtt, könyörögjön kegyelemért és bölcsességért, hogy megláthassa, miben hágtat át Isten szent törvényét. Ha a Szentlélek nem nyújt világosságot, sosem fogják beismerni hibáikat, még akkor sem, ha erre hittestvéreik felhívják a figyelmüket. Aki nem hajlandó helyes kapcsolatot ápolni Istennel, és aki nem akar igazodni az Úr kormányzatának szabályaihoz, az nem fogja az Ő jelét viselni...

Az Úr irgalommal teljes. Nem azért dorgálja meg a hívőt, mert gyűlöli, hanem azért, mert gyűlöli az általa elkövetett bűnöket. Dorgálnia kell, hogy megtérjenek, és hűséges gyermekekké váljanak. Senkinek sem kell a sötétségben járnia. Senkinek sincs oka így vélekedni: „Magyarázatok el, hogy miért is tesznek vétkesté gonosz cselekedeteim.” Az ilyen

emberek előtt rámutatok az Úr szavára: „Tartsatok imádságos önvizsgálatot, és akkor majd megtudjátok.” – *The Upward Look*, 240. o.

Február 12., kedd – A nyitott könyvet tartó angyal

A Jelenések könyve 10. fejezetének angyalát úgy jelképezi a Szentírás, mint akinek egyik lába a tengeren, a másik pedig a földön van. Ez azt mutatja, hogy az üzenet az óceánt átszelve távoli földekre is eljut, és a tenger szigetei meghallják a világhoz intézett utolsó felszólító üzenetet.

„És az angyal, akit láték állani a tengeren és a földön, felemelé kezét az égbe, és megesküvék arra, aki örökkön örökké él, aki teremtette az eget és a benne valókat, és a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem létszen.” (Jel 10:5–6) Ez az üzenet kihirdeti a prófétai idők lezárulását. Azok számára, akik 1844-ben buzgón várták az Urat, valóban keserű volt a csalódás, amely az Úr akaratára szerint való volt, hogy a szívek gondolatai nyilvánvalóvá legyenek. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 107–108. o.

Testvéreink óvakodjanak azoktól, akik az Úr eljövételének idejét vagy bármelyik fontos ígretének teljesülését meghatározzák. „Nem a ti dolgok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett.” Ezek az álnok tanítók látszatra nagyon buzgók lehetnek Isten műve érdekében, sőt javaikat is arra fordíthatják, hogy elméleteiket a világ és a gyülekezet elé tárják; ám minthogy a tévedést és az igazságot összekeverik, üzenetük megtévesztő, s a lelkeket hamis ösvényekre tereli. Szálljunk szembe velük, álljunk ellenük, nem azért, mintha rossz emberek volnának, hanem mert álnokságnak tanítói, s mert a hamisságra az igazság pecsétjét akarják ütni. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 55. o.

Egyetlen olyan felhő sem nehezedett az egyházra, amelyre Isten ne lett volna elkészülve. Egy olyan ellenszegülő erő sem próbálta hátráltatni Isten művét, amelyet Ő ne látott volna előre. Minden úgy történt, ahogyan azt Isten a prófétái által megjövendölte. Nem hagyta egyházát magára a sötétségben, hanem prófétai kijelentésekben megmutatta

számára a jövőt, valamint gondviselése által a világtörténelem megfelelő pillanatában előidézte azokat az eseményeket, amelyeket a Szentlélek ihletése által a próféták előre megjövendöltek. Istennek minden terve bekövetkezik. Törvénye összekapcsolódik trónjával, és emberi eszközökkel egyesült sátáni erők nem képesek annak lerontására. Isten élteni és óvja az igazságot, amely akkor is élni fog és sikerre jut, ha időnként lát-szólagos árnyék telepedik rá. Krisztus evangéliuma a jellemben kiábrázoló törvény. Az ellene gyakorolt csalások, a hamisság védelmébe állított minden eszköz és a sátáni erők minden hazug koholmánya végül örökre megszűnik, az igazság diadala viszont a déli napfény ragyogásához lesz hasonló. Az igazságosság Napja felragyog, meggyógyulva szárnyai alatt, és az egész föld megtelik dicsőségével. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 108. o.

Február 13., szerda – János megeszi a könyvet

Isten utolsó figyelmeztetését át kell adnunk az embereknek. Milyen komolyan kell tanulmányoznunk a Bibliát, milyen lelkesedéssel terjesztenünk a világosságot! Aki befogadta az isteni világosságot, igyekezzen továbbadni azt. A munkások járjanak házról házra, nyissák meg a Bibliát az emberek előtt, terjesszék a könyveinket, és szóljanak a világosságról, mely áldást hozott lelkükbe...

Nehéz munka vár ránk, és az igazság ismerői nagy buzgósággal könyörögjenek segítségért. A szívüket töltse be Krisztus szeretete. Krisztus Lelkének kell kitöltődni rájuk, és készülődniük kell az ítélet napjára. Amint Istennek szentelik magukat az igazság hirdetésében, meggyőző erő kíséri igyekezetüket. Ne aludjunk többé Sátán elvarázsolt földjén, hanem hajtsuk igába összes erőforrásunkat, használjunk fel minden gondviselés adta eszközt! Hirdessük az utolsó figyelmeztetést „sok népek, nemzetek, nyelvek és királyok előtt”, s az ígéret a miénk: „Ímé, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Jel 10:11; Mt 28:20). – *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 122–123. o.

Az Úr próbára teszi intézményeink felelős vezetőit. Ha Krisztust veszik például, bölcsességet, szakértelmet és jó belátást ad nekik. Növe-

kednek a kegyességben és a Krisztus útjai iránti szeretetben. A jellemük Krisztus képmására alakul. De ha nem ragaszkodnak az Úr útjához, más szellem veszi át értelmükön, ítélőképességükön a parancsnokságot, kihagyják számításaikból az Urat, a maguk útjait követik, és elhagyják régebbi álláspontjaikat... Eljött az idő, mikor az Úr mindent megrendít, ami rendíthető, hogy megmaradjon, ami változtathatatlan. Mindenki ügye Isten elé kerül. Most méri föl a templomot és a benne imádkozókat. – *Bizonyságtételek*, 7. kötet, 219. o.

Az egyháznak szilárdan és határozottan kell ragaszkodnia az elveihez, és pedig az egész mennyei világegyetem és e világ országai előtt. Állhatatos hűsége, amellyel Isten törvényének tiszteletét és szentségét őrzi, még e világ figyelmét és csodálatát is felkelti: a jó cselekedeteit szemlélve sokan dicsőíteni fogják mennyei Atyánkat...

Az Úr képességekkel és áldásokkal halmozta el egyházát, hogy bemutassa mindenhatóságát a világ előtt, és egyháza tökéletes legyen öbenne: állandó képviselője a másik, az örökkévaló világnak és e földieknél magasabb rendű törvényeknek. Egyháza legyen a mennyeinek hasonlatosságára épült templom: az angyalmérnök lehozta arany mérőrúdját a mennyből, hogy minden kő a mennyei mérték szerint legyen faragva és méretezve. Legyen csiszolva, mint a menny jelvénye: sugározza minden irányban az igazság napjának fényes, világos sugarait... A világosság és életszentség tökéletes fegyverzetébe öltözött megkezdvi végső küzdelmét. A salak, az értéktelen anyag megsemmisül: az igazság befolyása pedig tanúsítja megszentelő, nemesítő jellegét a világ előtt. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 16–17. o.

Február 14., csütörtök – A két tanú

A két tanúbizonyság az ó- és újtestamentumi Szentírást jelképezi. Mindkettő nagy súllyal tesz bizonyságot Isten törvényének eredetéről és örökérvényűségéről. Mindkettő tanúsítja a megváltás tervét is. Az ótestamentumi előképek, áldozatok és próféciaik előremutatnak az eljövendő Megváltóra. Az Újtestamentum evangéliumai és apostoli levelei hírt adnak arról a Megváltóról, aki pontosan úgy jött el, ahogy az előképek és a próféciaik előre jelezték. – *A nagy küzdelem*, 267. o.

A Biblia elleni harc Franciaországban hosszú századokon át folyt, és a francia forradalom jeleneteiben tetőzött. Ez az iszonyú robbanás azonban Róma Szentírását elhallgattató politikájának törvényszerű következménye volt. A világ tanúja volt a pápai politika érvényesítésének, amely azt szemléltette, hogy több mint ezer éven át mit akart az egyház a tanításaival elérni. (...)

A pápai hatalom el akarta rejteni a nép elől az igazság Igéjét, és hamis tanúkkal cáfoltatta meg bizonyágtevését. Amikor a vallási és világi hatóság betiltotta a Bibliát; amikor igazságait kiforgatták, és mindent megtettek, amit csak ember és démon megtehet, hogy a nép figyelmét eltereljék róla; amikor akik hirdetni merték szent igazságait, azokat hűtükért üldözték, elárulták, kínozták, börtönbe vetették, vértanúvá tették, vagy arra kényszerítették, hogy fellegvárakban és a föld barlangjaiban, üregeiben keressenek menedéket – akkor a hű tanúbizonyások gyászruhában prófétáltak. De a bizonyágtevés az 1260 éves időszak alatt sem szűnt meg. Voltak a legsötétebb időkben is hűséges emberek, akik szerették Isten szavát, és féltették becsületét. E hű szolgák bölcsességet, erőt és képességet kaptak Isten igazságának hirdetéséhez. – *A nagy küzdelem*, 265, 267. o.

A hitetlen Voltaire egy ízben kevélyen így szól: „Unom már halani, hogy tizenkét ember alapította a kereszténységet. Be fogom bizonyítani, hogy egy ember is elég, hogy véget vessen neki.” Egy évszázad telt el a halála óta. Emberek milliói fogtak össze a Biblia elleni harcban, de annyira eredménytelenül, hogy ahol korábban száz volt, most tízezer, sőt százezer példány van Isten könyvéből. Az egyik korai reformátornak a keresztény egyházzól mondott szavai szerint „a Biblia olyan üllő, amely már sok kalapácsot elkoptatott”. Így szól az Úr: „Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoztatsz.” (Ésa 54:17)

„Istenünk beszéde mindörökké megmarad!” „Minden Ő végzése tökéletes. Megingathatatlanok örökké és mindvégig; hívségből és egyenességből származottak.” (Ésa 40:8; Zsolt 111:7–8) Ami emberi tekintélyen alapszik, meghiúsul; de ami Isten változhatatlan szavának sziklájára épül, az örökké megáll. – *A nagy küzdelem*, 288. o.

Február 15., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, 2. kötet, „Elsőszülöttség áruba bocsátása” című fejezet; *A nagy küzdelem*, „A két tanú jövendölése” című fejezet.

8. tanulmány

Sátán legyőzött ellenség

Február 16., szombat délután

Ünnepélyes események előtt állunk, és szeretném felszólítani az embereket, hogy ébredjenek föl közönyükből, és készüljenek a nagy napra... Ne dobjuk el épp most bizodalmunkat, hanem erős, az eddigieknél sokkal erősebb hitre tegyünk szert. Az Úr mindeddig megsegített, és mindvégig mellettünk lesz. Szemléljük azon emlékoszlopokat, amelyek mindarra emlékeztetnek, amit Ő tett értünk, hogy vigaszt nyújtson és megszabadítson a pusztító ellenség kezéből. Szeretnénk az emlékeztünkben megőrizni minden könnyet, amit az Úr törölt le szemünkről, minden enyhített fájdalmat, minden eltávolított nyugtalanságot, elűzött félelmet, betöltött szükségletet, és minden alkalmat, amikor irgalommal fordult hozzánk, és így, vándorutunkra emlékezve meg kell erősödnünk az előttünk álló időre nézve.

Nem láthatjuk előre a közelgő küzdelem új nehézségeit, viszont nézzünk a múltra, de ugyanakkor a jövőre is, hogy elmondhassuk: „Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7:12). „Élteden át tartson erőd” (5Móz 33:25). A próba nem haladja meg a kapott erő mértékét. – *This Day With God*, 58. o.

A Kálvária szegyet és haláltusát hozó keresztyén túl Jézus előretekintett az utolsó nagy napra, mikor a gonosz hatalmak fejedelmét utoléri pusztulása azon a földön, amelyet oly régóta rongált lázadásával. Jézus látta a gonosz munkájának végét: Isten békéjét, amint betölti a mennyet és földet.

Ettől fogva Krisztus követőinek legyőzött ellenségként kellett Sátánra tekinteniük. A kereszten Jézus elnyerte értük a győzelmet – azt a győzelmet, melyről azt szeretné, ha sajátjuknak fogadnák el. „Ímé

– mondotta – adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapdjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.” (Lk 10:19)

Minden töredelmes lélek védelme a Szentlélek mindenható ereje. Krisztus nem engedi az ellenség hatalmába kerülni a bűnbánattal és hittel hozzá folyamodókat. A Megváltó megkísértett, megpróbált gyermekei mellett áll. Vele nem létezik kudarc, veszteség, lehetetlenség vagy vereség – mindent megcselekedhetünk Átala, Aki megerősít. Amikor jönnek a próbák és kísértések, ne várd, hogy úrrá leszel minden nehézségen, hanem tekints Jézusra, segítődre. – *Jézus élete*, 490. o.

Aki igazán hisz Krisztusban, a mennyei természet részesévé válik, és olyan erőt kap, amit minden kísértésben felhasználhat. Nem esik kísértésbe és nem is válik az ellenség prédájává. A megpróbáltatás idején az ígéretre hivatkozik, és elkerüli a romlottságot, ami a kívánságok által van a világban. – *Az én életem ma*, 274. o.

Február 17., vasárnap – Az asszony és a sárkány

Sátán – miután az embert bűnre csábította – a földet sajátjának tekintette, és a világ fejedelmének tartotta magát. Mivel összüleinket önmagához hasonlónak tette, úgy gondolta, hogy itt felállíthatja birodalmát. Kijelentette, hogy az ember választotta őt urává. Irányítása alatt tartotta az embereket, így uralkodott a földön. Krisztus azért jött, hogy Sátánnak ezt az állítását megcáfolja...

Amióta elhangzott a kijelentés a kígyóhoz az Édenben: „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között és az ő magva között” (1Móz 3:15), Sátán tudta, hogy nincs korlátlan hatalma a világ felett... Feszülten figyelte az Ádám és fiai által bemutatott áldozatokat. A föld és az ég közötti kapcsolat jelképét ismerte fel ezekben a ceremóniákban. Elhárította, hogy ezt a kapcsolatot megzavarja. Hamis színben tüntette fel Istent, és félremagyarázta a Megváltóra mutató szertartásokat... Sátán gonosz szenvedélyeket szított az emberben, hogy megerősítse hatalmát felette. Amikor Isten írásba adta Igéjét, Sátán tanulmányozta a Megváltó eljövételéről szóló próféciákat. Nemzedékről nemzedékre azon munkál-

kodott, hogy vakká tegye az embereket e jövendölések iránt, és vissza-utasítsák Krisztust, amikor megjelenik. – *Jézus élete*, 114–115. o.

Aki győzni akar, feltétlenül igénybe kell vennie, latba kell vetnie lényének minden erejét. Térdre borulva kell könyörögnünk Isten előtt a tőle származó erőért. Krisztus eljött, hogy példaképünk legyen, és tudomásunkra adja, hogy mi is az isteni természet részesei lehetünk. Hogyan? Ha elmenekülünk a romlottság elől, amely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Az ősellenség nem aratott győzelmet Krisztuson. Nem helyezte lábát a Megváltó lelkére. Nem érintette a fejét, bár mardosta a sarkát. Krisztus a példája által nyilvánvalóvá tette, hogy az ember feddhetetlen maradhat. Hatalommal rendelkezhet, hogy ellene tudjon állni a gonosznak. Olyan hatalommal, melyen sem föld, sem halál, sem pokol erőt nem vehet; olyan hatalommal, mely abba a helyzetbe állítja őket, ahol győzni tudnak, amint Krisztus győzedelmeskedett. Az istenség és az emberi egyesülhet bennük. – *A Te Igéd igazság*, 5. kötet, 1082. o.

Az angyalok minden időben ugyanígy Krisztus hűséges követői mellett álltak. A gonosz hatalmas szövetségeseivel felsorakozik mindenki ellen, aki győzni akar, ám Krisztus bepillantást enged az általunk nem látható dolgokba: a menny seregei tábort járnak az Istent szeretők körül, hogy megszabadítsák őket. Sohasem tudhatjuk meg, milyen látható és láthatatlan veszélyektől óvott meg az angyalok közbelépése, míg az örökkévalóság fényében meg nem látjuk Isten gondviselését. Akkor majd megtudjuk, hogy az egész mennyei család figyelme az itteni, földi családra irányult, és Isten trónjának küldöttei kísérték lépteinket nap mint nap. – *Jézus élete*, 240. o.

Február 18., hétfő – Sátán levettetett a földre

Az Isten törvényével szembeni ellenszegülés a mennyben, az oltalmazó kerubban, Luciferben fogant meg. Elhatározta, hogy első akar lenni a mennyei tanácsban, és egyenlő lesz Istennel. A fennhatósága alatt álló angyalokban kezdte el lázadó munkáját, elégedetlenséget szítva

közöttük. Olyan ravaszul járt el, hogy nagyon sok angyalt a maga oldalára állított anélkül, hogy teljes mértékben fény derült volna indítékaira. Még a hűséges angyalok sem ismerték fel teljes egészében a jellemét, és nem látták végig, hová vezet ténykedése. Amikor Sátánnak sikerült nagyon sok angyalt maga mellé állítania, Isten elé tárta az ügyet, mintha az angyalok követelnék, hogy ő foglalja el Krisztus helyét.

A gonoszság tovább folyt, mígnem a hűtlenség tényleges lázadáshoz vezetett. Háború tört ki a mennyben, és Sátán a híveivel együtt levettetett a földre. Sátán elsőbbségért harcolt, de elvesztette a küzdelmet. Isten többé nem bízhatott rá tisztséget és fenséget, ezért mindezekről, valamint a mennyei kormányzásban való részvételtől is megfosztotta őt. – *Review and Herald*, 1909. január 28.

Isten el tudta volna pusztítani Sátánt és követőit olyan könnyen, amilyen könnyen egy kavicsot tudunk a földre dobni. Ő azonban nem tette ezt. A lázadást nem erőszakkal akarta leverni. A kényszerítő hatalmat csak a Sátán uralma alatt találhatjuk meg. Isten alapelvei mások, nem ilyen rendszerre épül uralma. Isten tekintélye a jóságon, az irgalmon és a szereteten nyugszik. Ezeknek az alapelveknek az alkalmazása fejezi ki az Ő akaratát. Isten uralkodása erkölcsös uralkodás, az igazság és a szeretet benne az uralkodó hatalom. – *Jézus élete*, 759. o.

Sátán Krisztus személyes ellensége. Ő a kezdeményezője és vezetője minden lázadásnak mennyen és földön. Dűhe egyre növekedik – nem is képzeljük, milyen hatalmas. Ha szemünk megnyílhatna, hogy lássuk a gonosz angyalok tevékenységét azok körül, akik nem állnak résen, és biztonságban érzik magukat, kevésbé lennének nyugodtak. Minden pillanatban gonosz angyalok járnak nyomunkban. Senki sem csodálkozik, amikor gonosz emberek Sátán sugallatait követik. De amíg gondolataink őrizetlenül csapongnak, mit sem tartva láthatatlan ügynökeiktől, azok új területeket szállnak meg, és jeleket, csodákat tesznek előttünk. Készen állunk-e ellenük szegülni Isten szavával – mert ez az egyetlen hathatós fegyver? ...

Készen állunk-e az előttünk levő próbákra, mikor Sátán hazug csodái leplezetlenebbül lépnek a színre? Sokakat csapdába ejt és fogságba

hurcol. Ha eltérnek Isten világos rendeleteitől és parancsolataitól, ha hisznek a meséknek, sokan egyengetik maguk előtt az utat, hogy bevegék e hamis csodákat. Most valamennyien törekedjünk felfegyverkezni a küzdelemre, amelyben rövidesen részt kell vennünk. Az Isten szavába vetett hit, az Ige kutatása imádkozó szívvel és gyakorlatba átültetése lesz Sátán hatalma ellen a pajzsunk, és Krisztus, az Ő vére áztat győzővé tesz minket. – *Bizonyágtételek*, 1. kötet, 302. o.

Február 19., kedd – Háború a földön

A VI. században a pogányság helyet adott a pápaságnak. Az egész egyház fejének Róma püspökét nyilvánították. A pápaság fölöttébb megerősödött. Hatalmi székhelyét a császári fővárosba tette. A sárkány a fenevadnak „adá az ő erejét... és az ő királyi székét, és nagy hatalmát” (Jel 13:2). Ekkor kezdődött el a Dániel és a Jelenések próféciájában megjelölt 1260 éves pápai elnyomás (Dn 7:25; Jel 13:5–7). A keresztényeknek választaniuk kellett: vagy feladják feddhetetlenségüket, és elfogadják a pápai szertartásokat és vallásgyakorlatot, vagy elsovadnak a földalatti börtönökben, vagy meghalnak a kínpadon, a máglyán vagy a hóhér bárdja alatt... Hevesebb üldözés szakadt rá a hűségesekre, mint bármikor azelőtt, és a világ hatalmas harcmezővé vált. Krisztus egyháza évszázadokig az elszigeteltségben és az ismeretlenség homályában talált menedéket. A próféta ezt mondja: „Az asszony pedig elfuta a pusztába, hol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.” (Jel 12:6) – *A nagy küzdelem*, 54. o.

Mi adott erőt a múltban Krisztus követőinek a szenvedések között? Istennel, a Szentlélekkel és Krisztussal való közösségük! A gyalázat és üldöztetés sokakat elválasztott ugyan földi barátaiktól, de sohasem Krisztus szerelmétől. A vihartól korbácsolt lelkeket akkor szereti legjobban az Üdvözítő, amikor az igazságért szenvednek. Jézus mondta: „Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak” (Jn 14:21). Ha a hívőt az igazságért földi törvényszék elé állítják, Krisztus ott áll mellette. Ha börtönfalak közé kerül, Krisztus megnyilatkozik neki, és szeretetével felvidítja a szívét. Ha Krisztusért halált szenved, az Üdvözítő így szól hozzá:

„A testet ugyan megölhetik, de a léleknek nem árthatnak.” „Bízzatok, én meggyőztem a világot!” „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlak!” (Jn 16:33; Ésa 41:10) – *Az apostolok története*, 85. o.

Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a Királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő, és Krisztus letöröl a szemünkről minden könnyet. Már csak egy rövid idő, és Krisztus Isten „dicsősége elé állíthat” bennünket „feddhetetlenségben nagy örömmel” (Júdás 24). Azért, mikor Krisztus megadta érkezése jeleit, ezt mondotta: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel, és emeljétek fel a ti fejéteket; mert elközelgett a ti váltságotok.” (Lk 21:28)

Krisztus azonban nem jelentette ki eljövetele napját és óráját. Világosan megmondta tanítványainak: „Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül.” (Mt 24:36) Ha megadta volna a pontos időt, akkor vajon miért buzdította éberségre a tanítványait... Az ember Fia második eljövetelének pontos ideje Isten titka. – *Jézus élete*, 632. o.

Február 20., szerda – Harc a maradék ellen

„A szombatnak, mint a teremtés emlékünnepének az az igazi jelentősége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért is illeti Istent imádat.” Azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei. „A szombat tehát Isten imádásának éppen a gyökerét érinti, mert semmi más intézmény nem tanítja ezt a nagy igazságot ilyen meggyőzően. Isten imádásának igazi alapját – nem csupán a hetedik napinak, hanem minden istentiszteletnek – a Teremtő és teremtményei közötti különbségben kell megkeresni. Ez a nagyszerű tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni.” (J. N. Andrews, *History of the Sabbath*, 27. f.) Isten az Édenben azért rendelte el a szombatot, hogy az embert állandóan emlékeztesse erre az igazságra. Ameddig Istent azért imádjuk, mert Ő a teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. – *A nagy küzdelem*, 437. o.

Közeleg az idő, amikor Isten népe üldözéssel szembesül a hetedik nap megszentelése miatt... Az időket és a törvényt megváltoztatni, valamint Isten népét mindig is üldözni akaró bűn embere olyan rendeletek kiadatását sürgeti, amelyek a hét első napjának tiszteletben tartására kényszerítik az embereket. Isten népének azonban határozottan kell megállnia Ura mellett.

Senki se engedjen a kísértésnek, és ne veszítse el Isten törvénye iránti buzgalmát, ragaszkodását a megvetés miatt, amellyel szembe-sül, mivel épp ezen oknál fogva kell teljes szívvel, lélekkel és hangosan könyörögnünk: „Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet.” (Zsolt 119:126) Ezért tehát az általánossá váló megvetésben én nem leszek árulóvá akkor, amikor hűségemmel magát Istent magasztalhatom és dicsőíthetem. – *The Faith I Live By*, 291. o.

Arra intünk benneteket, hogy foglaljatok állást az Úr oldalán, és Isten királyságának polgáraiként teljesítsétek a részeteiket. Ismerjétek el az ajándékot, amelyet az Úr az Ő népe vezetésére helyezett a gyülekezetbe a földi történelem záró szakaszában. Isten egyházában kezdettől fogva jelen volt a próféta-ság ajándéka, hogy a tanács, a nevelés és a dorgálás hangját hallassa.

A harmadik angyal üzenetének végső napjaihoz érkezünk, amikor Sátán fokozott erővel kezd munkálkodni, mert tudja, hogy kevés ideje van...

Az ellenség mesteri törekvéseket tett népünknek a bizonyágtételekbe vetett hite megingatására. Amikor ezek a hamisságok a sorainkba jönnek, némelyek a Bibliára hivatkozva igyekeznek alátámasztani azokat, és ezzel kicsavarják annak mondanivalóját...

Sátán pontosan ezt akarja. Akik ily módon járultak hozzá ahhoz, hogy az emberek ne figyelmezzenek a Szentlélek bizonyágtételeinek feddéseire és figyelmeztetéseire, meg fogják látni, hogy mindennemű hazugságok áradata fog erőre kapni. A Szentírást hívják majd bizonyágsá-gul, s közben Sátán csalásai mindenféle formában érvényre jutnak. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 83. o.

Február 21., csütörtök – Sátán végidei stratégiája

Sátán már a mennyben is vádaskodott. Az ember bukása óta ezt csinálja a földön is. A föld történelme vége felé pedig hatványozottan vádaskodik. Látja, hogy kevés az ideje, ezért még buzgóbban végzi csaló és romboló munkáját. Dühösen nézi azt a népet, amely ha gyenge és bűnös is, tiszteli Jahve törvényét. Sátán nem akarja, hogy engedelmeskedjenek Istennek. Örömét leli gyarlóságaikban, és minden egyes léleknek csapdát állít, hogy törbe csalja, és elszakítsa Istentől. Vádat és kifogást emel Isten ellen, és mindazok ellen, akik igyekeznek Isten akaratát irgalommal és szeretettel, részvétellel és megbocsátással teljesíteni a földön.

Sátán gyűlölete újra meg újra fellángol, amikor Isten megmutatja hatalmát népe érdekében. Amikor Isten értük cselekszik, Sátán angyalaival együtt újult erővel igyekszik Isten népét megrontani. Mindenkire féltékeny, aki igénybe veszi Krisztus erejét. Az embereket bűnre csábítja. Ha terve sikerül, a felelősséget rájuk hárítja. Rámutat szennyes ruhájukra, fogyatékos jellemükre, gyengeségükre, meggondolatlanságukra, hálátlanságukra és megszenvedetlen szívükre, amellyel szégyent hoztak Megváltójukra. Mindezt azért hangoztatja, hogy megindokolja, miért van joga az elpusztításukhoz. A helyzetük reménytelenségével, a szennyük lemoshatatlanságával próbálja megrémíteni őket. Azt reméli, hogy ezzel kiöli hitüket, és kísértéseinek engedve hűtlenek lesznek Istenhez. – *Krisztus példázatai*, 167–168. o.

Megmutatták nekem, hogy bukása után Sátán nem lett hanyag és felületes, sőt inkább tanult az esetből. Még ravaszabb lett. Terveit még inkább a vallásosság palástjával álcázza, hogy rejtve maradjanak szándékai. Kísértő hatalma tízszer nagyobb, mint az apostoli időkben volt. Ereje növekedett, és addig fog növekedni, míg el nem vétetik tőle. Dűhe és gyűlölete még hevesebb, amint közeledünk a végidőhöz.

Isten tudja, hogyan dolgozik Sátán, és elküldi angyalait, hogy vigyázzanak gyermekeire, óvják meg őket az Ördög hatalmától. A harc azonban folyamatos Isten angyalai és az Ördög angyalai között. Isten angyalai mennyei fegyverzetet öltöttek magukra, s habár halálos ellenség vette körül őket, semmitől sem félnek, mivel szeretett Teremtőjük akaratát cselekszik. Még a legsötétebb zugokat is felkeresik, hogy Sátán

csapdjából kimenthessék Isten gyermekeit, és jelenlétük visszavonulásra készíti a gonosz angyalokat. Ám amikor a gonosz erők vereséget szenvednek, rettenetes átkokat szórnak Isten igazságára és angyalaira. – *Spiritual Gifts*, 2. kötet, 277. o.

Február 22., péntek

„Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoytatsz: ez az Úr szolgálának öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.” (Ésa 54:17)

A nagy hitehagyás egyre inkább terjed és erősödik... és ez addig lesz így, amíg az Úr le nem ereszkedik hangos kiáltások közepette az égből. Álljunk meg szilárdan hitünk kezdeti elvei mellett, és megerősödött hittel haladjunk előre. Tántoríthatatlanul őrizzük meg azt a hitet, amit a Szentlélek igazolt az életünkben tapasztalatunk kezdeti eseményeitől kezdődően. Most sokkal szélesebben és mélyebben, komolyabban és eltökéltebben kell hinnünk a Szentlélek vezetésében. Ha kezdetben a Szentlélek hatalmának élő bizonyítékaira volt szükség az igazság igazolása érdekében, az idő múltával az összes bizonyítékra szükségünk lesz, mivel most lelkek távolodnak el a hittől, és gonosz lelkek, démonok tanításaira hallgatnak. A hitnek nem szabad lankadnia.

Ha valaha szükség volt a Szentlélek erejére a beszédünkben, az imáinkban és minden tervezett munkánkban, akkor az az idő most van. Ne álljunk meg az első tapasztalat után, hanem ugyanazt az üzenetet még inkább megerősítve, kiszélesítve vigyük el az embereknek. Továbbra is törekedjünk megismerni az Urat, mivel tudnunk kell, hogy Ő meg fog jelenni, mint a hajnal. Lelkünknek a minden erő Forrásától származó erőre van szüksége. A múlt tapasztalatai erősíthetnek meg bennünket és kapcsolhatnak szorosán az igazság lényeges pontjaihoz, amelyek heted-napi adventista azonosságunkat jelentik.

Az utóbbi ötven évben hitalapelveink közül egyetlen egy sem vesztett ragyogásából, miközben nagy és csodálatos bizonyítékok igazolódtak 1844-ben, majd később is. A lankadó lelkeket meg kell erősíteni, és az Igével életre kelteni... Egyetlen szó sem változott meg. Amiről a Szentlélek a nagy csalódásunk között mint igazságról tett bizonyosságot,

a későbbiek során az képezte az igazság szilárd alapját. Az igazság oszlopai napfényre kerültek, és elfogadtuk azokat az alapelveket, amelyek azzá tették, amik vagyunk – hetednapi adventistákká, Isten parancsolatainak és Jézus hitének megőrzőivé.

Vajon nem égett a tanítványok szíve a vágytól, amikor Krisztus beszélt hozzájuk, és megnyitotta előttük a Szentírást? Hát nem tárta elénk is Jézus a Szentírást, és nem nyilatkoztatott ki olyan dolgokat, amelyek a világ teremtése óta rejtve voltak? – *The Upward Look*, 352. o.

További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Sátán csapdái” című fejezet.

9. tanulmány

Sátán és szövetségesei

Február 23., szombat délután

Aki az erős sziklára, Jézus Krisztusra, mint biztos alapra helyezi lábát, a minden ismeret, minden bölcsesség és minden lelki képesség Forrásától nyeri erejét, és így mindenki látni fogja, hogy melyik csoporthoz tartozik – a parancsolatok megőrzőinek vagy a parancsolatok áthágóinak csoportjához. Immánuel Fejedelmének zászlaja leng a fejünk fölött, amivel sikeresen elűzünk minden kételyt, és mindenkinek érté-sére adjuk, hogy mi Isten parancsolatait tartjuk meg, és birtokunkban van Jézus Krisztus bizonyágtétele. Jézus Krisztus szerelme szorongat minket. – *That I May Know Him*, 214. o.

„Semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak.” (Ám 3:7) Mert „a titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mindörökké” (5Móz 29:29). Isten adta ezeket nekünk, az Ő áldása kíséri a profetikus iratok áhítatos, imádkozó tanulmányozását.

Amiképpen Krisztus első adventjének üzenete bejelentette a kegyelem országát, úgy jelenti be második adventjének üzenete az Ő dicsőséges országát. A második üzenet éppúgy, mint az első, a jövődöléseken alapul. Az angyal Dánielhez szóló szavait, melyek a végidőkre vonatkoznak, az utolsó napokban fogják megérteni... Maga a Megváltó adta meg az eljövételének jeleit, és így szól: „Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa.” „De vigyázatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezédjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap. Vigyázatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká téssetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és megállhatatok az embernek Fia előtt!” (Lk 21:31, 34, 36) – *Jézus élete*, 234. o.

Ebben az életben kell elszakadnunk a bűntől Krisztus engesztelő vérébe vetett hit által. Drága Megváltónk kér, hogy zárkózzunk fel mellé, és egyesítsük gyengeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat az Ő bölcsességével, érdemtelenységünket az Ő érdemeivel. Isten gondviselése az az iskola, amelyben megtanulhatjuk Jézus szelídségét és alázatosságát... Ha ezt a munkát elodázzuk vagy mellőzzük, a lelkünk nagy veszélyben forog.

János apostol látomásban egy erőteljes hangot hallott a mennyből, amely ezt kiáltotta: „Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög tihozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van.” (Jel 12:12) Félelmetesek azok a jelenetek, amelyek a mennyei hangot erre a kiáltásra kényszerítik. Amint az idő rövidül, Sátán haragja egyre nő. Csaló és pusztító munkája a nyomorúság idején fog tetőzni.
– *A nagy küzdelem*, 623. o.

Február 24., vasárnap – A tengerből feljövő fenevad

Pál apostol figyelmeztette a gyülekezetet, hogy Krisztus eljöveteletét ne saját korában várja. „Nem jön el az addig – mondta –, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere.” (2Thessz 2:3) A nagy hitehagyás, azaz „a bűn embere” hosszú uralkodása előtt nem várható Urunk adventje. A „bűn embere”, aki „a törvényszegés titkos bűne”, „a veszedelemnek fia” és „a törvénytaposó” néven is ismert, a pápaságot jelképezi, amelyről a próféta megjövendölte, hogy 1260 évig fenntartja uralmát. Ez az időszak 1798-ban ért véget. Krisztus ezt megelőzően nem jöhetett el. Pál figyelmeztetése egészen 1798-ig érvényes. Krisztus második eljöveteleinek hirdetése ezután vált esedékessé...

1798 óta már nincs pecsét Dániel könyvén. A próféciaismeret növekszik, és sokan szent komolysággal hirdetik, hogy az ítélet elközelgett.
– *A nagy küzdelem*, 356. o.

A 13. fejezetben (1–10. v.) [Jelenések könyve] egy másik fenevadról esik szó. Ez a fenevad a „párduchoz” hasonló, és a sárkány neki „adá az ő erejét”... János a leopárdszerű fenevadról ezt mondja: „Adaték neki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája... Megnyitá azért az ő

száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az Ő nevét és az Ő sátorát, és azokat, akik a mennyben laknak...” Ez a prófécia, amely majdnem azonos a Dániel 7. fejezetében foglalt kis szarv jellemzésével, tagadhatatlanul a pápaságra mutat.

„Adaték néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig.” A próféta ezt is mondja: „Látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesítettet.” Majd így szól: „Ha valaki fogságba visz mást, ő is fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletni.” A negyvenkét hónap ugyanaz, mint Dániel 7. fejezetében „az ideig, idő-kig és fél időig”, azaz három és fél év, vagy az 1260 nap – az az idő, amely alatt a pápai hatalom elnyomta Isten népét. Ez az időszak, ahogy az előző fejezetek ismertetik, i. sz. 538-ban, a pápaság főhatalomra jutásával kezdődött, és 1798-ban zárult. Ekkor a pápát a francia sereg fogságba ejtette. A pápaság megkapta halálos sebtét. Teljesedett ez a jövendölés: „Ha valaki fogságba visz mást, ő is fogságba megy.” – *A nagy küzdelem*, 439. o.

Mint nép nem vagyunk készen az Úr megjelenésére. Ha bezárnánk a lelkünk világra tekintő ablakait, a mennyre irányulókat pedig kinyitnánk, akkor intézményeink világító fényforrásokként ragyognának a világban. Fénylő és ragyogó világosság lehetne minden gyülekezeti tag, ha a mának szóló nagyszerű, felemelő és nemesítő igazságok szerint élne. Isten népe mindaddig nem találhat tetszésre előtte, amíg nincs betöltve a Szentlélek erejével. Olyan tisztának és igaznak kell lenni egymáshoz való kapcsolatuknak, hogy szavaik, szeretetük és tulajdonságaik által Krisztussal való egységüket igazolják. Jelekként és csodákként kell élniük világunkban, értelmesen haladva előre a munka minden területén. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 113. o.

Február 25., hétfő – A tengerből feljövő fenevad tevékenysége

Azzal, ahogy a pápák viszonyultak Isten Igéjéhez, lényegében önmagukat a menny Istene fölé helyezték. Ezért nevezi a jövendölés a pápai hatalmat a *bűn emberének*. Sátán kezdeményezte a bűnt, és a bűn emberét rávette, hogy változtassa meg Isten szent törvényét. Sátán különleges vezetése alatt a pápai hatalom pontosan ezt vitte véghez.

Habár a pápaság előjárói azt állítják, hogy különleges szeretettel viszonyulnak Istenhez, az Úr úgy tekint rájuk, mint gyűlölőire. Ők változtatták hazugsággá Isten igazságát. A parancsolatok megváltoztatása és helyettesítése hagyományokkal a vallásos világ Istentől való elszakadását eredményezte. Az Úr mondta: „Mert én, az Úr, a te Istened, féltőn-szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyedízíglen, akik engem gyűlölnek.” Isten teljesíteni fogja ígéretét. – *Manuscript 126.*, 1901.

Az ősi próféták látomásai szerint a dicsőség Ura a második advent előtti sötétség és hitetlenség napjaiban különleges fényt hint egyházára. Az Igazság Napjaként megjelenik egyházában, „és sugarai gyógyulást hoznak” (Mal 3:20). Minden igaz tanítvány befolyása erőt adó, bátorító, segítő, gyógyulást hozó legyen!

Krisztus a föld történelmének legsötétebb szakában jön el. Noé és Lót kora jelképezi a világban közvetlen Isten Fia eljövele előtt uralkodó állapotokat. A Szentírás erre az időre előre mutatva kijelenti, hogy Sátán „a hazugság minden hatalmával” fog dolgozni (2Thessz 2:9). Munkájáról félreérthetetlenül árulkodik a gyorsan növekvő sötétség, az utolsó napok sokféle tévelygése, eretnksége és csalása. Sátán nemcsak a világot ejti fogságba, de megtéveszti azokat az egyházakat is, amelyek a mi Urunk Jézus Krisztusának vallják magukat. A nagy hitehagyás olyan mélységessé fajul, mint az éjféli sötétség. Isten népe számára ez a próbák, a könnyhullatás, az igazságért való üldözés éjszakája lesz. De a sötét éjszakában felragyog Isten világossága. – *Próféták és királyok*, 716–717. o.

Veszélyben van az az ember, akit bár folyamatosan magához vonz a Megváltó, mégsem veszi komolyan a figyelmeztetést, nem veti alá magát meggyőződéseinek, nem tér meg, és nem hallgat a tanácsra, miszerint keresnie kell a megbocsátást és a kegyelmet... Máshoz vonzódik, Sátánhoz. A sötétség hatalmának enged. Az ilyen magatartás végzetes, mivel a lélek is megátalkodott hitetlenségi állapotba kerül. Ehhez hasonló istentelenség uralkodik az emberek között, és a legalattomosabb formában működik, míg nem a bűnös már nem érez büntudatot, megbánást, és ennek következtében nem nyer megbocsátást...

Soha, de soha ne érezd magad annyira szabadnak, hogy alábecsülheted a felkínált lehetőséget! – *That I May Know Him*, 244. o.

Február 26., kedd – A földből feljövő fenevad

Csak egyetlen nemzet felel meg a prófécia meghatározásainak. A szimbólumok félreérthetetlenül az Amerikai Egyesült Államokra mutatnak.

Itt láthatjuk saját nemzetünk keletkezését és növekedését. A bárányszarvak az ártatlanság és a szelídség jelképei: jól ábrázolják kormányzatunk alapelvét, amely a republikanizmusban és a protestantizmusban jut kifejezésre.

Az Úr többet tett az Egyesült Államokért, mint bármely más orszáért... Isten azt tervezte, hogy ez az ország maradjon mindig szabad minden nép számára, ahol szabadon imádhadják Őt. Azt tervezte, hogy polgári intézményei is a szabadságot képviseljék.

De az isteni igazság ellenségének is megvoltak a maga elképzelései ezzel az országgal kapcsolatban. Különbőféle vállalkozások kezdeményezésével elfeledteti az emberekkel, hogy van Isten. A világiasság és kapzsiság – amely bálványimádás – eluralkodik az őscsaló tevékenysége által, míg végül Isten törvényét annak minden céljával és következményével együtt érvénytelenítik. – *Maranatha*, 193. o.

A Jelenések könyve 13. fejezetének prófeciája kinyilatkoztatja, hogy a bárányszarvú fenevad által jelképezett hatalom „azt cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják” a pápaságot, amelyet itt a párdúchoz hasonló fenevad szimbolizál. A kétszarvú fenevad azt is mondja „a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét”, és ez a hatalom mindenkivel – „kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgálkkal” – elfogadtatja a fenevad bélyegét (Jel 13:11–16). Bebizonyosodott, hogy az Egyesült Államok az a hatalom, amelyet a bárányszarvú fenevad jelképez, és ez a prófécia akkor fog teljesedni, amikor az Egyesült Államok kikényszeríti a vasárnap megtartását. E nap megünneplésére Róma a maga felsőbbségének elismeréseként tart igényt. – *A nagy küzdelem*, 578. o.

Két szarva volt, mint a báránynak, és úgy beszélt, mint a sárkány. Bár Isten Báránya követőinek vallják magukat, ezeket az embereket egyre inkább a sárkány lelke itatja át. Szelídeknek és alázatosoknak akarnak látszani, de Sátán lelkületével beszélnek és törvénykeznek, s cselekedeteikkel megmutatják, hogy éppen annak ellenzöi, aminek vallják magukat. Ez a bárányhoz hasonlító hatalom egyesül a sárkánnyal: háborút szervez azok ellen, akik megtartják Isten parancsolatait, és akiké Jézus Krisztus bizonyágtétele. Sátán katolikusokkal és protestánsokkal működik együtt, e világ isteneként diktál embereknek, mintha országa alattvalói lennének. Úgy bánik velük és úgy irányítja őket, ahogy neki tetszik. Ha valaki nem akarja lábbal tiporni Isten parancsolatait, a sárkány lelkülete megnyilvánul. – *Maranatha*, 191. o.

Február 27., szerda – A fenevad képe

De mi „a fenevad képe”? És hogyan fogják megformálni? A fenevad képe az lesz, amelyet a kétszarvú fenevad „csinál meg”. Ahhoz, hogy megtudjuk, milyen is ez a kép, és miként fogják megformálni, tanulmányoznunk kell magának a fenevadnak – a pápaságnak – az ismertető jeleit.

Amikor az ősegyház megromlott, mert feladta evangéliumi egyszerűségét, és pogány rítusokat, szokásokat fogadott el, elvesztette Isten Lelkét és erejét. Mivel azonban az emberek lelkiismeretét irányítani akarta, a világi hatalom támogatását igényelte. Így jött létre a pápaság, egy olyan egyház, amely az államhatalmat irányította, és felhasználta saját céljai előmozdítására, főképpen az „eretnekség” megbüntetésére. Hogy az Egyesült Államok megformálhassa a fenevad képét, ahhoz a vallási hatalomnak úgy kell a polgári hatalmat irányítania, hogy az egyház az államhatalmat is saját céljainak szolgálatába állítsa.

Ahol eddig az egyháznak világi hatalma volt, azt mindig igénybe vette, hogy a tanításaitól eltérőket megbüntesse. Azok a protestáns egyházak is, amelyek a világi hatalmakkal való szövetség útján Róma nyomdokaiba léptek, kifejezésre juttatták, hogy korlátozni akarják a lelkiismereti szabadságot. – *A nagy küzdelem*, 443. o.

A „fenevad képe” a hitehagyó protestantizmusnak azt a formáját ábrázolja, amely akkor alakul ki, amikor a protestáns egyházak a dogmáik megtartásához a polgári hatalom segítségét igénylik. A „fenevad bélyege”-nek meghatározása még hátra van...

A fenevadnak – és a fenevad képének is – különleges jellemvonása, hogy megszegi Isten parancsolatait. Dániel ezt mondja a kis szarvról, azaz a pápaságról: „Véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt” (Dn 7:25). Pál pedig ugyanezt a hatalmat „a bűn ember”-nek nevezi, aki Isten fölé emeli magát. Egyik prófécia kiegészíti a másikat. A pápaság csak Isten törvényének megváltoztatásával tudta Isten fölé emelni magát. Mindazok, akik az így megváltoztatott törvénynek tudatosan engedelmesskednek, mindenenk fölött tisztelik azt a hatalmat, amely a törvényt megváltoztatta. Aki a pápai törvényeknek engedelmesskedik, az a pápa iránti hűség jelét veszi magára az Isten iránti hűségjel helyett. – *A nagy küzdelem*, 445–446. o.

Az első fenevad a római egyházat jelképezi, egy állami hatalommal felruházott egyházi közösséget, amely képes megbüntetni minden protestánst. A fenevad egy hasonló hatalommal felruházott másik egyházi közösséget jelképez. Ennek a képmásnak a kialakulása annak a fenevadnak a munkája, amelynek békés felemelkedése és szelíd hitvallásai olyan találóan ábrázolják az Amerikai Egyesült Államokat. Itt találhatjuk meg a pápaság képmását. Mikor országunk egyházai egyesülnek azokban a hitpontokban, amelyeket együttesen megtartanak, befolyásolják az államot, hogy kényszerítse rendeleteiknek megtartását, és támogassa nézeteiket, akkor a protestáns Amerika átalakul a római egyházszervezet képére, képmására. Akkor az igaz egyházat üldözni fogják, mint Istennek régi népét. – *A megváltás története*, 381. o.

Február 28., csütörtök – A fenevad bélyege

Az emberek miért nem törekszenek megtudni, miből áll a fenevad és képmásának jegye? Isten jegyének ellenkezője az...

Jánost felszólították, hogy tekintsen olyan népre, mely különbözik a fenevad és képmása imádoitól, a hét első napjának megünnepelőitől. A vasárnap megtartása a fenevad jele...

A jegy felvétele azt jelenti, hogy ugyanarra a következtetésre jutnak, ugyanazokat az elgondolásokat javasolják, mint a vadállat, homlokegyenest ellenkezve az Isten szavával. A fenevad jelét felvevőkről mondja Isten: „Az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töl-tetett az ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt.” (...)

Ha az igazság világosságát feltárták előtted, beleértve a negyedik pa-rancsolat szombatját, s kimutatták, hogy Isten Igéjében nincs semmi alap a vasárnap ünneplésére, és te mégis ragaszkodsz a hamis nyuga-lomnaphoz, és mégsem vagy hajlandó szentnek megtartani a szombatot, melyet Isten szent napomnak nevez – akkor te is magadra veszed a fe-nevad jelét. Amikor engedelmessz a rendeletnek, hogy ne dolgozz vasárnap, hanem Istent imádd, mikor tudod, hogy egyetlen szó sincs a Bibliában, mely másnak jelölné meg a vasárnapot, mint közönséges munkanapnak, akkor beleegyezel, hogy a fenevad jelét vedd magadra. Isten pecsétjét pedig visszautasítsd...

Az élő Isten az ő pecsétjét viszont azokra helyezi, akik lelkiismerete-sen megtartják az Úr szombatját. – *A Te Igéd igazság*, 7. kötet, 979–980. o.

Már kezdjük is hallani a sárkány üvöltését. Rejtetten bár, de sátáni erő hajtja előre a vasárnap-mozgalmat. Még akik végzik is e munkát, vakok a mozgalom következményei felől.

Isten parancsolattartó népe ne maradjon csendben, mintha jóhisze-műien elfogadná a helyzetet. Az a kilátás áll előttünk, hogy folyamatos háborút viseljünk börtönbüntetés, vagyon-, sőt fejvesztés kilátásával is, hogy megvédjük Isten törvényét, amelyet emberek törvényei hatályon kívül helyeznek. – *A Te Igéd igazság*, 7. kötet, 975. o.

Éles ellentét van az Isten pecsétjét viselők és azok között, akik imád-ják a fenevadat és képmását. Az Úr hűséges szolgálói a legkeserűbb üldöz-tetést szenvedik el a hamis tanítóktól, akik nem hallgatnak Isten Igéjére, hanem inkább botrányköveket állítanak az Úr követőinek útjába. De Isten népének nem szabad félni. Sátán nem lépheti túl a korlátait. Az Úr lesz népének védelmezője, és úgy tekint a szolgálait ért sérelemre, amit az igazságért szenvedtek el, mintha ez vele történt volna. Amikor az embe-

rek meghozzák a végső döntést, amikor mindenki állást foglal – vagy Krisztus és parancsai mellett, vagy a nagy hitehagyó oldalán –, Isten felkel, hatalma megmutatkozik, és örökre elhallgat azok szája, akik káromlóan léptek fel ellene. Minden szembeszegülő hatalom megkapja majd büntetését. – *Maranatha*, 191. o.

Március 1., péntek

„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek.” (2Kor 9:8)

Hát nem csodálatos, hogy a kegyelem bő folyamában részesülhetünk, és együtt munkálkodhatunk az istenséggel? Mit vár el az Úr tőlünk, szegényektől, gyengéktől és gyámoltalanaktól? Mit tehet értünk? Ha készek vagyunk teljes mértékben engedelmessé válni, akkor mindent. Isten minden ifjút szeret. Ismeri megpróbáltatásaitokat. Tudja, hogy küzdenetek kell a sötétség erői ellen, amelyek át akarják venni az elmétek fölött az uralmat.

Isten célja, hogy gyermekei Krisztusban érett férfikorra növekedjenek. Ennek érdekében helyesen kell felhasználnunk elménk, lelkünk és testünk minden erejét. Nem engedhetjük meg magunknak az értelmi és fizikai erő eltékozlását...

Sátán összegyűjtötte a sötétség seregeit, hogy harcba szálljon a szentekkel. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy közönnyel viszonyuljunk támadásaihoz. Többféle módon közelít meg, és lelki tisztánlátásra van szükségünk, hogy észrevegyük, amikor uralma alá akar hajtani. Isten felszólítja mindazokat, akikre az igazság fénye ragyog, hogy foglalják el helyüket a seregében. Meghívja, igazolja hűségüket, hogy abban a világosságban járjanak, amelyet tőle kaptak.

Az Úr azt szeretné, hogy tudatosuljon bennetek magasztos elhívásotok – a Magasságos fiai és lányai, a mennyei Király gyermekei vagytok. Azt akarja, hogy szoros kapcsolatban legyen veletek... Szakadjatok el minden könnyelműségtől! Ne higgyétek, hogy egyik vagy másik élvezetnek kell örülnetek. Döntsetek inkább az Úr mellett...

Erősen kapaszkodjatok a mennyei erő karjába! (...) Tartsátok féken a szokásaitokat! Gyakoroljatok önfegyelmet! Mondjátok: „Szeretem az

Urat, és elhatároztam, hogy értelmem minden apró részecskéjét felhasználom az Ő munkájában.” (...)

Ha Immánuel Fejedelem vérrel áztatott zászlaja alá sorakoztatok, és hűséggel végzitek a szolgálatot, sosem kerültök olyan helyzetbe, hogy legyőzzön a kísértés, mivel maga az Úr áll mellettetek, aki képes megóvni minden eleséstől. – *Our High Calling*, 19. o.

További tanulmányozásra

Személyenyek Ellen G. White írásaiból, 2. kötet, „Ne akarjuk csodákkal igazolni Isten jóindulatát” című fejezet.

10. tanulmány

Isten örökkévaló evangéliuma

Március 2., szombat délután

Isten gyermekei a világ millióihoz arányítva mindenkor csak kicsiny nyáj. Ha azonban helytállnak az igazságért, ahogy szent Igéjében kinyilatkoztatta, Isten lesz mentsváruk. A Mindenható széles pajzsa alatt meghúzódnak. Isten mindenkor a többség! És majd ha egyszer, az utolsó trombitaszó áthatol a halottak börtönén, az igazak pedig örömujjongva, győztesen jönnek elő és kiáltják: „Halál, hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?”, akkor Isten gyermekei Istennel, Krisztussal, az angyalokkal és minden idők állhatatos és hűséges híveivel egyesülve bizonyosan többségben lesznek. – *Az apostolok története*, 590. o.

Egyre több nehézséggel kell majd szembesülnünk, ám mint olyanok, akik hisznek Istenben, mi egymást bátorítjuk. Ne engedjük le, hanem tartjuk még magasabbra a zászlót, és szemünket szegezzük hitünk szerzőjére és bevégzőjére.

Mindenkinek nagy keresztény bátorságra van szüksége, hogy magasba emelhesse a zászlót, amelyre Isten parancsolatai és Jézus hite van felírva. Nem szabad alkuat kötnünk a lázadás vezetőivel. (...) Eltökélt-ségre van szükség, hogy minden időben és bárhol az Úr akaratát cselekedjük...

Ahogy a véső a sziklába vés, úgy kell bevésődnie a tudatunkba, hogy akár ebben, akár az eljövendő életben a siker csak az igazság elvei iránti buzgó hűséggel biztosítható. – *Isten fiai és leányai*, 220. o.

Az evangélium prédikálásával Isten nem angyalokat, hanem embereket bízott meg. A mennyei angyalok e munka irányítását végzik. Isten gondjaira bízta az emberiség megváltásáért indított nagy munkát, de

az evangélium tényleges hirdetését a földön Krisztus szolgálai végzik.
– *A nagy küzdelem*, 312. o.

Közeledünk a föld történelmének végéhez, ezért sokkal nagyobb önfeláldozással kell művelnünk Isten munkájának különböző területeit. Az utolsó napok feladata a különleges hittérítő munka. A jelen igazság hirdetése az első szavától az utolsóig hittérítő erőfeszítés. Az elvégzésére váró feladat minden lépése áldozathozatalra szólít. Az ilyen önfeláldozó szolgálatból a munkások megtisztultan, megfinomultan kerülnek ki, akár a tűzben megpróbált arany.

A bűnben pusztuló lelkek látványának fel kellene ráznia bennünket, hogy nagyobb igyekezettel hirdessük a jelen igazságot a sötétben lévőknek, különösen ott, ahol alig tettünk még valamit Isten emlékművének megalapításáért. Bele kell fognunk, és a világ minden részén be kell fejeznünk a munkát, amelyet már régen végezniünk kellett volna. – *Bizonyosságtételek*, 7. kötet, 52. o.

Március 3., vasárnap – A hármás angyali üzenet

Az első, a második és a harmadik angyali üzenet hirdetésének helyét az ihletett Ige határozta meg. Ettől egyetlen jótányira sem lehet eltérni. Egyetlen emberi hatalomnak sincs joga megváltoztatni ezeknek az üzeneteknek a helyét, ahogyan nincs joga helyettesíteni az Ótestamentumot az Újtestamentummal. Az Ótestamentum a jelképek evangéliuma. Az Újtestamentum pedig a jelképek teljesevé. Mindkettő egyformán fontos. Az Ótestamentum bemutatja a Krisztus ajkáról származó tanításokat, amelyek semmilyen szempontból sem veszítettek erejükből. Az első és a második üzenet 1843-ban illetve 1844-ben volt hirdetve, és most élünk a harmadik üzenet hirdetésének idejében; viszont mindháromat továbbra is hirdetni kell. Nagyon fontos, hogy ezeket ismételjük az igazságot kereső lelkek számára. Hirdessük írásban és szóban, mutassuk be a jövendölések sorrendjét valamint alkalmazásuk lehetőségeit, amelyeket a harmadik angyal üzenetében találunk. A harmadik üzenet nem létezhet az első illetve a második nélkül. Ezen üzeneteket közölnünk kell kiadványok, prédikációk által, be kell mutatnunk a profetikuss

idővonalat, a már teljeseedett, és a beteljesedés előtt álló eseményeket. – *Counsels to Writers and Editors*, 26. o.

A tanítványoknak adott megbízatás nekünk is szól. Ma ugyanúgy, mint akkor, a megfeszített és feltámadt Üdvözítőt kell felmagasztalni azok előtt, akik Isten és reménység nélkül élnek a világban. Az Úrnak szüksége van pásztorokra, tanítókra és evangélistákra. Ajtóról ajtóra kell hirdetni szolgálainak az üdvösség üzenetét. Minden néphez, nyelvhez és nemzethez el kell vinni a hírt a Krisztus általi bűnbocsánatról. Ne erőtlen, élettelen kifejezésekkel terjesszék az üzenetet, hanem világos, határozott, megindító szavakkal. Százan és százan várnak intésre, hogy megmentésük az életüket. A világnak a keresztényben kell a kereszténység erejének bizonyosságát látnia. Nemcsak egyes helyeken, hanem az egész világon mindenütt szükség van az irgalmasság üzenetére. – *Az evangélium szolgálói*, 29. o.

Az angyalok az ég közepén repülve mutatkoznak a Bibliában, figyelmeztető üzenetet hirdetnek a világnak, és közvetlen hatásuk van a földi történelem végső napjaiban élő emberekre. Az angyalok szavát senki nem hallja, mert azok Istennek a mennyei világgal összhangban munkálkodó népét jelképezik. Isten Lelke által világosságot nyert és az igazság által megszentelt férfiak és nők hirdetik a három, egymást követő üzenetet. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 387. o.

Isten küldötte tiszta, jól kivehető hangon szól: „Mit csináltok? Bárcsak felfoghatnátok! Bárcsak megértenétek, hogy mennyire fontos és mit is jelent a figyelmeztető üzenet számotokra és a világ számára! Ha értenétek, akkor annak Lelke töltene be titeket, aki életét adta a világért. Akkor együttműködnétek vele, hogy elszánt és önfeláldozó erőfeszítéseket tegyetek a bűnösök megmentéséért.” – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 92. o.

Március 4., hétfő – Az első angyal üzenete, 1. rész

A Jelenések könyve 14. fejezetében leírt első angyali üzenetnek – amely meghirdeti Isten ítéletének óráját, és felszólítja az embereket,

hogy féljék és imádják Őt – az volt a célja, hogy elkülönítse Isten hitvalló népét a világ romboló hatásától. Isten népének meg kellett látnia valódi állapotát: világiasságát és elesettségét. Ha az egyház tagjai megfogadták volna azt az intést, amit Isten ebben az üzenetben küldött, akkor elhagyták volna azokat a bűnöket, amelyek elszakították őket Istentől. Ha elfogadták volna a menny üzenetét, és szívüket az Úr előtt megalázva őszintén igyekeztek volna megállni előtte, Isten Lelke és ereje megnyilatkozott volna közöttük. Az egyház újra eljutott volna a hit és a szeretet egységére, az apostoli idők boldog állapotára. – *A nagy küzdelem*, 379. o.

Krisztus követőinek ma vigyázniuk kell arra, hogy el ne veszítsék a tisztelet és istenfélelem lelkületét. A Szentírás megtanítja az embert arra, hogy alázatosan és áhítattal, a mennyei Közbenjáróba vetett hittel közeledjen Alkotójához. A zsoltáríró kinyilatkoztatja: „Mert nagy Isten az Úr, nagy király minden isten fölött... Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az Úr előtt!” (Zsolt 95:3,6) (...)

Isten iránti őszinte tiszteletre késztet végtelen nagyságának érzete és jelenlétének tudata. Mélységesen kellene szívünkre hatnia, ha megérezzük a Láthatatlan jelenlétét. Az imádkozás órája és helye szent, mert Isten van ott. Ha magatartásunkban és viselkedésünkben tiszteletet tanúsítunk, elmélyül bennünk az az érzés, amely tiszteletre késztet. „...szent és félelmes az ő neve” (Zsolt 111:9) – nyilatkoztatta ki a zsoltáríró. Amikor az angyalok kimondják ezt a nevet, eltakarják az arcukat. Nekünk elbukott, bűnös embereknek micsoda tisztelettel kellene ajkunkra vennünk Isten nevét! – *Próféták és királyok*, 47–48. o.

Tartsunk mélységes, lelkiismeretes önvizsgálatot! Ki kell gyógyulni a léhaságból és felszínességből, amit oly sok állítólagos keresztény megenged magának. Súlyos harc vár mindazokra, akik uralomra törő bűnös természetüket igába akarják hajtani. A felkészülés munkája személyes munka... Isten minden egyes ember ügyét olyan alaposan megvizsgálja, mintha rajta kívül nem volna senki más a földön. Mindenkinék a mérce alá kell állnia. Senkin sem maradhat egyetlen folt vagy sömörögzés vagy valami afféle.

Ünnepélyesek azok a jelenetek, amelyek az engesztelés záró szakaszához kapcsolódnak. Súlyos érdekek fűződnek e munkához. A menyeyei templomban most folyik az ítélet. Már hosszú évek óta tart. Hamar – senki sem tudja, hogy milyen hamar – az élők nevéhez érnek. Isten félelmetes jelenlétében kerül mérlegre az életünk. Most fogadjuk meg – jobban, mint valaha – a Megváltó figyelmeztetését: „Vigyázatok és imádkozatok, mert nem tudjátok, mikor jő el az az idő.” (Mk 13:33) „Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád.” (Jel 3:3) – *A nagy küzdelem*, 489–490. o.

Március 5., kedd – Az első angyal üzenete, 2. rész

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az Ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.” (Jel 14:6–7)

Ha figyelmezznek rá, akkor ez az üzenet minden nemzet, ágazat, nyelv és nép figyelmét fel fogja hívni az Ige alapos megvizsgálására, és valódi világosságot nyújt majd azt a hatalmat illetően, amely a hetedik napi szombatot egy hamis szombattal cserélte fel. A bűn embere elvetette az egyedül igaz Istent, megvetette törvényét, és porba taposta a szent szombat intézményét. Az oly tiszta és egyértelmű negyedik parancsolatot figyelmen kívül hagyták. A szombat, mint emlékünnap, mely bemutatja az élő Istent, az egek és föld teremtményét, ki lett törölve, és helyette hamis szombatot adtak a világnak. Rés keletkezett Isten törvényében. Egy hamis szombat nem lehetett valódi mérték. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 105. o.

Az első négy parancsolat mutatja be azt, hogy az ember kötelessége az Úrnak, az ő Istenének szolgálni teljes szívvel, teljes lélekkel és minden erejével. Ez az ember egész lényét jelenti. Olyan lelkesedéssel telt szeretetet, kedvességet jelent, amely annyira erőteljes, hogy az ember már nem is képes Isten-ellenes dolgokat táplálni az elméjében és a szívében...

Az örökkévaló Jehova, akinek élete önmagából ered, aki nem teremtett lény, és aki mindeneket fenntart, egyedül Ő méltó az imádatra és a hódolatra. Az embernek nem lett megengedve, hogy érzelmei és szolgálata révén bárkit is elsőbbségben részesítsen. Minden általunk kedvelt dolog a bálványunkká válik, ami hajlamos gyöngíteni Isten iránti szeretetünket, vagy átveszi a szolgálatunk helyét. – *Isten fiai és leányai*, 56. o.

A mi Istenünk szeretetteljes, irgalmas Atya. Ne essen nehezünkre neki szolgálni. Ellenkezőleg, örülünk és ujjongjunk, hogy szolgálhatunk és részt vehetünk munkájában. Isten nem akarja, hogy gyermekei, akiket oly dicsőn megváltott, kegyetlen és zsarnok munkaadónak tekintsék. Legjobb barátjuk Ő, és mikor Őt imádják, Isten velük van, tőle vigaszt és áldást várhatnak, amely szívüket örömmel és szeretettel tölti be. Isten azt akarja, hogy gyermekei az Ő szolgálatából vigaszt merítsenek, és inkább örömmel, mint teherrel tekintsék az Ő szolgálatát. Legbensőbb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve a mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve hűségesen és becsületesen járhassanak el minden dologban. – *Jézushoz vezető út*, 103. o.

Március 6., szerda – A második angyal üzenete

A második angyal üzenetének befejezése előtt nagy mennyei világosságot láttam Isten népére kiáradni. E világosság sugarai a naphoz hasonlóan ragyogtak. Hallottam az angyalok hangját, akik így kiáltottak: „Íme, a vőlegény jó, menjetek eléje!”

Ez volt az „éjféli kiáltás”, amely a második angyal üzenetét felerősítette. Mennyei angyalok rázták fel az elcsüggedt szenteket, és készítették elő nagy munkájukra... Azt a felszólítást kapták, hogy siessenek, hirdessék hangosan ezt az üzenetet, és ők Isten Szentlelkének ereje által igyekeztek felrázni elcsüggedt testvéreiket is. Ez a munka nem emberi bölcsességre vagy tanultságra támaszkodott, hanem Isten erejére, és a szentek, akik hallották a felhívást, nem állhattak annak ellen. Az üzenetet először azok fogadták el, akik lelkileg a legelőrehaladottabbak voltak,

és akik régebben voltak a munkában, utóbb csatlakoztak hozzájuk, és segítették erőteljesebbé tenni a kiáltást...

Az ország minden részében világosság áradt a második angyal üzenetére, és sokak szívét érintette a mennyei üzenet. Városról városra és faluról falura haladt, míg Isten várakozó népe teljesen felébredt. Egyes egyházak megtiltották az üzenet hirdetését, és hívő lelkek, akik mégis elfogadták az élő bizonyosságot, elhagyták az elesett egyházakat. Az éjféle kiáltás igen hatalmas munkát végzett. Az üzenet a szíveket vizsgálta, és a hívőket arra készítette, hogy élő tapasztalatokat szerezzenek maguknak. Megértették, hogy egyik sem támaszkodhat a másikra. – *Tapasztalatok és látomások*, 238. o.

Az ember úgy viselkedik, mintha engedélyt kapott volna arra, hogy hatályon kívül helyezze Isten rendeléseit. A kritizálók Isten fölé helyezik magukat, és vagy módosítják, vagy pedig jóváhagyásukat adják az Igére vonatkozóan. Ezzel a nemzetek Babilon paráznaságának borát kénytelenek meginni. A kritizálók képviselői úgy rendelkeztek az igazságok felől, hogy azok megfeleljenek a végidők hitehagyásának. Ha nem tudják aláásni vagy tévesen alkalmazni Isten Igéjét, és nem képesek emberi gyakorlatokkal elferdíteni, akkor egyszerűen megrontják. – *The Upward Look*, 35. o.

„És más angyal követé azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek.” (Jel 14:6–8) Miként történik ez? Hamis nyugalomnap elfogadására kényszerítik az embereket. Mózes második könyvének 31. fejezete világosan leírja, melyik nap az Úr szombatja. Kijelenti, hogy a szombat Isten népe hűségének a jele. – *Bizonyágtételek*, 8. kötet, 94. o.

A Biblia kijelenti, hogy az Úr eljövetele előtt Sátán „a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával” fog dolgozni, és Isten engedi, hogy azok, akik „nem fogadták be az igazságnak szeretetét az Ő üdvösségükre”, megkapják „a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak” (2Thessz 2:9–11). Amíg ez az

állapot nem következik be, amíg az egyház és a világ nem egyesül teljesen az egész keresztény világban, addig Babilon még nem bukott el egészen. A változás fokról fokra történik, és Jel 14:8 teljes megvalósulása még a jövőben van. – *A nagy küzdelem*, 389. o.

Március 7., csütörtök – A harmadik angyal üzenete

A harmadik angyal az ég közepén repülve hirdeti Isten parancsolatait és Jézus hitét. Az utolsó napokban ezt a munkát kell végezni. Az angyal repülése közben az üzenet semmit sem veszít erejéből. János látja a munkát megerősödni, mígnem az egész föld betelik Isten dicsőségével. A „Féljétek az Istent és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája!” üzenetet hangos szóval kell hirdetni. Az Úr munkáját az embernek kell továbbvinni lelkesedéssel és egyre fokozottabb életerővel. Otthon, az iskolában és a gyülekezetben férfiak, nők és fiatalok készüljenek elvinni az üzenetet a világnak. – *Isten fiai és leányai*, 212. o.

A harmadik angyal üzenete a legfélelmetesebb fenyegetést tartalmazza, amelyet valamikor halandó emberekhez intéztek. Rettenetes bűn az, amely Isten haragját kegyelemmel elegyítetlenül hívja ki. Az emberek nem maradtak tudatlanságban e fontos dologban. Figyelmeztetni kell a világot erre a bűnre, mielőtt Isten ítéletei meglátogatják, hogy megtudják, miért zúdulnak rájuk a büntetőítéletek, és legyen idejük megmenekülni.

A nagy küzdelem folyamán két különböző, egymással szemben álló osztály fejlődik ki. Az egyik „imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi” (Jel 14:9), így magára veszi a harmadik angyal félelmetes fenyegető ítéleteit. A másik osztály a világgal éles ellentétben „megtartja Isten parancsolatait és a Jézus hitét” (Jel 14:12). – *A megváltás története*, 383. o.

A földet pusztító tűz borítja, de az igazak biztonságban vannak a Szent Városban. Akik az első feltámadáskor léptek ki a sírjukból, azokon nincs hatalma a második halálnak. Míg Isten a gonoszoknak megemésztő tűz, népének nap és pajzs (Jel 20:6; Zsolt 84:12).

„Láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala.” (Jel 21:1) A tűz, amely a gonoszokat megemészti, megtisztítja a földet. Elsöpri az átok minden nyomát. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottakat a bűn félelmetes következményeire emlékezteti.

A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán. A megdicsőült Krisztust szemlélve a próféta így szól: „Ragyogása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az Ő hatalmának rejteke.” (Hab 3:4) – *A nagy küzdelem*, 673–674. o.

Március 8., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Az utolsó figyelmeztetés” című fejezet; *Tapasztalatok és látomások*, „A Krisztus-várás mozgalma képekben” című fejezet.

11. tanulmány

Az utolsó hét csapás

Március 9., szombat délután

A kegyelem angyala nemsokára távozik e földről, és a hét utolsó csapás zúdul a világra. Bűn, gyalázat, bánat és sötétség uralkodik mindenfelé. Ámde Isten még mindig felkínálja az embereknek azt a kiváltságot, hogy felcserélhetik a sötétséget a világossággal, a tévedést az igazsággal, a bűnt az életszentséggel. Ámde Isten türelme és kegyelme is véget ér. Senki se gondolja, hogy hazugsággal megmenekülhet haragja elől, mert Isten a hazugság védfalát rombolja. Isten haragjának kősziklái nemsokára hullani fognak, és ha a törvényszegők büntetése megkezdődött, akkor nincs szünet többé. Isten haragjának viharfelhői gyülekeznek, és csak azok állhatnak meg, akiket az igazság megszentelt Isten szeretetében. Ők Krisztussal együtt Istenben rejtőznek, míg a pusztítás műve bevégeződik. Isten felkel, hogy bűneikért e világ lakosait megbüntesse. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 182. o.

A végső ítélet napján minden elveszett lélek meg fogja érteni, mit dobott el magától azzal, hogy elvetette az igazságot. A kereszt áll majd szemük előtt, és mindenki – akit bűnei addig elvakítottak – felismeri igazi jelentőségét. Kálvária látomása nyomán, a titokzatos áldozat láttán minden bűnös elismeri, hogy a menny ítélete jogos. Minden hazug mentség semmivé lesz. Az emberiség hitehagyása a maga irtózatosságában mutatkozik meg. Mindenki meglátja majd, mit választott. Tisztázódik az igazság és a tévelygés minden kérdése, amely a hosszú küzdelem alatt felmerült. A világegyetem ítélőszéke igazolni fogja, hogy Isten nem felelős a bűn keletkezéséért és következményeiért. Akkor bebizonyosodik, hogy nem az isteni rendelkezések idézték elő a bűnt. Isten uralmában nem volt hiba; semmi ok nem volt a hűtlenségre és elégedetlenségre. – *Jézus élete*, 58. o.

Amikor Krisztus közbenjárása megszűnik a szenthelyen, Isten kitölti elegyítetlen haragját azokra, akik imádják a fenevadat és képét, és felveszik magukra a fenevad bélyegét (Jel 14:9–14). Izrael népének megsza-
badítása előtt Isten csapásokkal sújtotta Egyiptomot. Azok a csapások, amelyek Isten népének végső szabadulása előtt a világot fogják sújtani, hasonlítanak az egyiptomi csapásokhoz, csak rettenetesebbek lesznek annál, és sokkal több embert érintenek. A Jelenések könyvének írója így ecseteli azokat a szörnyű csapásokat: „Támada gonosz és ártalmas fekély azokon az embereken, akiken vala a fenevad bélyege, és akik imádják vala annak képét.” A tenger „olyanná lőn, mint a halott vére; és minden élő állat meghala a tengerben”. És „a folyóvizek” és „a vizek forrásai” vérré lesznek. Bármennyire iszonyú is ez a büntetés, Isten igazságosságához nem fér kétség. Isten angyala kijelenti: „Igaz vagy, Uram..., hogy ezeket ítélted; mivelhogy szentek és próféták vérét ontották, vért adál nekik inni; mert méltók arra.” (Jel 16:2–6) Akik Isten népét halálra ítélik, éppoly bűnösök vérük ontásában, mintha saját kezükkel ölték volna meg őket. – *A nagy küzdelem*, 627. o.

Március 10., vasárnap – Az utolsó hét csapás jelentése

Most is olyan igaz, mint mikor Krisztus a földön járt, hogy az örömhírnek ellenséges területre való minden behatolása az ellenség seregeinek kétségbeesett ellenállását váltja ki. Az előttünk álló összecsapás a legrettenetesebb lesz azok között, melyeknek az ember valaha is tanúja volt. Bár olyan hatalmasnak ábrázolja Sátánt, mint valamely erőteljes, felfegyverzett férfit, bukása mégis teljes lesz, és az is vele pusztul el, aki a hűség helyett a hitehagyást választja.

Isten oltalmazó Lelkének visszavonása már el is kezdődött. A szélvészek, viharok, fergetegek, tűzvészek és árvizek, tengeri és szárazföldi szerencsétlenségek gyors ütemben követik egymást. A tudomány igyekszik megmagyarázni e tüneteket. Sűrűsödnek körülöttünk a jelek, és Isten Fiának közelségéről tanúskodnak. De ezeket mind mással indokolják, csak az igazi okkal nem. Az emberek nem ismerik fel az őrálló angyalokat, akik a négy szelet mérsékelik, hogy ne fújjanak, míg Isten szolgálait el nem peccéteik. De amikor Isten utasítja majd angyalait, hogy eresz-

szék szabadjára a szeleket, olyan tusa következik, amelyet képtelen leírni a toll. – *Bizonyságtételek*, 6. kötet, 407. o.

Ó, bárcsak mindenki láthatná azt, ahogy nekem Isten kinyilatkozta, hogy felismerjék Sátán csalását, és jobban örködjenek, vigyázzanak. Láttam, hogy Sátán éppen az elpecsételés jelen idejében fejt ki leginkább olyan irányú tevékenységét, hogy Isten népét eltérítse, megcsalja és megsemmisítse. Láttam, hogy olyanok fölé nem volt kiteríthető a Mindenható oltalmazó takarója, akik nem voltak szilárdan megalapozva az igazságban.

Sátán minden úton-módon megkísérelte, hogy ott tartsa őket, ahol éppen voltak, mindaddig, amíg az elpecsételés elvégeztetik, és a Mindenható kiteríti oltalmazó takaróját a választottak fölé, mert jól tudta, hogy odakünn védelem nélkül maradnak, kitéve Isten haragjának, amely a hét utolsó csapásban nyilatkozik meg. Isten máris megkezdte oltalmazó takarójának kiterjesztését népe fölé, és nemsokára bevonja vele azokat, akik a harc napján védelmet óhajtanak. Isten hatalmasan munkálkodik népéért, és Sátánnak is megengedi, hogy hasonlóan dolgozzon. – *Tapasztalatok és látomások*, 44. o.

Mialatt Jézus a szentek szentjében szolgált, a csapások nem áradhattak ki a földre. De ha szolgálatát ott befejezi, és közbenjárói tisztjét leteszi, akkor többé semmi sem tarthatja vissza Isten haragját, amely teljes hevességében árad a gonoszok védtelen fejére, akik megvetették az üdvösséget, és gyűlölték az intelmet. Abban a rettenetes időben, amikor Jézus nem esedezik értük, a szentek közbenjáró nélkül élnek a szentséges Isten színe előtt. Minden egyes eset végleg eldőlt, minden egyes drágakövet egybegyűjtöttek. Jézus egy pillanatig a mennyei szentély külső részében tartózkodott, és ott azokat a bűnöket, amelyeket akkor vallottak meg, amíg a szentek szentjében tartózkodott, Sátánra mint a bűn végső okára helyezi, hogy a büntetést e bűnökért ő szenvedje el. – *Tapasztalatok és látomások*, 280. o.

Március 11., hétfő – Az utolsó hét csapás kitöltése

A bibliai történelemben jelentkező nemzetek közül a legvakmerőbben Egyiptom tagadta az élő Isten létezését, és szállt szembe parancsaival. Egy uralkodó sem mert Egyiptom királyánál nyíltabban és fölényesebben fellázadni a menny tekintélye ellen. Amikor Mózes az Úr nevében átadta az üzenetet, a fáraó kevélyen válaszolt: „Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam az Izraelt? Nem ismerem az Urat, és nem is bocsátom el Izraelt.” (2Móz 5:2) Ez istentagadás. Az Egyiptommal jelképezett nemzet hasonlóképpen megtagadta az élő Isten kívánalmait, és hasonló hitetlen és kihívó magatartást tanúsított. – *A nagy küzdelem*, 269. o.

Azután láttam, hogy a hét utolsó csapás nemsokára kiárad azokra, akik nem állnak Isten oltalma alatt, de a világ ezt csak annyiba vette, mintha ugyanannyi hullni készülő esőcseppről volna szó. Ezután erőt nyertem arra, hogy végignézhessem a rettenetes, félelmetes utolsó csapást, Isten haragjának kiadását. Láttam, hogy Isten haragja rettenetes, és ha Isten felháborodásában kinyújtaná karját, akkor a föld összes lakói olyanokká lennének, mintha sohasem lettek volna, vagy gyógyíthatatlan, gyötrő fekélyektől és sepektől szenvednének, amelyekből nincs gyógyulás és megváltás, csak a pusztulás. Rémület fogott el, arcra borultam az angyal előtt, és úgy kértem, hogy távoztassa el tőlem vagy takarja el e látványt, mert olyan rettenetes. Ekkor oly világosan láttam annak fontosságát, mint még soha, hogy Isten szavát a legnagyobb gonddal kutassuk át, hogy megtudjuk belőle, miképpen kerülhetjük el a csapásokat, amelyekről Isten szava kijelenti, hogy mindazokra jönnek, akik a fenevadat imádják, és annak képét és jelét homlokukra vagy kezükre felveszik. Rendkívül csodálkoztam azon, hogy emberek akadnak, akik Isten parancsolatait, különösen a szent szombatnapot lábbal tapossák, míg a Szentírás olyan határozott és rettenetes fenyegetéseket és ítéleteket tartalmaz a törvény áthágói ellen. – *Tapasztalatok és látomások*, 64. o.

Örökkévaló karjai ölelik át azt a lelket, aki hozzá fordul segítségért. Biztosan nyugodhatunk oltalmában és elmondhatjuk: „Mikor félnem

kellene is, én bízom te benned.” (Zsolt 56:4) Isten beteljesíti ígéreteit mindazokon, akik benne reménykednek...

Nem a megpróbáltatásoktól mentesen, hanem azok kellős közepében fejlődik ki a keresztény jellem. Krisztus követőjét az ellentmondás és az ellenállás csak annál nagyobb éberségre, annál komolyabb imára készíti. Ha Isten kegyelme által kitartunk és elviseljük, az erős kísértés türelmet, éberséget, állhatatosságot, mélységes, maradandó bizalmat eredményez. A keresztény hit diadala az, hogy képesíti követőit szenvedni, és egyszersmind erősnek maradni; megalázkodni, de éppen alázatosság által győzni. Egész nap öldöklük, de mégis él; hordozza a keresztet, de így nyeri el a dicsőség koronáját. – *Az apostolok története*, 467. o.

Március 12., kedd – Az Eufrátesz folyó kiszáradása

Hatalmas küzdelem előtt állunk, közeledünk a mindenható Isten nagy napjának viadala felé. Amit eddig visszatartottak, azt most szabadon engedik, és a kegyelem angyala kibontja szárnyait, hogy eltávozzon, és átadja a világot Sátán uralmának. A föld fejedelmei és hatalmasságai keserű lázadást indítanak a menny Istene ellen, gyűlölettel telve azok iránt, akik a Teremtőt szolgálják. Nemsokára megvívják a jó és gonosz közötti utolsó küzdelmet, a föld lesz a csatatér, az utolsó harc és a végső győzelem színtere. – *Az én életem ma*, 308. o.

Ezek a csapások nem egyetemesek, különben a föld lakói mind elpusztulnának. De ilyen szörnyű csapásokról halandó ember soha nem hallott. Azok a büntetések, amelyek a kegyelemidő lezárta előtt sújtották az embereket, mind kegyelemmel voltak elegyítve. A közbenjáró Krisztus vére pajzsként védte a bűnöst bűnének teljes büntetésétől, de a végítéletkor Isten irgalom nélkül önti ki haragját...

Isten népe sem menekül meg a szenvedéstől. Üldözni és nyomorgatni fogják őket, nélkülözni és éhezni fognak, de nem pusztulnak el. Az az Isten, aki Illésről gondot viselt, egyetlen önfeláldozó gyermekét sem hagyja magára. Aki számon tartja fejük hajszárait, gondja lesz rájuk, és az éhínség idején is eledelt ad nekik. Míg a gonoszok az éhségtől és

a ragálytól elpusztulnak, az igazakat angyalok védik, és kielégítik szükségleteiket. Annak, „aki igazságban jár”, szól az ígélet: „Kenyerét megkapja, vize el nem fogy.” „A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvük a szomjúságban elepedt: én, az Úr, meghallgatom őket, én, Izrael Istene, nem hagyom el őket.” (Ésa 33:15–16; 41:17) – *A nagy küzdelem*, 628–629. o.

Igen, Isten szolgálói teljes bizonyossággal bízhatnak Benne, félelem nélkül tekinthetnek Jézusra, és az Ő parancsolatainak engedelmeskedve haladhatnak előre elhagyva mindent, ami egyesíti őket a világgal. Sikerrük Istentől jön, és nem vallanak kudarcot, mivel nem a törvénytelen emberek gazdagságát és befolyását birtokolják. Ha mégis elbuknak, az azért következik be, mert nem hallgatnak az Úr rendelkezéseire, és nem birtokolják a Szentlelket...

Csak akkor vagyunk biztonságban, ha egyesültünk Jézus Krisztussal. A világi emberek barátságának elvesztését megengedhetjük magunknak. Mert aki világi emberekkel egyesül azért, hogy szentségtelen céljait elérje, az az ember végzetes tévedést követ el, mivel elveszíti az isteni előjogokat és áldásokat. – *This Day With God*, 354. o.

Március 13., szerda – Sátán utolsó nagy megtévesztése

A legnagyobb próba a szombat, mely választóvonalat jelent hűségesek és hűtlenek, engedelmesek és törvénytaposók között. Isten rendelte a szombatot, és aki a parancsolatok megtartójának vallja magát, aki hiszi, hogy a harmadik angyal üzenetének hirdetése idejében élünk, meg fogja érteni, hogy milyen fontos szerepe van a szombatnak ebben az üzenetben. Az élő Isten pecsétje a szombat. Az ilyen lélek nem kicsinyli le a szombatot jelentőségét azért, hogy könnyebben megtarthassa. – *Manuscript 34.*, 1897.

A Jelenések könyvében János azok földi egyesüléséről ír, akik semmibe veszik Isten törvényét. „Ezeknek egy a szándékuk; erejüket és hatalmukat is a fenevadnak adják. Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya; és

az ővele való hivatalosok és választottak és hívek is.” (Jel 17:13–14) „És láték a sárkány szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lelket kijőni, a békákhoz hasonlókat.” (Jel 16:13)

Mindazok, akik felmagasztalják és imádják a bálványzombatot, a napot, melyet Isten nem áldott meg, az ördögöt és angyalait segítik Istentől kapott képességeik minden erejével, melyet romlott célokra használnak fel. Egy másik, értelmüket elvakító lélek által vezetettve nem veszik észre, hogy a vasárnap bevezetése egészében a katolikus egyháztól ered. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 423. o.

Sokan úgy igyekeznek megmagyarázni a szellemi megnyilvánulásokat, hogy teljesen a médiumok szemfényvesztésének tulajdonítják. Közben igaz az, hogy a cselofságok és csalások eredményeit is gyakran valódi megnyilatkozásoknak állították be, a természetfeletti erő kifejezett megnyilatkozásai is megtörténhetnek... Sokan esnek tőrbe, mivel azt hiszik, hogy a spiritizmus csupán emberi ámítás. Amikor azonban szembe kerülnek azokkal a megnyilatkozásokkal, amelyeket csak természetfelettieknek tekinthetnek, akkor ezek a jelenségek megcsalják, és arra bírják őket, hogy úgy vegyék, mint „Istennek nagy erejét”.

Ezek az egyének figyelmen kívül hagyják a Szentírásnak a csodákra vonatkozó bizonyágtételét, amelyeket Sátán és ügynökei művelnek. Sátán segítségével tudták utánozni a fáraó varázslói Isten munkáját. János apostol az utolsó napokban megnyilatkozó csodatevő erő leírásakor kijelenti: „És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára. És elhiteti a föld lakosait a jelekkel, amelyek adatának néki.” (Jel 13:13–14) Itt nemcsak csalásról van szó. Az embereket megtévesztik azokkal a csodákkal, amelyeknek cselekvésére Sátán ügynökeinek hatalmuk van, és nem azokkal, amelyeknek keresztülvitelét hamisan állítják. – *A megváltás története*, 394–395. o.

Március 14., csütörtök – Gyülekezés a végső csatára

Az armageddoni csatát meg kell vívni. Vigyázzunk, hogy egyikünket se találja álomban az a nap! Igen ébereknek kell lennünk, és mint a bölcs szüzek, gondoskodnunk kell a lámpásunkba való olajról. A Szent-

lélek hatalmának meg kell nyugodnia rajtunk. Az Úr seregének vezére a mennyei angyalok élére állva irányítja majd a küzdelmet.

Ünnepélyes események előtt állunk. Trombitaszó trombitaszót követ majd, miközben csapás csapás után töltetik ki a föld lakóira. Őriási érdekeltségű események küszöbén állunk, melyek biztos kifejezői lesznek az Úr jelenlétének, aki minden korban végigkísérte művének előrejutását és fejleményeit, és aki kegyelmesen megígérte, hogy minden harcukban együtt lesz gyermekeivel a világ végezetéig. Az Úr megvédi és diadalra juttatja igazságát. Hűségeseibe készséggel plántál indítékokat és céltudatot. Reményt, bátorságot és erőt önt beléjük az események felgyorsulásának idején. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 426. o.

A föld fejedelmei és hatalmasságai keserű lázadást indítanak a menny Istene ellen, gyűlölettel telve azok iránt, akik a Teremtőt szolgálják. Nemsokára megvívják a jó és gonosz közötti utolsó küzdelmet. A föld lesz a csatatér, az utolsó harc és a végső győzelem színtere. – *Az én életem ma*, 308. o.

Az Úr napja egyre közeledik, az állítólag nagy és bölcs emberek mégsem ismerik fel Krisztus jövetelének és a világ végének jeleit. A gonoszság elhatalmasodik, és sok szívben kihűl a szeretet.

Ezrek és milliók döntenek most el örök életüket vagy örök halálukat. A férfi, akit teljesen leköt hivatása, aki a szerencsejátékokban leli örömét, aki szereti kielégíteni elfajult étvágját, a szórakozás szerelmesei, a színházak és táncteremek látogatói számításukon kívül hagyják az örökkévalóságot. Az életük értelme csupán ennyi: mit együnk, mit igyunk, s mivel ruházkodjunk. Nem tartanak a menny felé zarándokló menettel. A nagy hitehagyó vezeti őket, és vele is pusztulnak majd el. – *Bizonyosságtételek*, 6. kötet, 406. o.

Március 15., péntek

„Láttam a sárkány szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lelket kijönni, a békákhoz hasonlókat. Mert

ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek; akik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy egybegyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára.” (Jel 16:13–14) (...)

E két nagy tévedéssel – a lélek halhatatlanságával és a vasárnap szentségével – csalja csapdába Sátán az embereket. Míg az előbbi a spiritizmus elképzeléseivel, az utóbbi Rómával hozza közös nevezőre az embereket. Az Egyesült Államok protestánsai elsőként lépik át a szakadékot, hogy kezet fogjanak a spiritizmussal és a római hatalommal is. E hármasszövetség hatására ez az ország követni fogja Rómát a lelkiismeret jogainak sárba tiprásában.

Katolikusok, protestánsok és a világ fiai egyaránt elfogadják a kegyesség formáját a kegyesség ereje nélkül, és ebben a szövetségben a világot megtérítő és régóta várt millennium nagyszerű mozgalmának kezdetét látják...

A rendelettel, amely Isten törvényét megsértve a pápaság által létesített intézményt kényszeríti az emberekre, nemzetünk teljesen elszakad majd az igaz tettektől. Amikor a protestantizmus átnyújtja kezét a szakadékon, hogy megragadja a római hatalom kezét, amikor a hármasszövetség nyomása alatt országunk eltiporja az alkotmány minden elvét, s amikor helyet adnak a pápai hamisságok és csalások gyakorlásának, akkor megtudjuk, hogy elérkezett Sátán csodatevéseinek ideje, és elközelgett a vég.

Amikor nemzetünk elárulja kormányzati alapelveit, mert elfogadja a vasárnap törvényét, akkor a protestantizmus kezet fog a pápasággal. Nem lesz ez más, mint új élet lehelése abba az önkényuralomba, amely régóta mohón lesi az alkalmat, hogy leigázza Jézus Krisztus követőit. – *Maranatha*, 190. o.

További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 3. kötet, „Helyreállítani és nem rombolni” című fejezet.

12. tanulmány

Ítélet Babilon felett

Március 16., szombat délután

A „Babilon” szó a „Bábel” szóból ered, és zűrzavart jelent. Babilon a Szentírásban a hamis vagy hitehagyó vallások különböző formáit jelöli. A Jelenések 17. fejezetében Babilont egy asszony ábrázolja. A Biblia ezzel a képpel az egyházat szimbolizálja: az erényes asszony a tiszta egyházat, a gonosz asszony pedig a hitehagyó egyházat jelképezi. – *A nagy küzdelem*, 381. o.

Babilon tehát „a paráznáknak... anyja”. Lányai pedig azokat az egyházakat szimbolizálják, amelyek Róma dogmáihoz és hagyományaihoz ragaszkodnak, és példáját követve feláldozzák az igazságot és Isten jóváhagyását a világgal való tiltott szövetség oltárán. A Jelenések 14. fejezetében azt az üzenetet találjuk, hogy Babilon leomlott. Babilon azokra a vallási szervezetekre vonatkozik, amelyek valamikor tiszták voltak, de megromlottak. Ezt az üzenetet, mivel az ítéletre való figyelmeztetés után következik, az utolsó napokban kell hirdetni. Tehát nem vonatkozhat csupán a katolikus egyházra, mert ez az egyház már hosszú századok óta bukott állapotban van. János elmondja, hogy Isten kihívja népét Babilonból (Jel 18. f.). E szentírási kijelentés szerint Isten népe közül sokan még Babilonban vannak. Melyek azok a vallási közösségek, amelyekben ma Krisztus követőinek a többsége található? Kétségkívül a különböző protestáns egyházak. Keletkezésükkor ezek az egyházak becsülettel állást foglaltak Isten és az igazság mellett, és a menny áldása kísérte őket. Még a hitetlen világ is kénytelen volt elismerni azokat az áldott eredményeket, amelyek az evangélium elveinek elfogadását követték. Az Izraelhez intézett prófétai kijelentés szerint: „Szépségednek híre ment a népek között, mert tökéletessé tették azok az ékszerek, amelyeket rád

raktam – így szól az én Uram, az Úr.” De ugyanazok az igények buktatták el őket is, amelyek tönkretették és megrontották Izraelt: ők is utánozni akarták a hitetlenek szokásait, és keresték barátságukat. „Elbizakodtál szépséged miatt, és hírhedt parázna lettél.” (Ez 16:14–15 – új prot. ford.) – *A nagy küzdelem*, 382. o.

Mindenkinek tudomást kell szereznie az utolsó figyelmeztető üzenetről. A Jelenések könyvének 12. illetve 18. fejezetében található jövődölések most teljeseznek. A 18. fejezet tartalmazza az egyházakhoz intézett utolsó felhívást, ami épp most hangzik. A 19. fejezetben pedig elének tárul az az idő, amikor az ördög és a hamis próféta a tűz tavába vetetik. A sárkány, a menny elleni lázadás kirobbantója megköttözve ezer évre a mélységekbe vették. Ezek után következik a gonoszok feltámadása, majd Sátán és minden követőjének elpusztulása, valamint Krisztus végső győzelme és uralma a földön. – *The Upward Look*, 277. o.

Március 17., vasárnap – A parázna Babilon

Sok protestáns egyház követi Róma példáját azáltal, hogy kapcsolatot tart fenn „a föld királyaival”. Az államegyházak a kormányokkal és más közösségekkel való kapcsolat által a világ kegyeit keresik. A „Babilon” – zűrzavar – elnevezés jól ráillik ezekre a közösségekre. Mind azt vallják, hogy tanításukat a Bibliából veszik, mégis szinte megszámlálhatatlan, hitvallásban és elméletekben egymásnak élesen ellentmondó felekezetre oszlanak...

Babilon nagy bűne az, hogy „paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek”. A megittasodás kelyhe, amelyet a világnak nyújt, azokat a hamis tanokat jelenti, amelyeket a föld nagyjaival való meg nem engedett kapcsolat következtében fogadott el. A világgal való barátság megrontja hitét, ő viszont olyan tanok hirdetésével áraszt romlott befolyást a világra, amelyek a Szentírás legvilágosabb kijelentéseivel ellentétben állnak. – *A nagy küzdelem*, 383, 388. o.

Komoly, félelmetes idő ez a gyülekezetnek. Az angyalok készen állnak Isten parancsára várva, hogy kitöltsék a világra a hét poharat. Puszt-

tító angyalok kezdik el megtorló munkájukat, hiszen Isten Lelke fokozatosan visszavonul a világból. A Sátán is gyűjti a gonoszság hadait, kimenve a föld királyihoz és az egész világra, hogy zászlaja alá gyűjtse őket, kiképezve a mindenható Isten nagy napjának viadalára. A Sátán a lehető legnagyobb erőfeszítéseket teszi az utolsó csatában való felülkerekedésre. Alapvető elveket fognak előhozni, döntéseket hoznak velük kapcsolatban. Hitetlenség lesz úrrá mindenfelé. Elszaporodott az istentelenség. A gyülekezet tagjainak hite egyéenként próbára kerül, mintha sohasem lett volna más személy a világon. – *A Te Igéd igazság*, 7. kötet, 983. o.

Az igazság elfogadásának és hirdetésének az a nagy akadály, hogy ez kényelmetlenséggel és gyalázzal jár. Az igazság ellen ez az egyetlen olyan érv, amelyet az igazság képviselői soha nem tudtak megcáfolni. De ez nem félemlíti meg Krisztus hűséges követőit. Krisztus szolgálói nem várják el, hogy az igazság népszerű legyen. Tudják, hogy mi a kötelességük, és tudatosan vállalják a keresztet. Pál apostolt idézve mondják: „A mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk”; miként atyáink között is volt olyan, aki „Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak” tartotta „Krisztus gyalázatát” (2Kor 4:17; Zsid 11:26). (...)

Válasszuk a jót magáért a jóért, és bízzuk Istenre a következményeket! – *A nagy küzdelem*, 460. o.

Az igazság nem volt népszerű Krisztus idejében. Napjainkban sem az. Népszerűtlen, amióta Sátán először megutáltatta az emberrel: olyan meséket talált ki, melyek önmagasztaláshoz vezettek. Nem találkozzunk-e manapság olyan elméletekkel és tanokkal, melyeknek nincsen alapjuk Isten Igéjében? Az emberek mégis éppoly szívósan ragaszkodnak hozzájuk, mint a zsidók hagyományaikhoz. – *Jézus élete*, 242. o.

Március 18., hétfő – A vörös fenevadon ülő parázna

A Jelenések 17. fejezetében említett asszony (Babilon) „bíborba és skarlátba” öltözve jelenik meg, aki „megékesítettett vala arannyal és drá-

gakóvel és gyöngyökkel, kezében egy arany pohár vala, tele utálatosságokkal... és az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a páráznáknak... anyja”. Így szól a próféta: „Látám, hogy az asszony részeg vala a szentek véréből és a Jézus bizonyátevőinek véréből.” Majd János azt mondja Babilonról, hogy az „ama nagy város, amelynek királysága van a földnek királyain” (Jel 17:4,18). Róma az a hatalom, amely oly sok századon át zsarnokoskodott a kereszténység uralkodóin. A bíbor és a vörös szín, az arany, a drágakövek és a gyöngyök elevenen ábrázolják a Szentszék fényűzését és a királyokét is túlszárnyaló pompáját. Egy hatalomra se illik rá ennyire pontosan az a kijelentés, hogy „részeg vala a szentek véréből”, mint erre az egyházra, amely oly kegyetlenül üldözte Krisztus követőit. Babilon ellen még az a vád is felmerül, hogy törvénytelen viszonyt tart „a föld királyai”-val. A zsidó egyház azért lett párázna, mert elfordult az Úrtól, és szövetségre lépett a pogányokkal. Rómát, amely világi hatalmak támogatását keresve hasonlóképpen megromlott, az Ige ugyanígy ítéli meg. – *A nagy küzdelem*, 382. o.

Szentírás arról az időről szólva kijelenti, hogy Sátán minden hatalmával és „a gonoszság minden csalárdságával” fog dolgozni (2Thessz 2:9–10). Munkájáról félreérthetetlenül árulkodik a gyorsan fokozódó sötétség, az utolsó napok sokféle tévelygése, eretneksége és csalása. Sátán nemcsak a világot ejti fogságba, de megtéveszti azokat az egyházakat is, amelyek állítólag Jézus Krisztuséi. A nagy hitehagyás olyan mélységessé fajul, mint az éjféli sötétség. Isten népe számára ez a próbák éjszakája, a könnyhullatás éjszakája, az igazságért elszenvedett üldözés éjszakája lesz. De a sötét éjszakában felragyog Isten világossága. – *Maranatha*, 165. o.

Mit is mondhatnék, hogy felrázzam gyülekezeteinket? (...) Eljön az Úr! Erről kell bizonyágot tennünk, nemcsak a szánkkal, de az életünkkel és a jellemünkkel is. Mégis sokan, akiknek pedig Isten világosságot és tudást, tekintélyt és a gazdagság talentumait adta, nem szeretik az igazságot és nem gyakorolják azt. Olyan sokat ittak az önzés és a világiasság részegítő poharából, hogy megittasodtak a világi gondoktól. Testvéreim, ha továbbra is tétlenek, világiasak, önzők maradtok, Isten bizonyosan

mellőzni fog benneteket, és olyanokat hív el, akik kevésbé önzők, kevésbé vágyakoznak a világi tisztesség után, és akik nem haboznak a táboron kívül is nekivágni a figyelmeztetés hirdetésének, mint Mesterük tette, még ha szidalmazzák is őket. Olyan embernek adja a munkát, aki vállalja, értékeli azt, s beleszövi annak elveit a mindennapi életébe. Olyanokat választ majd, akik alázatosan az Úr nevének dicsőítésére törekednek, és nem a maguk tiszteletére, előmenetelére. Embereket támaszt, akikben ugyan nincs annyi világi bölcsesség, de összeköttetésben állnak Ővele, felülről kérve az erőt és tanácsot. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 461. o.

Március 19., kedd – A vörös fenevad

Ahogy Krisztust is minden ok nélkül gyűlölték, úgy fogják gyűlölni az Ő népét is csupán azért, mert megtartja Isten parancsolatait. Ha azzal úgy bántak, mint egy közönséges gyilkossal, aki szent, feddhetetlen, és aki csak jót tett a földön, sőt még halálra is ítélték, akkor tanítványai is hasonló bánásmódra számíthatnak, bármennyire büntelen is az életük és tiszta is a jellemük.

Az emberek nagyra fogják becsülni azokat a rendelkezéseket, melyeket ördögi eszközök adnak ki azon a címen, hogy vissza akarják szorítani a gonosztságot, miközben Isten parancsolatait megvetik és lábbal tiporják. Ezért, akik hűségesek maradnak Jehova törvényeihez, készülniük kell arra az időre, amikor majd letartóztatják, ítélszékek elé hurcolják őket olyan emberek, akik nem Isten szent törvénye szerint élnek. – *Review and Herald*, 1899. december 26.

A föld történelmének megrázó korszakában élünk. A nagy összecsapás közvetlen előttünk áll. Látjuk, hogy a föld megromlott lakosai miatt. A bűn embere bámulatos szívóssággal törekedett felmagasztalni a hamis szombatot, s a hűtlen protestáns világ csodálattal követte a fenevadat, és az Úr által elrendelt szombat iránti engedelmséget a nemzet törvényeivel szembeni hűtlenségnek, ámulásnak bélyegezte meg. Országok fogtak össze, hogy támogassák a hamis nyugalomnap intézményét, amelyre Isten kinyilatkoztatásában egyetlen felhatalmazás sincs. – *A Te Igéd igazság*, 7. kötet, 977. o.

Azok, akik a győzelemért küzdenek, az ellenség kísértéseivel fognak szembesülni. Sátán azzal kísérti őket, hogy változtassák meg az elveket, amelyeket meg kellene tartaniuk ahhoz, hogy elérjék az isteni mércét. Sátán örül, ha sikerül elhitetnie az emberekkel téves elméleteit, míg végül nevük kitöröltetik az élet könyvéből, és a gonoszok közé soroltatnak...

Isten gyermekének egyre magasztosabb dolgokat kell megvalósítania. Meg kell vallania minden bűnt, hogy példája által mások is megvallják bűneiket, és értékeljék a szeretet által munkálkodó, lelket megtisztító hitet. Folyton örködni kell, pillanatra sem szabad megállnia, sem meghátrálnia, hanem előre kell haladnia isteni elhívásában...

Sose feledjük, hogy az idő nagyon rövid. A gonoszság mindent egyre csak gyarapszik. Az igazak arra hívtak, hogy legyenek a világ világossága. Folyton a szemetek előtt lebegjenek a jövőbeli ünnepléses események: az ítélet, valamint Krisztus visszajövetelének jelenei. Családotokkal együtt készüljetez arra a napra! – *This Day Whit God*, 322. o.

Az embereknek szokásuk másokat dicsőíteni és magasztalni... A bűn feladása nélkül nincs igazi megtérés, és fel sem ismerhetjük a gonoszság romboló jellegét. Isten angyalai olyan pontos látással rendelkeznek, amelyet a halandó ember sohasem érhet el, s így szemlélik őket, hogyan döntenek el örök sorsukat a korlátozott látású, tisztátalan szívű és kezű emberek, miközben sokuknak fogalmuk sincs arról, mi a bűn és mi rá a gyógyír. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 24. o.

Március 20., szerda – A fenevad hét feje

Aki meg akarja ismerni az igazságot, annak készen kell állnia minden kinyilatkoztatás elfogadására. Nem alkudhat meg a tévelygéssel. Kicsinyhitűnek lenni, fél szívvel csatlakozni az igazsághoz – ez annyi, mint a tévelygés sötétjét és a sátáni csalást választani.

A világi elméletek és az igazság megingathatatlan elvei nem mosódnak egymásba észrevétlenül, mint a szivárvány színei. Az örök Isten világos határvonalat húzott a kettő közé. A Krisztushoz való hasonlatos-

ság olyan élesen elkülönül a Sátánhoz való hasonlatosságtól, mint a nappal az éjszakától. Csak azok Krisztus munkatársai, akik az Ő életét élik. Ha a lélek csak egyetlen bűnt is dédelget, vagy egyetlen bűnös szokást is megtart, az az egész embert beszennyezi. Így a hamisság eszközévé válik. – *Jézus élete*, 312. o.

A római egyház ma egy makulátlan arcot mutat a világnak, és menetei iszonyú kegyetlenkedéseit. Keresztény köntöst öltött magára, de nem változott meg. A pápaság a letűnt korszakokban vallott elvei mellett ma is kitart. A legsötétebb időkben kigondolt tanításait ma is vallja. Senki ne hagyja magát megtéveszteni! A pápaság, amelynek a protestánsok ma tisztelettel adóznak, ugyanaz, mint amely a reformáció idején uralta a világot, amikor Isten emberei életüket kockára téve lerántották a leplet gonoszságáról. Ugyanaz a fennhéjázó büszkeség és önteltség jellemzi, amellyel királyokon és fejedelmeken hatalmaskodott, igényt tartva az Istennek kijáró tekintélyre. Lelkülete nem kevésbé kemény és uralkodó ma sem, mint amikor elfojtotta az emberi szabadságot, és megölte a Magasságos szentjeit. – *A nagy küzdelem*, 571. o.

Most, amikor közeledünk ahhoz az időhöz, amikor a levegőbeli fejedelemségek, a hatalmasságok és lelki gonoszság vív majd háborút az igazsággal; amikor Sátán megtévesztő működése olyan nagy lesz, hogy ha lehetne, még a választottakat is elhítené – szükségünk van arra, hogy csiszoljuk ítélőképességünket az isteni megvilágosítás által, hogy így felismerjük az isteni lelkületet, és ne legyünk tudatlanok Sátán fondorlatait illetően. Az emberi törekvésnek össze kell kapcsolódnia az isteni erővel, hogy képesek legyünk elvégezni a napjainkra kiszabott befejező munkát. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 15. o.

A vég közel van. A világosság gyermekeinek odaadó és kitartó elszántsággal kell tanítaniuk másokat arra, hogy készüljenek az előttünk álló nagy eseményre, hogy később ők is – mivel engedték, hogy a Szentlélek a szívükben munkálkodjon – képesek legyenek az ellenség viszszerzésére. Folyamatosan támadnak majd újszerű és idegen jelenségek, hogy azok hamis lelkesedést és vallási megújulást, valamint különös fej-

leményeket eredményezzenek Isten népe körében. Hadd haladjanak Isten gyermekei úgy, hogy szemüket a világ Életére és Világosságára függesztik! Tudjátok meg, hogy minden, amit az Isten Igéje világosságnak és igazságnak nevez: világosság és igazság – az isteni bölcsesség kisugárzása, nem pedig Sátán csalárd fondorlatainak utánzása. Isten bölcsességének a világossága minden őszinte, hosszútűrő és alázatos lélek számára szövethékként szolgál ösvényén. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 2. kötet, 17. o.*

Március 21., csütörtök – Babilon ítélete

A világ háborúkkal és ellenségeskedéssel van tele, mégis egyetlen vezető – a pápai hatalom – alatt egyesülnek majd a nemzetek, hogy Isten tanúi ellen fordulva a Teremtővel szálljanak szembe.

Mi adja Babilon uralmának erejét? A protestantizmus, amely azt vallja, hogy a Bárány természete és lelkülete lakik benne, és a menyhvel áll szövetségben, de valójában a sárkány hangján szól. Sötét hatalom mozgatja őt.

Egy lesz a gondolatuk. Egyetemes szövetség jön létre, amely hatalmát és erejét a fenevadnak adja. Így nyilvánul meg ugyanaz az erőszakos elnyomó hatalom a vallásszabadság ellen – annak szabadsága ellen, hogy a lelkiismeretünk parancsa szerint imádjuk Istent –, mint amilyet a pápaság tanúsított, amikor a múltban üldözte azokat, akik vissza merték utasítani a római vallás szertartásait. – *Maranatha, 187. o.*

A Babilont képező egyházak lelki sötétsége és Istentől való elidegenedése ellenére Krisztus követőinek nagy serege még mindig soraikban található. Közülük sokan nem értik a korunknak szóló különleges igazságokat. Nem kevés azoknak a száma, akik elégedetlenek jelenlegi állapotukkal, és nagyobb világosság után vágyanak. Hiába keresik Krisztus képmását abban a közösségben, amelyhez tartoznak. Amint ezek a közösségek egyre jobban eltávolodnak az igazságtól, és szorosabb szövetségre lépnek a világgal, a két csoport közti különbség nő, amelynek végső következménye a szakadás. Eljön az idő, amikor azok, akik Istent mindenekfelett szeretik, nem tudnak olyanokkal kapcsolatban maradni,

akik „inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét”.

A Jel 18. fejezete arra az időre mutat, amikor a hármás intés (lásd Jel 14:6–12) elutasításának következményeként az egyház teljesen eljut a második angyal által megjövendőlt állapotra, és Isten felszólítja a még Babilonban levő népét, hogy szakadjon el attól a közösségtől. Ez az üzenet az utolsó, amelyet a világ kap; és ez az üzenet elvégzi a maga munkáját. Amikor azok, „akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban” (2Thessz 2:12) Sátán súlyos csalása következtében elhiszik a hazugságot, akkor az igazság fénye ráragyog mindazokra, akiknek a szíve nyitva van befogadására. Az Úr minden gyermeke, aki még Babilonban van, hallgat e hívásra: „Fussatok ki belőle, én népem!” (Jel 18:4). – *A nagy küzdelem*, 390. o.

A világ nagy többsége elutasítja Isten kegyelmét, és gyorsan, visszafordíthatatlanul elpusztul. Azok pedig, akik megfogadják az intést, „a Felségesnek rejtekében” lakoznak, és „a Mindenhatónak árnyékában” nyugosznak. Igazsága pajzsuk és páncéljuk lesz. Nekik szól az ígélet: „Hosszú élettel elégítem meg őt, és megmutatom néki az én szabadításomat” (Zsolt 91:1, 4, 16).– *Pátriárkák és próféták*, 167. o.

Március 22., péntek

„Van-e köze tehozzád a hamisság székének, amely nyomorúságot szerez törvény színe alatt? Egybegyülekeznek az igaznak lelke ellen, és elkárhoztatják az ártatlannak véréét.” (Zsolt 94:20–21).

Miközben az utolsó napok veszedelmei környékezik Isten népét, Sátán komolyan tanácskozik angyalaival, hogy melyik lenne a legsikeresebb elgondolás a Krisztus-követők megrontására.

A nagy csaló így szól: „A szombat a nagy kérdés, amely majd lelkek sorsát eldönti. A mi teremtésünk szombatját kell felmagasztalnunk. Elfogadtattuk világiakkal és egyháztaggokkal egyaránt, most pedig az egyháznak a világgal kell egyesülnie ennek támogatására. Jelek és csodák segítségével azon munkálkodunk, hogy megvakítsuk őket az igaz-

ság iránt, és rá kell bírunk mindannyiukat, hogy a józan ész és Isten félelme ellenére szokásokat és hagyományokat kövessenek.

Majd befolyásolom a népszerű lelkészeket, hogy tereljék el hallgatóik figyelmét Isten parancsolatairól.

Ám a legfőbb dolgunk, hogy elhallgattassuk a szombatünneplők csoportját. Izgassuk fel ellenük a közvéleményt! Majd megnyerjük a nagy embereket és a világi bölcsességgel rendelkező férfiakat, és arra készítjük a hatóságokat, hogy céljainkat, elképzeléseinket véghezvigyék. Akkor majd az általam létesített ünnepnapot szigorú törvények teszik kötelezővé. Akik pedig nem tartják meg ezeket a törvényeket, azokat kiűzik a városokból és falvakból, éhezni és nyomorogni fognak. Ha egyszer hatalmunk lesz rá, megmutatjuk, mit tudunk tenni azokkal, akik nem tántoríthatók el Isten iránti hűségüktől... Egyszer már rávettük a római egyházat, hogy börtönnel sújtsa, kínpadra vonja, halálra adja azokat, akik nem engedelmeskedtek rendeletünknek. Immár összhangoztattunk a protestáns egyházak és a világ között, így a törvény erejével végül kiirtjuk azokat, akik nem vetik alá magukat tekintélyünknek. Ha majd halálbüntetés sújti ünnepnapunk elutasítóit, akkor a törvénytartók soraiból sokan a mi oldalunkra állnak.

Még e szélsőséges intézkedések bevezetése előtt törbe kell ejtenünk azokat, akik az igazi szombatot tisztelik. Sokakat elvonhatunk Krisztustól világiassággal, szenvedélyekkel és büszkeséggel. Azt képzelhetik, hogy biztonságban vannak, mert hiszik az igazságot, de vágyaik és alantas szenvedélyeik kielégítése megzavarja értékítéletüket, elpusztítja ítélőképességüket, és a bukásukat okozza.” – *Maranatha*, 163. o.

További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, 3. kötet, „Illés megint Akhábot” című fejezet.

13. tanulmány

„Ímé, újjáteremtek mindent”

Március 23., szombat délután

Isten felfedte, mi történik majd az utolsó időben, hogy egy nép készülhessen fel helytállni a harag és ellenkezés viharában. Akikhez eljutott az előttünk álló eseményekre figyelmeztető üzenet, azok ne üljenek nyugodtan, várva a közelgő viharra, megnyugtatta magukat, hogy az Úr majd betakarja hűségeseit a veszedelem napján. Ne semmittevés-sel, hanem munkával és tántoríthatatlan hittel várjuk Urunkat! (...) Míg az emberek alszanak, Sátán serényen ügyködik, hogy Isten népe ne kap-hasson kegyelmet és igazságot. A vasárnapmozgalom útját a sötétben egyengetik. Vezetőik elrejtik annak valódi célját, és sokan, akik csatla-koznak a mozgalomhoz, nem látják a rejtett áramlat irányát. Hitvallásuk ártalmatlan és látszólag keresztényi, de amikor a mozgalom nyilvános-ságra lép és „megszólal”, a sárkány lelkületét nyilvánítja ki. Kötelessé-günk megtenni minden tőlünk telhetőt, hogy elhárítsuk a fenyegető veszélyt... Kutassuk az Írásokat, hogy meg tudjuk indokolni hitünket! – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 452. o.

A vég közel. Lopva, észrevétlenül surran, hangtalan közeledik az éj-szakában, akár a tolvaj. Bárcsak az Úr megadná, hogy ne aludjunk többé, mint mások, hanem józanon virrasszunk. Az igazság nemsokára dicső-ségesen diadalmaskodik, s aki azt választja, hogy Isten munkatársa le-gyen, mind vele fog diadalt ülni. Az idő rövid, hamar eljön az éj, ami-kor senki sem munkálkodhat. A jelen igazság fényének örvendezők most siessenek, hogy hirdessék az igazságot. – *Bizonyságtételek*, 9. kö-tet, 135. o.

A megváltás nagy terve eredményeképpen a világ teljes mértékben visszakerül Isten kezébe. Mindaz, ami a bűn által elveszett, eredeti formájában áll helyre. Isten nemcsak az embert, hanem a földet is megváltja, hogy ez legyen örökkévaló lakhelye az engedelmeseknek. Sátán hatezer éve küzd azért, hogy a földet birtokában tartsa. Most mégis Istennek a föld teremtésénél kifejezett eredeti terve valósul meg. „De a magasságos egeknek szentjei veszik majd az országot, és bírák az országot örökké és örökkön örökké.” (Dn 7:18)

„Napkelettől fogva napnyugotig dicsértessék az Úr neve!” (Zsolt 113:3)
 „És az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr lesz, és a neve is egy.” (Zak 14:9) A Szentírás mondja: „Uram! Örökké megmarad a te igéd a mennyben.” „Minden végzése tökéletes. Megingathatatlanok örökké és mindvégig” (Zsolt 119:89; 111:7–8) Azokat a szent törvényeket, amelyeket Sátán gyűlölt és igyekezett megsemmisíteni, a büntelen világegyetem mindenütt megbecsüli. „Mert mint a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot és a dicsőséget minden nép előtt.” (Ésa 61:11).
 – *Pátriárkák és próféták*, 342. o.

Március 24., vasárnap – A Bárány menyegzői vacsorája

Krisztus követőinek is fényt kell árasztaniuk a sötét világban. A Szentlélek Isten Igéjéből fényt sugároz, és ez a világosság átforgalmazza annak életét, aki befogadja. A Szentlélek az emberi szívekbe plántálja az Ige elveit, és kialakítja bennük Isten tulajdonságait. Krisztus dicsősége fényének – Krisztus jellemének – vissza kell tükröződnie követőiben. Így dicsőítik meg Istent, és megvilágítják a Vőlegény házához, Isten városához, a Bárány menyegzői vacsorájához vezető utat.

A vőlegény éjfélkor – a legsötétebb órában – jött. Krisztus is a föld történelmének legsötétebb szakában jön el. A Szentírás Noé és Lót korával szemlélteti azokat az állapotokat, amelyek Isten Fia eljövetele előtt a világban uralkodnak. A Szentírás megjövendöli, hogy abban az időben Sátán minden hatalmával és „a gonoszságnak minden családságával” (2Thessz 2:9–10) fog dolgozni. Munkájáról félreérthetetlenül árulkodik a rohamosan fokozódó sötétség, az utolsó napok sokféle

tévelygése, eretneksége és csalása. Sátán nemcsak a világot ejti fogságba, de megtéveszti azokat az egyházakat is, amelyek Jézus Krisztus egyházának vallják magukat. A nagy hitehagyás olyan mélységessé fajul, mint az éjfél sötétsége; áthatolhatatlanná, mint a szőrzsák. Isten népe számára ez a próbák éjszakája, a könnyhullatás éjszakája, az igazságért való üldözés éjszakája lesz. De a sötét éjszakában felragyog Isten világossága. – *Krisztus példázatai*, 414. o.

Gazdagabb ruhát öltöttek rájuk, mint amelyet földön élő ember valaha is viselt. Olyan dicsőséges koronát nyertek, melyet emberi szem soha nem látott. A szenvedés, rágalmazás, nélkülözés, éhezés és sírás napjai véget értek. Ekkor hangos, tiszta és dallamos énekek törnek ki belőlük. A győzelem palmaágait lengetve így szólnak: „Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyiszekben ül, és a Bárányé!” (Jel 7:10) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 430. o.

Az ember egyedüli reménysége Jézus Krisztus, aki feddhetetlenségének ruháját kínálta fel a szennyes ruhát levetni hajlandó bűnös ember számára. (...)

A tiszta és szent ruha nem azért készül, hogy az üdvözültek akkor öltsek magukra, amikor belépnek a szent városba. Aki majd bemegy a kapukon, már magán viseli Krisztus igazságának ruháját. (...)

Nem azért merülnek feledésbe a vétkek, hogy a jellemhibákra lepel kerüljön; ott nem lesz csupán félig megtisztított ruha, mivel az összes tiszta és foltnélküli lesz.

Ha Isten parancsolatai valamint a legfontosabb vezérelvek iránti engedelmes életet élünk, és belekapaszkodunk üdvösségünk reménységébe, Krisztusba, Isten az érdekekben fog munkálkodni. Ez a hit általi megigazulás... Szorgalmas tanulmányozás által Isten parancsolatait gyakorlatba ültetve megnyílnak előttünk a mennyel való kommunikációs csatornák, és segítenek megkülönböztetnünk az igazságot a hamiságtól. Ezzel az engedelmességgel töltjük be Isten akaratát, az életünket pedig olyan feddhetetlenségi és tökéletességi szintre emeljük, amely Jézus Krisztus életében volt látható. – *Isten fiai és leányai*, 66. o.

Március 25., hétfő – Az Armageddon vége

Fontos tanulmányoznunk a hetedik pohár kitöltetésének eseményeit. A gonosz hatalmak nem mondanak le a harcról. Az armageddoni csatában azonban a Gondviselésnek fontos szerepe van. Amikor a földet betölti a Jelenések 18. fejezetében leírt angyal dicsősége, mind a jó, mind a gonosz vallási tényezők fölébrednek álmukból, és az élő Isten seregei kivonulnak a harctérre. – *Manuscript 175.*, 1899.

Krisztus első eljövetelekor alázattal és ismeretlenségben jelent meg. Szegényes élete tele volt szenvedéssel... A második eljövetelkor ez már nem így lesz. Az emberek nem egy csöcselék által körülvett fogolyként látják meg Őt, hanem mint a menny Királyát. Krisztus a saját, a mennyei Atyja és a szent angyalok dicsőségében jön el. Ezerszer ezer és tízezerszer tízezer angyal, Isten szépséges, diadalmas és tündöklő gyermekei fogják kísérni az útján. A töviskorona helyére a dicsőség koronája kerül. A régi bíborpalástot olyan hófehér ruha váltja fel, „amihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéříthet” (Mk 9:3). Mellén és derekán ez a név olvasható: „Királyok királya és uraknak Ura”. – *Isten csodálatos kegyelme*, 358. o.

Nemsokára keleten megjelenik egy kicsiny fekete felhő. A távolból sötétnek látszó felhő körülveszi a Megváltót. Isten népe ebben a felhőben felismeri az Emberfiának jelét. Ünnepeyes csendben figyelik a föld felé közeledő, egyre fényesebb és dicsőségesebb felhőt, mígnem nagy fehér felhő lesz belőle, amely megemésztő dicsőségként fénylik. Felette a szövetség szivárványa ível. Jézus hatalmas győzőként lép elő. Most nem „fájdalmak férfja”-ként jön, hogy kiigya a szegény és a szenvedés keserű poharát, hanem a menny és a föld győzteseként, az élők és holtak bírójaként, aki „hív és igaz”; aki „igazságosan ítél és hadakozik”. „És mennyei seregek követik... vala Őt” (Jel 19:11, 14). A királyt útján szent angyalok hatalmas, megszámlálhatatlan sokasága kíséri. Ajkukon dicsőítő ének, mennyei dallam hangzik. Az égen számtalan tündöklő alak látható – „tízezerszer tízezer és ezerszer ezer”. Emberi tollal nem lehet megrajzolni ezt a képet; az a tündöklés meghaladja az emberi képzeletet. „Dicsősége elborítja az eget, és dicséretével megtelik a föld. Ragyogása, mint a napé.” (Hab 3:3–4) – *A nagy küzdelem*, 640. o.

Elmélkedjünk az áldozatról, amely helyettünk hozatott meg azért, hogy megszerezze számunkra a mennyei szövöszéken készült fehér ruhát. Ezáltal kaptunk meghívást a menyegzőre, és lett mindenkinek a rendelkezésére bocsátva a menyegzői ruha. A feddhetetlenség ruhája végtelen nagy áldozatba került, ezért tehát mennyire bánkódik a menny, amikor valaki saját ruháját viselve kér bebocsátást a menyegzőre! Ó, milyen gyalázatos magatartás ez Istennel szemben, hiszen semmibe veszi a golgotai áldozatot! – *That I May Know Him*, 264. o.

Március 26., kedd – A millennium

Amikor Krisztus eljön, a gonoszok eltöröltetnek a föld színéről – megemészti őket Isten lehelete, elpusztítja őket dicsősége. A hűségesekeket pedig Krisztus beviszi Isten városába, és a föld teljesen kiürül...

Az egész föld pusztasággá lesz. Felszínén a földrengések során elpusztult városok és falvak romjai, gyökerestől kidöntött fák, tengerbe zuhant sziklaszirtek hevernek mindenütt, a hegyek helyét pedig már csak hatalmas tátongó kráterek jelzik.

Ez lesz Sátán és gonosz angyalainak lakhelye ezer éven át. Korlátozva lesz, csupán itt járhat-kelhet ezen az elpusztult bolygón, és szemlélheti az Isten törvénye elleni lázadásának következményeit. Ezer éven át „gyönyörködhet” az általa okozott átkok gyümölcséiben. Mivel nem hagyhatja el a földet, már nem áll jogában meglátogatni más bolygókat, megkísérteni és zavarni az el nem bukott lényeket. Ez idő alatt szörnyű szenvedéseket él majd át. Bukása óta folyamatosan gonosz hajlamait gyakorolta. Azonban, amikor tétlenségre lesz kárhóztatva, elgondolkozhat mindazon, amit bukása óta tett, és rettegéssel tekinthet a jövőbe, amikor majd az általa okozott összes gonoszságért el kell szenvednie a büntetést. – *The Faith I Live By*, 353. o.

Miután a szentek elváltak halhatatlanságba, és Jézussal együtt felvitettek, miután átvették hárfáikat, ruháikat és koronáikat, és bementek a szent városba, Jézussal együtt ítéltre ülnek össze. A könyvek felnyitattak – az Élet könyve és a Halál könyve. Az Élet könyve a szentek jócselekedeteit tartalmazza; a Halál könyve a gonoszok rossz cselekedeteit tartalmazza.

teit. E könyveket egybevetik a törvénykönyvvel, a Bibliával, és ennek értelmében ítéltetnek meg az emberek. A szentek Jézussal egyetemben mondják ki a halott gonoszok felett az ítéletet. „Lásd – szólt az angyal – a szentek Jézussal együtt ítéletet ülnek a gonoszok felett, és megítélik azokat cselekedeteik szerint, és az a büntetés, amely a gonoszokra az ítélet végrehajtásakor vár, a nevük mögé vezetetik be a könyvbé.” Láttam, hogy ezt a munkát a szentek Jézussal együtt az ezer év folyamán a szent városban végezték, még mielőtt az a földre szállott. Az ezer év végén Jézus angyalaival és szentjeivel együtt elhagyja a szent várost, s mialatt alájön velük a földre, az istentelen halottak feltámadnak; azok is, akik Őt általszegeztek, és jajgatnak, jajveszékelnék a cselekedeteik felett, midőn meglátják az Emberfiát dicsőségének teljességében az angyalok és a szentek seregétől kísérve. – *Tapasztalatok és látomások*, 52. o.

Március 27., szerda – „Új eget és új földet”

A tenger elválasztja a barátokat. Akadályt képez köztünk és szereteteink között. Érintkezésünket elválasztja a széles, feneketlen óceán. Az új földön nem lesz több tenger...

A természet túlaradó szépségében dicsérettel és imádatlal hódol Istennek. A világ a menny fényében fog fürödni. Az évek örömmel telve telnek majd. A hold fénye olyan lesz, mint a napé, a nap ragyogása pedig a mainak hétszerese. A szépség fölött a hajnalcsillagok örvendeznek, és Isten fiai vigadoznak majd. Krisztus Istennel együtt mondja: „Nem lesz többé bűn, és halál sem lesz”. – *A Te Igéd igazság*, 7. kötet, 988. o.

Az istentelenek sohasem szentségtelenítik meg az új földet. Tűz száll alá Istentől, amely nem hagy belőlük sem gyökeret, sem ágat. Sátán a gyökér, követői pedig az ágak.

Ugyanaz a tűz, amely a bűnösöket megsemmisíti, a földet is megtisztítja. A megroppant, letarolt hegyek megolvadnak az izzó hőségtől, a légkör és az egész föld megemésztődik. Megnyílik előttünk dicső és szépséges örökségünk, örököljük az egész újjá tett földet.

„Láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt” (Jel 21:1). A tűz, amely a gonoszokat megemészt, megtisztítja a földet.

Elsőpri az átok minden nyomát. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottakat a bűn félelmetes következményeire emlékeztetné. – *Maranatha*, 351. o.

A mennyei világban, a megváltottak otthonában nem lesz fájdalom, könny, halotti menet, gyászszalag. „Egyetlen lakója sem mondja: beteg vagyok – a nép, mely lakja, elnyeri bünei bocsánatát.” (Ésa 33:24) A boldogság gazdag árja ömlik majd, és az örökkévalóság tovahömpölygésével egyre mélyül.

Még mindig a földi tevékenységek árnyai és kavarodása közepette járunk. Mélységesen gondolkozunk el az eljövendő áldott életről. Hitünk hatoljon át a sötétség minden felhőjén, és szemléljük Őt, aki meghalt a világ bűneiért. Megnyitotta a paradicsom kapuit mindenki előtt, aki befogadja, és hisz benne. Ezeknek erőt ad, hogy Isten fiaivá és leányaivá váljanak. A nagy fájdalmat okozó szenvedések váljanak felvilágosító leckékké, amelyek megtanítanak arra, hogy előre törjünk Krisztusban magas hivatásunk jutalma után! Bátorítson minket a gondolat, hogy Krisztus nemsokára eljön. Örvendeztesse szívünket ez a gondolat. „Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő, és nem késik.” (Zsid 10:37) Áldott a szolgál, aki, mikor Ura eljön, ébren lesz! – *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 286. o.

Március 28., csütörtök – Az új Jeruzsálem

A vőlegény – e kép szerint – a menyegző előtt jön. A menyegző azt a jelenetet szimbolizálja, amikor Krisztus átveszi országát. A szent várost, az új Jeruzsálemet, amely Isten országának fővárosa és jelképe, az angyal „menyasszony”-nak, „a Bárány felesége”-nek nevezi. Az angyal ezt mondja Jánosnak: „Jer, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét.” „Elvive engem lélekben” – mondja a próféta –, „és megmutatá nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből.” (Jel 21:9–10) – *A nagy küzdelem*, 426. o.

Isten városában nem lesz éjszaka. Senkinek sem lesz szüksége pihe-
nésre, és azt nem is kívánják majd. Isten akaratának cselekvésében és az

Ő nevének dicséretében nem fáradnak el. A reggel frissességét mindig érezni fogják, és annak beveződésétől örökké távol állnak majd. „És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket.” (Jel 22:5) A nap fényességét olyan ragyogás teszi feleslegessé, amely nem okoz fájdalmas szemkáprázást, mégis mérhetetlenül felülmúlja azt. Istennek és a Báránynak dicsősége elárasztja a szent várost el nem halványuló fényességével. A megváltottak az örökké tartó nappalnak fényességében járnak.

„Templomot nem láttam abban, mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma és a Bárány.” (Jel 21:22) Isten népe nyilvános társalgást folytathat az Atyával és Fiával. Isten képét most mintegy tükörből vizsgatükörözödvé látjuk a természet művein és az emberekkel való eljárásán keresztül, akkor azonban színről színre fogjuk látni, ködfátyol nélkül. Jelenlétében állunk, és szemlélhetjük arcának dicsőségét. – *A megváltás története*, 431–432. o.

Messze terjedő síkságok, szép dombok váltakoznak, és mögöttük Isten magas hegyei emelkednek. Isten népe, amely oly sokáig volt zárandók és vándor, otthont talál a békés síkságokon, az élő folyamok mellett.

„Népem biztonságban lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban.” (Ésa 32:18)

A megváltottak az új földön olyan foglalkozást és örömeket találnak, amelyek Ádámnak és Évának is boldogságot jelentettek kezdetben. Az édeni életet fogják élni a kertekben és a mezőkön. „Házakat építenek és bennök lakoznak, és szőlőket plántálnak, és eszik azok gyümölcsét.” (Ésa 65:21) (...)

A fáradtak és megterheltek, akik megharcolták a hit nemes harcát, dicső nyugalmat találnak majd a mennyben, mert megkapják a fiatalág életerejét és a halhatatlanságot, s többé nem kell küzdeniük a bűn és Sátán ellen. – *Az én életem ma*, 358. o.

Március 29., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „A föld pusztulása” valamint „A küzdelem véget ér” című fejezetek.

